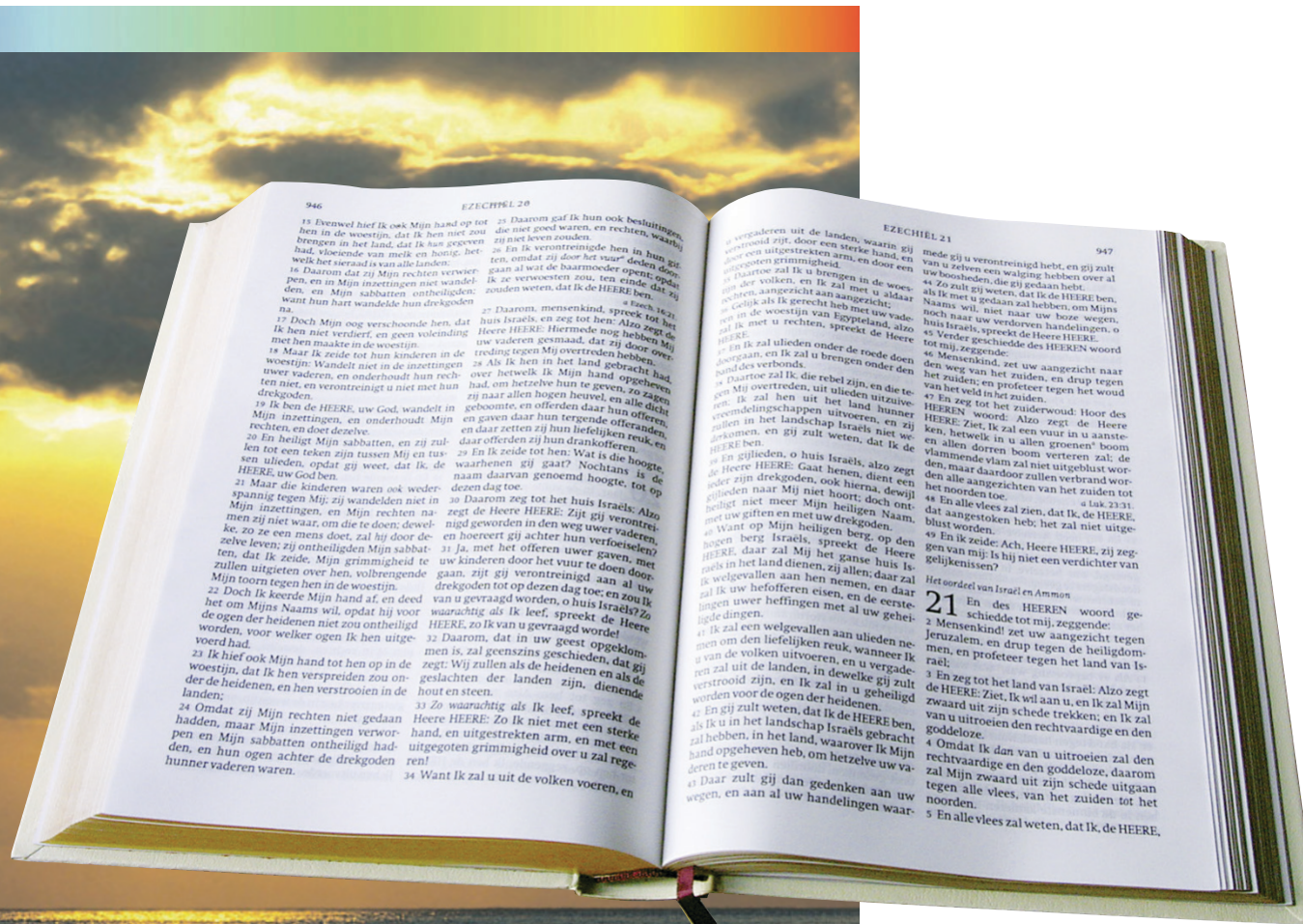

Johannes-brieven

Heel de Schrift is door God ingegeven en is nuttig tot lering voor diegene die in de Rechtvaardigheid is.

Opdat de mens Gods volwassen zal zijn, toegerust tot elk goed werk.

(vrij naar 2 Timótheüs 3 : 16, 17)

nr. 92

Bijbelstudie

Johannes-brieven

1.	1 Johannes 1	2
2.	1 Johannes 2	8
3.	1 Johannes 3	19
3.	1 Johannes 4	27
5.	1 Johannes 5	36
6.	2 Johannes	45
7.	3 Johannes	52

1. 1 Johannes 1

1 Johannes 1 : 1-10 *

- 1 Hetgeen van den beginne was, hetgeen wij gehoord hebben, hetgeen wij gezien hebben met onze ogen, hetgeen wij aanschouwd hebben, en onze handen getast hebben, van het Woord des levens;
- 2 (Want het Leven is geopenbaard, en wij hebben het gezien, en wij getuigen, en verkondigen ulieden dat eeuwige Leven, Hetwelk bij den Vader was, en ons is geopenbaard.)
- 3 Hetgeen wij *dan* gezien en gehoord hebben, dat verkondigen wij u, opdat ook gij met ons gemeenschap zoudt hebben, en deze onze gemeenschap ook *zij* met den Vader, en met Zijn Zoon Jezus Christus.
- 4 En deze dingen schrijven wij u, opdat uw blijdschap vervuld zij.
- 5 En dit is de verkondiging, die wij van Hem gehoord hebben, en wij u verkondigen, dat God een Licht is, en gans geen duisternis in Hem is.
- 6 Indien wij zeggen, dat wij gemeenschap met Hem hebben, en wij in de duisternis wandelen, zo liegen wij, en doen de waarheid niet.
- 7 Maar indien wij in het licht wandelen, gelijk Hij in het licht is, zo hebben wij gemeenschap met elkander, en het bloed van Jezus Christus, Zijn Zoon, reinigt ons van alle zonde.
- 8 Indien wij zeggen, dat wij geen zonde hebben, zo verleiden wij onszelven, en de waarheid is in ons niet.
- 9 Indien wij onze zonden belijden, Hij is getrouw en rechtvaardig, dat Hij ons de zonden vergeve, en ons reinige van alle ongerechtigheid.
- 10 Indien wij zeggen, dat wij niet gezondigd hebben, zo maken wij Hem tot een leugenaar, en Zijn woord is niet in ons.

In mijn Bijbel staat boven deze brief: *“De eerste algemene brief van den apostel Johannes”*. Dat weten wij officieel niet zeker, omdat het er op geen enkele manier bij staat. Toch bestaat er helemaal geen twijfel over dat deze drie Brieven geschreven zijn door Johannes, die ook het vierde Evangelie schreef. Wie het Johannes-evangelie gelezen heeft, en vervolgens deze Brieven, moet wel tot de conclusie komen dat het van dezelfde schrijver is. **Zie zijlijn 1** Er is weleens gezegd dat het een andere Johannes geweest moet zijn, omdat men niet gelooft dat een eenvoudige visser in staat is tot het schrijven van zulke diepzinnige geschriften. Maar dan onderschat men eenvoudige vissers en natuurlijk

de Heilige Geest. Johannes heeft overigens tijd genoeg gehad na zijn loopbaan als visser om zich te vormen, want men is er over het algemeen toch over eens dat dit één van de laatst geschreven boeken is van heel de Bijbel. Geschreven zo ongeveer rond het jaar 90 van de eerste eeuw.

1 Johannes 1 : 1, 2

- 1 Hetgeen van den beginne was, hetgeen wij gehoord hebben, hetgeen wij gezien hebben met onze ogen, hetgeen wij aanschouwd hebben, en onze handen getast hebben, van het Woord des levens;
- 2 (Want het Leven is geopenbaard, en wij hebben het gezien, en wij getuigen, en verkondigen ulieden dat eeuwige Leven, Hetwelk bij den Vader was, en ons is geopenbaard.)

“Woord” is wat gepredikt zou worden, maar hoe kun je nou woord zien, aanschouwen, dan wel tasten? En daarna zegt hij, *“want het Leven is geopenbaard”*. Wij dachten dat het over woord ging, maar dan gaat hij verder over leven. Zo is dus de wijze van schrijven van Johannes. Hij noemt het een en gaat verder over het andere. De Apostel gebruikt de nogal abstracte begrippen woord, leven, licht, gemeenschap, blijdschap, in een heel brede betekenis en daardoor in een overlappende betekenis. Hij zegt “woord” en hij bedoelt “leven”. Hij zegt “leven” en bedoelt “licht”. Hij zegt “licht” en bedoelt “gemeenschap”. Hij zegt “gemeenschap” en bedoelt “liefde”. Daarna zegt hij “liefde” en hij bedoelt “woord” en dan zijn we weer rond.

1 Johannes 1 : 3

- 3 Hetgeen wij *dan* gezien en gehoord hebben, dat verkondigen wij u, opdat ook gij met ons gemeenschap zoudt hebben, en deze onze gemeenschap ook *zij* met den Vader, en met Zijn Zoon Jezus Christus.

De eerste woorden *“Hetgeen van de beginne was”*, is het begin van de hoofdzin, die pas in vers 3 verder gaat: *“Hetgeen van de beginne was, dat verkondigen wij u”*. Wat verkondigt wordt, is niks nieuws, het was er altijd al. Het is in principe een oude boodschap, maar Johannes verkondigt die boodschap *“opdat ook gij met ons gemeenschap zoudt hebben”*, en ook met de Vader en met Zijn Zoon Jezus Christus.

1 Johannes 1 : 4

- 4 En deze dingen schrijven wij u, opdat uw blijdschap vervuld zij.

* Tenzij anders vermeld, komen de aangehaalde Bijbelteksten uit de Statenvertaling.

Zijlijn 1

Het eerste wat ons zou opvallen, is de eigenaardige wijze waarop de schrijver zich uitdrukt. Het zal blijken dat het niet zo eenvoudig is om deze verzen achter elkaar te lezen en ze in één keer te begrijpen. Wanneer wij de Brief aan de Romeinen lezen, dan zouden we die, als we niet al te snel lezen en voldoende geconcentreerd zijn, gewoon in één keer begrijpen. Dat is een Brief die de reputatie heeft het meest logisch opgebouwde, klassieke geschrift te zijn. Niet alleen in de Bijbel, maar ook daar buiten. In de Brieven en het Evangelie van Johannes, vinden we een wijze van redeneren waarin logica nauwelijks een rol speelt, maar waarbij het van het allergrootste belang is dat wij de betekenis van bepaalde begrippen leren verstaan, omdat we anders de gedachten van de Apostel absoluut niet kunnen volgen. Ik denk dat de Johannes-brieven, de Openbaring van Johannes, maar zeker ook het Evangelie van Johannes, over het algemeen heel slecht begrepen worden, om de eenvoudige reden dat men de gedachtegang niet kan volgen en onvoldoende geoefend is in de Nederlandse taal.

Ook dit hoort bij het eerder genoemde. Johannes laat zien dat één en hetzelfde op zoveel verschillende manieren gezegd kan worden, en wellicht ook zo zou moeten, opdat wij werkelijk zouden begrijpen waar het allemaal over gaat. Als ik vers 1 t/m 4 in één keer samenvat, dan zegt Johannes: Wij verkondigen u een oude boodschap, opdat gij in alle blijdschap gemeenschap met elkander zou hebben én met God en met zijn zoon Jezus Christus. Daarbij hoort ook:

1 Johannes 1 : 5

- 5 En dit is de verkondiging, die wij van Hem gehoord hebben, en wij u verkondigen, dat God een Licht is, en gans geen duisternis in Hem is.

Heel wat nieuwtestamentische Bijbelboeken beginnen met vast te stellen, dat hetgeen verkondigd wordt, helemaal niets nieuws is. Het nieuwe is dat het openlijk verkondigd wordt. Het Evangelie, dat sinds de opstanding van Christus gepredikt wordt, is hetgeen God van oudsher, sinds Genesis 1, al aangekondigd heeft, maar voor het eenmaal zover was, werd "*het Leven*" (Vers 1) geopenbaard. Vóór dat beloofde Leven verscheen, passeerde er zo'n 4.000 jaar. Men heeft er duizenden jaren lang op moeten wachten. Door de opstanding van Christus werd wat eerst aangekondigd was, daadwerkelijk gerealiseerd. Sindsdien wordt het openlijk, vrijuit, zonder bedekking gepredikt. Dat staat in veel Schriftplaatsen en vooral in eerste hoofdstukken. Mattheüs 1 opent ermee. De verschijning van de Here Jezus Christus is niks anders dan de vervulling van beloften die al aan Abraham gedaan zijn en die in de loop der tijd vele malen bevestigd zijn, in het bijzonder aan David. Romeinen 1 begint met: "*Paulus een dienstknecht van Jezus Christus, een geroepen apostel, afgezonderd tot het Evangelie van God, (Hetwelk Hij te voren beloofd had door Zijn profeten, in de heilige Schriften).*" M.a.w.: wat er nu volgt, is vantevoren beloofd. Dat geldt ook voor "*Licht*" en "*God is Licht*", zegt Johannes in vers 5. Paulus zegt: "*God, Die gezegd heeft, dat het licht uit de duisternis zou schijnen*". (2 Korinthe 4 : 6) Waar heeft hij dat gezegd?

Genesis 1 : 3, 4

- 3 En God zeide: Daar zij licht! en daar werd licht.
- 4 En God zag het licht, dat het goed was; en God maakte scheiding tussen het licht en tussen de duisternis.

Vanaf het allereerste begin is het Evangelie beloofd, namelijk licht, leven, kracht, geest, gemeenschap, liefde, noem maar op. Wat God van oudsher beloofd heeft, heeft Hij inmiddels vervuld. Het Evangelie

van Johannes vertelt hetzelfde.

Johannes 1 : 1-4

- 1 In den beginne was het Woord, en het Woord was bij God, en het Woord was God.
- 2 Dit was in den beginne bij God.
- 3 Alle dingen zijn door Hetzelve gemaakt, en zonder Hetzelve is geen ding gemaakt, dat gemaakt is.
- 4 In Hetzelve was het Leven, en het Leven was het Licht der mensen.

Er staat precies hetzelfde, maar op een iets andere manier als in 1 Johannes 1. Hier wordt gezegd dat al wat men van God kon kennen, werd geopenbaard door "*Woord*". God liet zich kennen doordat Hij sprak vanaf "*den beginne*". Het is een heel eenvoudige gedachte: "In de beginne was het Woord. Het Woord was bij God én was God." Men denkt dat het diep-filosofische wijsheid is, maar dat is het niet. Als Johannes zegt "God is Woord" en "het Woord is God", betekent het dat God per definitie Degene is die spreekt en dat ook altijd gedaan heeft. Dat is Zijn wezenskenmerk. Het feit alleen al dat er dingen zijn, wil zeggen dat God spreekt. De gedachte is dat God vanaf de beginne gesproken heeft, waardoor de hele schepping is ontstaan, en ook al meteen Licht in de duisternis aankondigde. Als er gesproken wordt en dus zinnige dingen gezegd worden, kan het alleen maar van God zijn. Waarover heeft God gesproken? Over zijn Zoon, over de Here Jezus Christus. Daarom kan Johannes zeggen: de Zoon is het Woord en het Woord is de Zoon. De Apostel vult in vers 4 twee andere woorden in voor "*Woord*". Want als God Woord is, is Hij ook Licht en sprak Hij ook meteen over "*Licht*". De eerste keer dat God iets zei, in de Bijbelse geschiedenis althans, ging het over Licht. Als er Woord Gods komt, komt er Licht. Dat is Leven uiteraard en Woord is Leven.

Johannes 1 : 14

- 14 En het Woord is vlees geworden, en heeft onder ons gewoond (en wij hebben Zijn heerlijkheid aanschouwd, een heerlijkheid als des Eniggeborenen van den Vader), vol van genade en waarheid.

God heeft beloofd en heeft Zijn Woord gestand gedaan. Het woord is vervuld geworden. Als u dacht dat het over de verschijning van Christus ging, dan zeg ik: zeg ik iets anders dan? Het Woord is vervuld geworden door de verschijning van Christus, over Wie heel het Woord spreekt, en waarvan dus gezegd kan worden dat Hij het Woord is, met

een stijlfiguur uiteraard. "Het woord is vlees geworden en wij hebben Zijn heerlijkheid aanschouwd", en gehoord, en gezien, en getast. Dat laatste staat er hier allemaal niet bij, maar wel in 1 Johannes 1. "Hetgeen van den beginne" was, hebben wij gehoord, gezien, aanschouwd en getast. Het "Woord des levens" kondigde dat "Leven" aan. Dat woord sprak al 4.000 jaar lang over leven.

Dat Woord, zegt Johannes, hebben wij gezien. Tenminste ... de vervulling daarvan, maar daarom kun je wel zeggen dat "wij het Woord gezien hebben". Wij hebben "het Licht" gezien. D.w.z. dat we onderwezen en verlicht zijn door de Here Jezus Christus. Dat staat in Johannes 1. "Niemand heeft ooit God gezien; de eniggeboren Zoon, Die in den schoot des Vaders is, Die heeft [Hem ons] verklaard". Wij zijn door Hem onderwezen en daarom wordt Hij "het Licht" genoemd. Hij geeft licht, maar dat kun je korter zeggen met een stijlfiguur, omdat het niet letterlijk zo is: "Hij is Licht".

Ik interpreteer dat "gehoord hebben" in vers 3 van 1 Johannes 1 als "geloofd hebben", want men ziet deze dingen niet als men ze niet gelooft. Gehoord hebben, in de betekenis van geloofd hebben, komt vaak voor in de Bijbel. "Hetgeen van de beginne was", dat wat wij geloofd hebben, is wat wij gezien hebben met onze ogen. Johannes heeft natuurlijk de Messias en daarmee het Leven gezien. Hij was één van de eersten bij het graf van de Here Jezus. (Johannes 20 : 4) In vers 1 heet dat zien "aanschouwen". Dat heeft van doen met een officiële voorstelling, een demonstratie. Iets wat er speciaal is om gezien te worden. Vandaar "schouwburg" en "schouwtoneel". Hen werd officieel geopenbaard dat de opstanding van Christus en al wat ermee samenhangt, de vervulling is van Gods belofte. God heeft Zijn belofte vervuld toen hij Christus uit de dood verwekte.

Het "Woord is geopenbaard", maar Johannes zegt: "het Leven is geopenbaard", waarover het Woord sprak. "Openbaren" betekent dat het voorheen verborgen was, op een of andere wijze. Dat is "onthuld" geworden. Het is inderdaad gemanifesteerd geworden. Het Leven is geopenbaard en wij hebben het gezien en daarvan getuigen wij. "Getuigen", in vers 2, betekent in de Bijbel, en in ouder Nederlands, nooit dat men ergens naar kijkt. Het wil zeggen dat men spreekt over iets wat men gehoord, gezien, aanschouwd of getast heeft. U was er als getuige bij, maar pas op het moment dat u dat zegt, bent u er "getuige van". Toen u erbij stond en er naar keek, was u een toeschouwer. "Getuigen" wil zeggen: spreken over wat men beleefd heeft, wat men zelf heeft meegemaakt op een of andere wijze. Dus over wat

men of gehoord of gezien of getast heeft. "Getuigen en verkondigen" is in de praktijk min of meer hetzelfde. "Wij getuigen, en verkondigen ulieden dat eeuwige Leven", hetwelk bij de Vader was en in het heden is geopenbaard. Dat "eeuwige Leven" was er in God altijd al, maar het was nog niet beschikbaar voor de mens. Het was wel beloofd, namelijk dat het aan de mens op een of andere wijze ooit gegeven zou worden. De eerste Mens die dat eeuwig leven ontving was de Here Jezus Christus en daar moesten alle anderen op een of andere wijze op wachten. Zelfs de Here Jezus moest daarop wachten. Hetgeen Hij ook zei: "Mijn God! Mijn God! hoe lang (niet: "waarom") hebt Gij mij verlaten, verre zijnde van mijn verlossing? (Mattheüs 27 : 46; Psalm 22 : 1) De Here Jezus moest eerst ook het een en ander doormaken, een weg afleggen, alvorens Hij dat Leven ontving. Toen Hij dat ontvangen had, zag Johannes dat en schrijft: Ik heb het gezien, ik heb het aanschouwd, ik heb het getast. Het leven is geopenbaard en dat is wat wij u verkondigen. Hij verkondigt Christus, de Zoon van God en de praktische waarheid dat het eeuwig leven beschikbaar is voor een ieder "die de Zoon kust". (Psalm 2 : 12) Dat is de prediking.

As je zegt "het Woord is openbaar geworden", of "het Woord is vlees geworden", of "het Leven is openbaar geworden", dan zeg je "de Zoon van God is verschenen", of "de Messias is gekomen". Of "Jezus Christus is uit de hemel nedergedaald". Johannes zegt in vers 3 dat dit alles verkondigd wordt met een bepaald doel. Een heel praktisch doel namelijk: "opdat ook gij met ons gemeenschap zoudt hebben". Of: opdat ook gij, die zalig geworden zijt, zoudt worden toegevoegd aan de Gemeente. (Handelingen 2 : 47) Een ieder die tot geloof komt, wordt dáárdóór toegevoegd aan de Gemeente en wordt daardoor lid van het Lichaam van Christus. Er ontstaat dus gemeenschap, men krijgt deel aan precies dezelfde zegeningen. Aan alles wat tot het leven en de godzaligheid behoort. Onze gemeenschap, de eenheid van de verbondenheid, berust op het idee dat elke gelovige in de eerste plaats verbonden is, niet met de andere leden van hetzelfde Lichaam, maar met het Hoofd. En dus voegt Johannes dat ook meteen toe: "... onze gemeenschap ook zij met den Vader, en met Zijn Zoon Jezus Christus". Het gaat over de gemeenschap van de Vader, de Zoon en de Gemeente. (Johannes 17) De gemeenschap van gelovigen, één Volk, één Kudde, één Lichaam, zou ook gemeenschap met de Vader en met Zijn Zoon Jezus Christus zijn. Het hangt rechtstreeks met elkaar samen.

De volgende gedachte die ontwikkeld wordt in heel de Brief is, dat als wij gemeenschap hebben met de Vader en Zijn Zoon, dan hebben wij ook gemeenschap met elkaar. Johannes zegt, dat als wij geen gemeen-

Zijlijn 2

Het is de levende Christus die ons reinigt. Het gaat niet over zijn dood, maar om Zijn Leven. Bloed, als het functioneert, heeft twee functies, hoewel het er eigenlijk maar één is, maar wij scheiden het in twee. De ene functie is die van voeding, en de andere die van reiniging. Maar het is eigenlijk de functie van transport in het lichaam. Bloed wordt beschouwd als een bewegend, vloeibaar orgaan. Alle organen in het lichaam hebben een functie, en dat is met het bloed ook het geval. Bloed zorgt voor aan- en afvoer. De aanvoer van voeding en afvoer van afvalstoffen. Van dingen die in het lichaam niet horen te zijn, die als onrein beschouwd worden en via het bloed afgevoerd worden. Het leven van Christus komt tot stand via onze gemeenschap met het Woord Gods. Wij worden er door opgebouwd en aan de andere kant raken we van alles kwijt. Dat is wat bloed doet. Als het bloed niet functioneert in het lichaam, dan is er geen leven. Als het niet meer functioneert, houdt het leven op.

schap hebben met elkaar, hebben wij die vermoedelijk ook niet met de Zoon en de Vader. In de Johannes-brieven gaat het om "*Hem kennen*" en "*kennen*" is "*gemeenschap hebben*". Dat is niet specifiek Johannes, maar dat wordt al in Genesis duidelijk. (o. a. Genesis 4 : 1 ; 19 : 5)

1 Johannes 1 : 6

6 Indien wij zeggen, dat wij gemeenschap met Hem hebben, en wij in de duisternis wandelen, zo liegen wij, en doen de waarheid niet.

Johannes zegt eerst, dat "*God Licht is en geen duisternis*". Daarna zegt hij dat wij geacht worden in het Licht te wandelen, dat van Godswege komt. Het Licht dat God is, want zo fundamenteel zegt hij het. Het komt op hetzelfde neer als wandelen in gehoorzaamheid aan het Woord dat door God gesproken is, want dat Woord maakt openbaar, Licht ook en dus is Woord ook Licht.

Psalm 119 : 105

105 Nun. Uw woord is een lamp voor mijn voet, en een licht voor mijn pad.

We zingen het ook. "*Uw Woord, o God is liefde en licht*". ([51 Joh. de Heer](#)) Waarom liefde? Waar licht is, zien wij elkaar, ontmoeten wij elkaar en is er dus gemeenschap. Dan worden wij geacht elkaar te kennen, dan wel te leren kennen. Als wij het Woord kennen en gehoorzamen en daaruit leven, dan ontstaat vanzelf die gemeenschap. Of je dat nou leuk vindt of niet, dan is het daar. Dan ben je verbonden met al die andere gelovigen. Zo horen we bij elkaar en hebben we erg veel gemeenschappelijk en dat vormt de band. Dan hebben wij dus in de praktijk gemeenschap. Maar, zegt vers 6: "Indien wij zeggen dat wij gemeenschap met hem hebben en wij wandelen in de praktijk in de duisternis, is het gewoon onzin". Dan hebben wij geen gemeenschap. Hier wordt het nog veel sterker gezegd door die aardige zachte apostel Johannes, de "apostel der liefde". Hij zegt gewoon: "*Zo liegen wij.*" Glashard. "*Dan liegen wij, en doen de waarheid niet*". Dan wandelen we niet in de waarheid.

Mensen die elkaar liefhebben, liegen niet tegen elkaar. Dat kan niet anders. Leugen brengt in immers scheiding, verdeeldheid. Als je elkaar liefhebt, dan spreek je sowieso de waarheid. Ik wil niet zeggen dat je meteen alles zeggen moet, maar daarom hoef je nog niet te liegen. Iemand de waarheid zeggen, is niet altijd even prettig, maar als we

een band willen hebben, als er gemeenschap zou zijn, zit er niks anders op dan elkaar de waarheid te zeggen. Ze zeggen weleens: als je de Joden liefhebt., moet je ze niet het Evangelie vertellen. Ik zeg altijd: als je de Joden liefhebt, kun je ze alleen maar de Waarheid zeggen en dus het Evangelie brengen.

"*In de duisternis wandelen*", wil zeggen dat we in de praktijk niet onderworpen zijn aan het Woord Gods. Als het buiten ons echte praktische leven staat, dan kennen wij Hem niet en wandelen wij niet in het Licht. maar in de duisternis van de wereld. Als geloof alleen iets is voor op zondag of iets dergelijks, dan betekent het echt niks. Dan leeft men gewoon in de duisternis.

1 Johannes 1 : 7

7 Maar indien wij in het licht wandelen, gelijk Hij in het licht is, zo hebben wij gemeenschap met elkander, en het bloed van Jezus Christus, Zijn Zoon, reinigt ons van alle zonde.

De Apostel maakt een grote sprong. Hoe komt hij bij "*het bloed van Jezus Christus, Zijn Zoon, reinigt ons van alle zonde*"? Wat heeft dat met het voorgaande te maken? Wat is de lijn van de uiteenzetting hier? De gedachte is dat onze zonden, per definitie, scheiding brengen en dus gemeenschap verhinderen. Het Bijbelse begrip "zonde" heeft als eerste betekenis "missen van het doel". "Communicatie" is "zo dicht mogelijk langs elkaar heen praten". Langs elkaar heen praten is missen en dus gewoon zonde. Een "misser" wil zeggen, dat er geen gemeenschap is, geen communicatie en dus ook geen Leven. Geen Woord, geen Licht, geen Blijdschap.

Mensen hebben van nature zo goed als geen gemeenschap met elkaar, omdat er wat te verbergen is voor elkaar. Dat is eveneens missen, dat is dus ook zonde. Wat hebben we voor elkaar te verbergen? Onze missers, onze zonden. Soms zondigen we ook rechtstreeks tegen elkaar en krijgen daardoor een schuld tegenover elkaar. Dat is reden genoeg om dan uiteen te gaan en dat is scheiding en het tegenovergestelde van gemeenschap. Het feit dat mensen een belast geweten hebben, verhindert hen om zich te geven. Als de Apostel hier schrijft: als wij Hem kennen, wandelen wij in het licht en dan hebben wij gemeenschap met elkaar, dan zou de volgende vraag moeten zijn: Maar hoe zit het dan met die zonden, de missers, die ons van elkaar scheiden? Dan zegt Johannes laconiek: "*Het bloed (het leven) van Jezus Christus, Gods Zoon, reinigt ons van alle zonde*". **Zie zijlijn 2** Wij worden gereinigd van elke zonde, want dat is wat de uitdrukking betekent.

Er staat niet dat het bloed ervoor zorgt dat wij niet meer zondigen. Enkelen zien kans om deze tekst in de Bijbel zo te lezen. Zij zeggen: als je een goede gelovige bent, dan hou je vanzelf op met zondigen. Zolang je nog zondigt, deug je nog niet. Dat is echter volstrekt onbijbels. Want het volgende vers zegt:

1 Johannes 1 : 8

8 Indien wij zeggen, dat wij geen zonde hebben, zo verleiden wij onszelven, en de waarheid is in ons niet.

Natuurlijk "hebben wij zonde". Wij zondigen en als we zouden zeggen dat dit niet zo is, dan willen we dat controleren. In sommige kringen gebeurt dat. Hoe weet je of iets zondig is of niet? Er is maar één norm en dat is de wet. Als we die raadplegen, dan leven wij dus onder de wet. Als gelovigen leven wij echter onder de heerschappij der genade, opdat "de genade zou heersen", aldus de laatste verzen van Romeinen 5. Als wij helemaal niet meer zondigen, als dat al bereikt zou kunnen worden, zouden wij geen genade meer nodig hebben. Het punt is juist dat wij zondaren waren en dat in de praktijk nog steeds zijn. Dat is ook wat Johannes zegt. Ons vlees wordt namelijk niet gereinigd door het bloed van Jezus Christus. Ons hart, ons geweten, zou gereinigd worden door het Woord Gods. "Hart" is de "inwendige mens". (2 Korinthe 4 : 16) Wij worden niet van buiten, maar van binnen gereinigd, zodanig dat wij geen "weet" meer zouden hebben van zonde. "... geen geweten meer zouden hebben der zonden", aldus Hebreëen 10 : 2.

Wij houden dus niet op te zondigen, maar het deert ons niet meer. Het belemmert onze gemeenschap met God niet en ook niet met elkaar. Daarbij komt dat we elkaar niet zouden kennen naar het vlees. (2 Korinthe 5 : 16) Wij weten wel wie wij zijn naar het vlees en soms kunnen we er ook niet onderuit. Maar de gedachte is, dat aangezien ons praktische leven niet bepalend is voor onze gemeenschap, het dus in de praktijk onze gemeenschap niet zou moeten verstoren. Waar het dat wel doet, zitten wij weer met wet. Dan vinden wij dat iemand iets verkeerd gedaan heeft. Dan wint "onze norm". Dan stellen we de andere onder onze wet, terwijl we zelf uit genade leven. Het zijn dingen die elkaar fundamenteel absoluut niet verdragen. Wie wij ook zijn, hoe wij ons ook gedragen, als kinderen Gods leven wij uit genade en is er niets wat die gemeenschap kan verstoren.

Als "wij zeggen dat wij geen zonde hebben", dan zeggen wij eigenlijk dat wij de waarheid niet kennen. De waarheid is namelijk dat wij wel zonden hebben, wij doen zonden, maar de Heer reinigt ons daarvan.

Op het moment dat wij zeggen: de Heer kent onze zonden niet, ziet ons niet naar het vlees, heeft ons gerechtvaardigd en dus wij zijn zonder zonden, ontkent men het tegenwoordige werk van Christus. Hij heeft zich namelijk voor Zijn Gemeente overgegeven, "opdat Hij haar heiligen zou". (Efeze 5 : 25, 26) Evenzo ontkent de gelovige dan, onbewust, dat men dagelijks leeft uit de "rijkdom Zijner genade". (Efeze 2 : 7) De Heer is trouw aan de verantwoordelijkheid die Hem is opgelegd. Dat staat in het volgende vers en ook op andere plaatsen.

1 Johannes 1 : 9

9 Indien wij onze zonden belijden, Hij is getrouw en rechtvaardig, dat Hij ons de zonden vergeve, en ons reinige van alle ongerechtigheid.

Het traditionele probleem van dit vers is, dat het naast vers 7 staat: "Het bloed van Jezus Christus, Zijn Zoon reinigt ons van alle zonden". Hier staat er ineens bij: "Indien wij onze zonden belijden". "Indien" betekent niet "op voorwaarde", maar "in geval dat". In sommige kringen is dit het populairste deel van het vers. Langs die weg krijg je echter het tegenovergestelde van wat deze verzen ons leren, namelijk dat we leven uit de Genade Gods en dat we door het werk van Christus gereinigd worden van zonden. En dan ineens wordt het jammer, want je moet je zonden belijden, anders worden ze niet vergeven. Vervolgens is het idee dat we weer de wet ter hand moeten nemen om te kijken welke zonden we vandaag weer begaan hebben, want we moeten ze toch belijden, staat er. Je zal in je leven toch maar één keer één zonde over het hoofd gezien hebben ... Die wordt dan niet vergeven, is de consequentie van deze zeer populaire en zeer wijdverbreide redenering. Je moet je zonden belijden, anders worden ze niet vergeven. Dat wordt goed bijhouden, want als je ze niet belijdt ... En daarna vragen we ook vergeving voor de zonden die wij vergeten zijn te belijden ...

Hier in 1 Johannes 1 : 9 staat niet dat zonden niet vergeven worden als ze niet beleden worden. Dat zou in strijd met vers 7 zijn. En ook met tal van andere Schriftplaatsen. Het is de Heer die ons reinigt. Als we onze zonden belijden, jazeker, maar de vraag is: doet Hij het ook als we onze zonden niet belijden? Ja! Johannes 13 laat zien dat niemand van de discipelen aan de Here Jezus vroeg of Hij hen alsjeblijft de voeten wilde wassen. Hij deed het gewoon. Tot hun eigen verrassing. In ieder geval tot de verrassing van Petrus, die vervolgens vroeg om dan maar helemaal gereinigd te worden. (Johannes 13 : 9) De Heer antwoordde daarop dat dit al was gebeurd en niet nogmaals nodig was. Daarna wordt het resultaat van het werk onderhouden, onge-

Zijlijn 3

De Here Jezus is voor onze zonde gestorven. Het "zondeprobleem" en de daaruit voortvloeiende zonden zijn niet in de eerste plaats ons probleem. Dat is, of beter gezegd, wás Gods probleem. Het was Zijn zaak. De mensheid was verloren, maar Hij was de Verliezer. De mensheid was onnut voor de dienst aan Hem en dus was het Zijn probleem en Hij heeft het vervolgens al lang geleden opgelost. Naarmate wij die waarheid leren verstaan uit de Schrift, en ook van de wettige grond daarvoor bewust zijn, zullen zonden ook ons probleem niet meer zijn. Ongeacht of het gaat om de zonden van uzelf of die van anderen. Naarmate wij de Waarheid verstaan is dat geen probleem. Waar wij leren dat zonden vergeven zijn, blijken ze in de praktijk ook niet meer zo belangrijk te zijn. Een natuurlijke mens maakt er wat van, blaast ze op, grijpt ze aan om elkaar te verketteren en te veroordelen en dat soort dingen meer. Maar wij als kinderen Gods betreuren dat wij zondigen. Daar hebben we verdriet van, maar het hoeft niet een probleem te zijn. We accepteren dat het zo is en daarna stappen we er overheen.

vraagd, door de Here Jezus zelf. De eenvoudige gedachte is, dat wij eenmaal tot de Heer gaan en zeggen: O God, wees mij zondaar genadig. Dat is de meest korte variant. Wij zouden ons bewust blijven dat wij zondaren zijn en er is niks verkeerd aan om tegen de Heer te zeggen dat we zondaren zijn. Johannes zegt in dit verband: áls, in de betekenis van "in het geval dat", wij die zonden belijden, dan heeft dat geen consequenties, want die zonden zijn alreeds vergeven. Onder specifieke omstandigheden kan het heel goed zijn om onze zonden te belijden. Zeker als ze ons dwars zitten, want dat is niet Gods wil. Ze belijden is dan de enige manier om daarvan af te komen. De Heer ziet die zonden wel, maar rekent ze ons niet toe. We kunnen ze dus rustig tegen Hem vertellen en dat is wat er gezegd wordt door Johannes. De Heer is ons Hoofd, onze Hogepriester. Hij heeft onze zonden gedragen. Als we om welke reden dan ook een verontreinigd geweten hebben, dan belijden we dat aan de Heer. Dat levert geen problemen op, geen schuld en ook geen schuldgevoelens.

Er staat: *"Hij is getrouw en rechtvaardig, dat Hij ons de zonden vergeve, en ons reinige van alle ongerechtigheid"*. Bij "rechtvaardigheid" denken we juist dat zonden bestraft worden, maar hier staat dat de Rechter zo rechtvaardig is, dat Hij de zonde vergeeft en dus niet toerekent. Dat is niet een incidentele gunst, op grond van dat Hij genadig en barmhartig is en dus een keer over Zijn hart strijkt. Nee, Hij is rechtvaardig en houdt zich aan de wet. Naar *"het recht der wet"* zijn onze zonden bestraft en weggedaan. (Romeinen 8 : 4; 2 Korinthe 5 : 15) En daarom ontvangen wij vergeving. Het is rechtvaardig om dat te doen, want "het Lam Gods heeft de zonden der wereld weggedaan". (Johannes 1 : 29)

"Getrouw" wil zeggen: Hij is getrouw aan bepaalde beginselen. Met name aan de wet. Naar (= conform) de wet zijn wij gestorven, met de Here Jezus Christus. (Galaten 2 : 19, 20) Volgens de wet zijn wij dus dood. Via de wet kunnen dus nooit beschuldigingen ingebracht worden tegen ons, want je kunt nooit op wettige wijze beschuldigingen inbrengen tegen iemand die reeds is overleden. Ook wijzelf kunnen niet eens *"beschuldiging inbrengen tegen de uitverkorenen"*. (Romeinen 8 : 33 en 1 Johannes 3 : 20) Als de Heer onze zonden vergeeft, is dat dus omdat Hij rechtvaardig is. Wij doen de wet niet teniet, maar *"bevestigen de wet"* (Romeinen 3 : 31) door te leven uit geloof. De Heer doet dat ook. Die kijkt het wetboek na en zegt: er is niks aan de hand; wettig niks tegen in te brengen. Wij gelovigen zijn naar de oude mens dood en naar de Nieuwe Mens volmaakt en zonder zonde, staat een paar hoofdstukken verder. God móet zelfs ons de zonden vergeven, omdat

ze "rechtvaardige vergelding hebben ontvangen". (Hebreeën 2 : 2) Er is namelijk iemand voor onze zonden veroordeeld. **Zie zijlijn 3**

Romeinen 3 : 23-28

- 23 Want zij hebben allen gezondigd, en derven de heerlijkheid Gods;
- 24 En worden om niet gerechtvaardigd, uit Zijn genade, door de verlossing, die in Christus Jezus is;
- 25 Welken God voorgesteld heeft tot een verzoening, door het geloof in Zijn bloed, tot een betoning van Zijn rechtvaardigheid, door de vergeving der zonden, die te voren geschied zijn onder de verdraagzaamheid Gods;
- 26 Tot een betoning van Zijn rechtvaardigheid in dezen tegenwoordigen tijd; opdat Hij rechtvaardig zij, [en] rechtvaardigende dengene, die uit het geloof van Jezus is.
- 27 Waar is dan de roem? Hij is uitgesloten. Door wat wet? Der werken? Neen, maar door de wet des geloofs.
- 28 Wij besluiten dan, dat de mens door het geloof gerechtvaardigd wordt, zonder de werken der wet.

Het totale werk dat de rechtvaardige God doet in deze tegenwoordige wereld, vanaf "[de nederwerping der wereld](#)". is tot rechtvaardiging van Hemzelf en daarmee tot Zijn Heerlijkheid. Wij denken misschien dat het Zijn bedoeling is ons te rechtvaardigen, maar het is juist andersom. De bedoeling is dat wij Hem rechtvaardigen en erkennen dat Hij een rechtvaardig God is. Als God ons rechtvaardigt, namelijk rechtvaardig verklaart, is Hij tegelijkertijd Zelf ook rechtvaardig. Vervolgens worden wij niet behouden door werken der wet te doen. Onze behoudenis is echter wel degelijk in overeenstemming met de wet. Die is vervuld geworden, via, dan wel door, de Here Jezus Christus, opdat God rechtvaardig zou zijn en blijven. In Hem hebben wij de verlossing, namelijk de vergeving der misdaden, naar de rijkdom Zijner Genade en dat alles in overeenstemming met de wet.

1 Johannes 1 : 10

- 10 Indien wij zeggen, dat wij niet gezondigd hebben, zo maken wij Hem tot een leugenaar, en Zijn woord is niet in ons.

Dit is, net als vers 8 en 9, een nadere toelichting op vers 7. Vers 10 is bijna geheel gelijk aan 8: *"Indien wij zeggen, dat wij geen zonde hebben, zo verleiden wij onszelven, en de waarheid is in ons niet."* Feitelijk kunnen we vers 8 t/m 10 overslaan. De logische voortgang van de uiteenzetting gaat verder in hoofdstuk 2 vers 1.

2. 1 Johannes 2

1 Johannes 2 : 1-29

- 1 Mijn kinderkens, ik schrijf u deze dingen, opdat gij niet zondigt. En indien iemand gezondigd heeft, wij hebben een Voorspraak bij den Vader, Jezus Christus, den Rechtvaardige;
- 2 En Hij is een verzoening voor onze zonden; en niet alleen voor de onze, maar ook voor *de zonden* der gehele wereld.
- 3 En hieraan kennen wij, dat wij Hem gekend hebben, zo wij Zijn geboden bewaren.
- 4 Die daar zegt: Ik ken Hem, en Zijn geboden niet bewaart, die is een leugenaar, en in dien is de waarheid niet;
- 5 Maar zo wie Zijn Woord bewaart, in dien is waarlijk de liefde Gods volmaakt geworden; hieraan kennen wij, dat wij in Hem zijn.
- 6 Die zegt, dat hij in Hem blijft, die moet ook zelf alzo wandelen, gelijk Hij gewandeld heeft.
- 7 Broeders! Ik schrijf u geen nieuw gebod, maar een oud gebod, dat gij van den beginne gehad hebt; dit oud gebod is het woord, dat gij van den beginne gehoord hebt.
- 8 Wederom schrijf ik u een nieuw gebod: hetgeen waarachtig is in Hem, zij ook in u *waarachtig*; want de duisternis gaat voorbij, en het waarachtige licht schijnt nu.
- 9 Die zegt, dat hij in het licht is, en zijn broeder haat, die is in de duisternis tot nog toe.
- 10 Die zijn broeder liefheeft, blijft in het licht, en geen ergernis is in hem.
- 11 Maar die zijn broeder haat, is in de duisternis, en wandelt in de duisternis, en weet niet, waar hij henegaat; want de duisternis heeft zijn ogen verblind.
- 12 Ik schrijf u, kinderkens, want de zonden zijn u vergeven om Zijns Naams wil.
- 13 Ik schrijf u, vaders! want gij hebt *Hem* gekend, Die van den beginne is. Ik schrijf u, jongelingen, want gij hebt den boze overwonnen. Ik schrijf u, kinderen, want gij hebt den Vader gekend.
- 14 Ik heb u geschreven, vaders, want gij hebt *Hem* gekend, Die van den beginne is. Ik heb u geschreven, jongelingen, want gij zijt sterk, en het Woord Gods blijft in u, en gij hebt den boze overwonnen.
- 15 Hebt de wereld niet lief, noch hetgeen in de wereld is; zo iemand de wereld liefheeft, de liefde des Vaders is niet in hem.

- 16 Want al wat in de wereld is, *namelijk* de begeerlijkheid des vleses, en de begeerlijkheid der ogen, en de grootsheid des levens, is niet uit den Vader, maar is uit de wereld.
- 17 En de wereld gaat voorbij, en haar begeerlijkheid; maar die den wil van God doet, blijft in der eeuwigheid.
- 18 Kinderkens, het is de laatste ure; en gelijk gij gehoord hebt, dat de antichrist komt, zo zijn ook nu vele antichristen geworden; waaruit wij kennen, dat het de laatste ure is.
- 19 Zij zijn uit ons uitgegaan, maar zij waren uit ons niet; want indien zij uit ons geweest waren, zo zouden zij met ons gebleven zijn; maar *dit is geschied*, opdat zij zouden openbaar worden, dat zij niet allen uit ons zijn.
- 20 Doch gij hebt de zalving van den Heilige, en gij weet alle dingen.
- 21 Ik heb u niet geschreven, omdat gij de waarheid niet weet, maar omdat gij die weet, en omdat geen leugen uit de waarheid is.
- 22 Wie is de leugenaar, dan die loochent, dat Jezus is de Christus? Deze is de antichrist, die den Vader en den Zoon loochent.
- 23 Een ieder, die den Zoon loochent, heeft ook den Vader niet; *wie den Zoon belijdt, heeft ook den Vader*.
- 24 Hetgeen gijlieden dan van den beginne gehoord hebt, dat blijve in u. Indien in u blijft, wat gij van den beginne gehoord hebt, zo zult gij ook in den Zoon en in den Vader blijven.
- 25 En dit is de belofte, die Hij ons beloofd heeft, *namelijk* het eeuwige leven.
- 26 Dit heb ik u geschreven van degenen, die u verleiden.
- 27 En de zalving, die gijlieden van Hem ontvangen hebt, blijft in u, en gij hebt niet van node, dat iemand u lere; maar gelijk dezelfde zalving u leert van alle dingen, zo is zij ook waarachtig, en is geen leugen; en gelijk zij u geleerd heeft, zo zult gij in Hem blijven.
- 28 En nu, kinderkens, blijft in Hem; opdat, wanneer Hij zal geopenbaard zijn, wij vrijmoedigheid hebben, en wij van Hem niet beschaamd gemaakt worden in Zijn toekomst.
- 29 Indien gij weet, dat Hij rechtvaardig is, zo weet gij, dat een ieder, die de rechtvaardigheid doet, uit Hem geboren is.

Vers 1 en 2 van hoofdstuk 2 sluiten volledig aan op hoofdstuk 1. In feite is het één doorgaande uiteenzetting en in dat verband is het wat jammer dat deze verzen in een nieuw hoofdstuk zijn terechtgekomen.

De Apostel zegt namelijk: *"ik schrijf u deze dingen, opdat gij niet zondigt."* Dat is in ieder geval het doel, maar we weten inmiddels dat dit toch gebeurt. Daarom zegt het vervolg: *"En indien iemand gezondigd heeft, wij hebben een Voorspraak bij den Vader, Jezus Christus, den Rechtvaardige"*. Als iemand gezondigd heeft, is dat geen punt. Er is namelijk iemand (*"Voorspraak"*) die dat regelt, namelijk Degene die de Gemeente reinigt. Hij, en niet wij, zou ons heiligen en reinigen. Dat kunnen wij namelijk helemaal niet. Hij doet het gewoon en op den duur merk je er helemaal niks meer van. Hij doet dat en dat is voor ons een hele zorg minder. Pas als dat zo is, zijn we echt bevrijd van *"de heerschappij der zonden"* en van *"de heerschappij van de wet"*, want dat gaat gelijk op. Omdat er niks meer te beschuldigen valt. We zijn dan niet meer ontvankelijk, ook gevoelsmatig niet en dat is de bedoeling. Het is de herhaling van vers 7 van hoofdstuk 1: *"Het bloed van Jezus, Christus, Gods Zoon, reinigt ons van elke zonde"*. Wij worden gereinigd en zo hebben wij geen last van de zonde. Daar gaat het in werkelijkheid om.

De uitdrukking *"opdat gij niet zondigt"* is in de eerste plaats te interpreteren als: *"geen weet van de zonde hebben"*, omdat het onze zorg niet is. Ik ben van mening dat die term *"opdat gij niet zondigt"* hier niet in de meest gebruikelijke betekenis gebruikt wordt. Wij kennen zonde op het laagste niveau, dan is het zonde, misdaad, overtreding, kwaad of dergelijk. Wij kennen ook een veel hogere norm, die zegt *"al wat uit het geloof niet is, dat is zonde"* (Romeinen 14 : 23) en dus ook *"kwaad"*. In 2 Korinthe 5 komt dat terug,

2 Korinthe 5 : 10

10 Want wij allen moeten geopenbaard worden voor den rechterstoel van Christus, opdat een ieder wegdrage, hetgeen door het lichaam *geschiedt*, naardat hij gedaan heeft, hetzij goed, hetzij kwaad.

Dat *"goed"* en *"kwaad"* is niet het goed en kwaad van de wet. Er gaan vier hoofdstukken aan vooraf, waarin uiteen is gezet wat goed en kwaad is. *"Goed"* is dat wij de Heer dienen onder het Nieuwe Verbond, en *"kwaad"* is, dat wij dat niet doen, dan wel Hem proberen te dienen onder het Oude Verbond. De wet. 2 Korinthe 3 : 6 zegt: *"Die ons ook bekwaam gemaakt heeft, [om te zijn] dienaars des Nieuwen Testaments, ..."* Dat was de bedoeling en dus het *"goed"*. Het *"kwaad"* is al het andere, met extra nadruk op de veronderstelde dienst aan God onder de wet. Daar is Hij helemaal niet van gediend. Het is evenmin uit het geloof en daarom is het zonde.

Letterlijk niet zondigen, dat gaat niet, maar in de hogere betekenis kan het wel degelijk. Wij zouden namelijk als rechtvaardigen uit het geloof leven. (Habakuk 2 : 4) Als wij niet uit het geloof leven, wordt het gewoon als zonde beschouwd. De consequentie daarvan is dat wij geen vol loon *"wegdragen"*, oftewel heerlijkheid missen, als we voor *"den rechterstoel van Christus gesteld worden"*. (Romeinen 14 : 10)

Ook als wij in de praktijk niet uit het geloof leven, dan nog hebben wij altijd die Voorspraak bij de Vader. We staan dan nog altijd rein voor God en dat betekent ook dat we met grootste gemak gewoon tot Hem terug kunnen keren. Dat is leven uit genade en maakt ons volkomen vrij. Aan de andere kant legt het ook inderdaad verantwoordelijkheid op ons. Daar hoeven we niet ongerust over te zijn. Wanneer wij werkelijk ons onderwerpen aan de Waarheid en ons daarin laten leiden, zullen wij met genoeg de verantwoordelijkheid die de Heer ons geeft dragen. Als een vanzelfsprekende zaak, zonder ons af te vragen of het leuk is en of het wat oplevert of niet. We doen dat gewoon, omdat dat Woord Gods, het Werk Gods, het Leven van Christus, het onze geworden is. Ons leven, onze wijze van denken, onze gevoelens, onze wijze van tegen de dingen aankijken. Dan dienen wij de Heer.

Er is nog een optie, namelijk dat deze *"zonde"* uit 1 Johannes 2 vers 1 wellicht bestaat uit het *zéggen* dat men geen zonde heeft. Dat is ook een zonde en dat zou men niet doen, want dan ben je toch een leugenaar. Maar hoe het ook zij, *"indien iemand gezondigd heeft, wij hebben een Voorspraak bij den Vader"*. Ik vind dit een opvallende formulering. Iemand heeft gezondigd en heeft een Voorspraak bij de Vader, maar ik - of wij - dus ook. Wanneer wij struikelen over de zonden van een ander, zijn we allebei fout. Vandaar deze formulering. De bedoeling is dat iemand niet zondigt, maar ook dat ik er niet over struikel. Dat ik er geen aanstoot aan neem, omdat dat mijn zaken helemaal niet zijn. Omdat iedereen leeft uit de Genade Gods. Voor zover er zonden zijn, is er iemand die dat regelt. Het is onze zaak niet, onze zorg niet, ons probleem niet.

Deze uitspraak: *"Wij hebben een Voorspraak bij den Vader, Jezus Christus, den Rechtvaardige"* sluit aan bij vers 9: *"Hij is getrouw en rechtvaardig, dat Hij ons de zonden vergeve, en ons reinige van alle ongerechtigheid"*. Het sluit ook aan, zelfs in de eerste plaats, bij vers 7: *"... het bloed van Jezus Christus, Zijn Zoon, reinigt ons van alle zonde"*. Hij is uiteraard die Voorspraak. Het Griekse woord dat hier gebruikt wordt, *"paracletos"* wordt bijna altijd vertaald met *"trooster"*. Hier had daarom kunnen staan: *"Indien iemand gezondigd heeft, wij*

hebben een Trooster bij de Vader". De vertalers waren echter kennelijk van mening dat het woord "Trooster" in dit verband dan toch niet zo goed de betekenis van het woord dekt en dus hebben ze maar wat anders genomen. Als er "Trooster" zou gestaan hebben, hadden we het moeten toelichten. Nu staat er "Voorspraak" ("advocate" in het Engels) en moeten we het nog meer toelichten. ^{Zie zijlijn 4} De vertaling naar het Latijn is ons woord "advocaat". Dat betekent "erbij geroepen". Maar de vertalers hadden nog een Nederlands woord bij de hand: "Voorspraak". Hij vertegenwoordigt ons. Hij staat in onze plaats, zegt [lied 150 van Joh. de Heer](#). God ziet ons in Hem en dus staan we volmaakt voor God. In Hem hebben wij gemeenschap met God en zijn we onlosmakelijk met Hem verbonden. Dat is het idee van dit vers. Wij hebben één Voorspraak bij de Vader. Ondanks onze zonden zijn wij met deze Vader verbonden door de Trooster, door "Jezus Christus, de Rechtvaardige". Die uitdrukking komt verder niet voor. Hoezo Rechtvaardige? Wel, omdat Hij trouw en rechtvaardig is in het vergeven van onze zonden.

1 Johannes 2 : 2

2 En Hij is een verzoening voor onze zonden; en niet alleen voor de onze, maar ook voor *de zonden* der gehele wereld.

De Trooster, Jezus Christus, de Rechtvaardige, "is verzoening voor onze zonden". Niet alleen voor de onze, maar ook voor die "der gehele wereld". De "leer van de alverzoening", die ik absoluut niet aanhang, is gebaseerd op dit vers. Men leert dat heel de wereld en heel de mensheid behouden worden, inclusief de duivel. Maar dat is niet wat hier staat. Men kan wel van Christus zeggen dat "Hij verzoening is voor onze zonden", die van gelovigen dus, en ook dat Hij verzoening is voor "de zonden der gehele wereld", maar in de praktijk is het niet helemaal hetzelfde. Er is nog altijd één zonde, die nooit of te nimmer van Godswege vergeven zal en kan worden. Dat is "de zonde van ongeloof". We kennen die als "de zonde tegen de Heilige Geest".

Mattheüs 12 : 32

32 En zo wie *enig* woord gesproken zal hebben tegen den Zoon des mensen, het zal hem vergeven worden; maar zo wie tegen den Heiligen Geest zal gesproken hebben, het zal hem niet vergeven worden, noch in deze eeuw, noch in de toekomstige.

De "Zoon des mensen" is de titel die de Here Jezus gebruikte voor Zichzelf tijdens zijn aardse onderwandeling. Er werden heel wat andere

titels op hem van toepassing gebracht, maar Hij gebruikte er maar één. Tegen de mens Jezus van Nazareth, de erfgenaam van de troon van Adam, spreken, zou vergeven worden. Dat gold ook voor degenen die het hardst "tegen hem gesproken hebben", toen ze Hem kruisigden. Eén van de laatste woorden van de Here Jezus, voor hij stierf, waren: "Vader, vergeef het hun; want zij weten niet, wat zij doen". (Lukas 23 : 43) Het zou hen vergeven worden.

Voor zover Hij verzoening is voor "de zonden der gehele wereld" is dat gelegen in Zijn dood. Als Hoofd van de menselijke familie, als wettelijk Vertegenwoordiger van heel de mensheid, maakte Hij gebruik van "het recht van lossing". ([Zie studie nr. 8 "Ruth"](#)) De Heer stierf voor alle mensen, (2 Korinthe 5 : 15) maar behoudenis is gelegen in de opstanding van Christus, waaraan men deel krijgt op grond van geloof. Daarna krijgt men ook deel aan het tegenwoordige werk van Christus. Uiteindelijk de laatste fase voor de gelovige is ter gelegenheid van "de opname van de Gemeente", namelijk onze "openbaring voor de rechterstoel van Christus". (Romeinen 14 : 10) Maar "wie gesproken zal hebben tegen de Heilige Geest, het zal hem niet vergeven worden". De Heilige Geest is in dit verband diezelfde "Zoon des mensen", maar nu de uit de dood Opgestane, de Opgewekte. Want wie gelooft in Hem die God uit de dood heeft opgewekt, wordt zijn geloof gerekend tot gerechtigheid. Het verwerpen (= ongeloof) van de opgewekte Christus, de Zoon van God, de Heilige Geest, zal niet en nooit vergeven worden. Vandaar dat niet alle mensen behouden worden. De mens kan namelijk kiezen of men gelooft of niet. Men aanvaardt het Woord Gods of men wijst het af.

1 Johannes 2 : 3

3 En hieraan kennen wij, dat wij Hem gekend hebben, zo wij Zijn geboden bewaren.

De Apostel komt hier weer terecht bij zijn oorspronkelijke onderwerp en daar blijft hij bij tot en met het laatste hoofdstuk van de Brief. "Hieraan kennen wij" wil zeggen: "hierin herkennen wij, dat wij Hem kennen", namelijk dat "wij zijn geboden bewaren". Het kan ook herkend worden aan de buitenkant. De term wordt hier gebruikt in een veel praktischer betekenis, dan alleen voor wedergeboren zijn. Dat is de Bijbelse betekenis. Niet: bent u een kind van God? Maar leeft u als kind van God? Niet: Hebt u het leven van Christus en bent u een kind van God? Nee, maar wordt dat leven ook geleefd? Dat is "Hem kennen", oftewel "gemeenschap oefenen". Dat is een praktische aanleggenheid. En dus: "Hieraan is het te zien, dat wij de Waarheid in

Zijlijn 4

Het Griekse woord "paracletis" is de vertaling van een oudtestamenteel Hebreeuws woord "naham", dat ook vertaald wordt met "troost" in de Statenvertaling. "Troost", "vertroosting" en "vertrooster" houden rechtstreeks verband met het Nieuwe Verbond. Bij troost in het Oude Testament is er sprake van een verlies, een gemis en dus droefheid. De troost bestaat daaruit dat verlies gecompenseerd wordt. Er komt iets anders in de plaats. Dat heet "troost". Een voorbeeld daarvan vinden we in de geschiedenis van Izak. De voor hem gevonden vrouw Rebekka kwam te wonen in de tent van Sarah, die kort daarvoor overleden was. "Alzo werd Izak getroost". (Genesis 24 : 67) Moeder Sarah werd vervangen door de vrouw Rebekka. Het één is verdwenen, het ander komt er voor in de plaats. Dat is troost. Vandaar dat hetzelfde woord ook een belangrijk bestanddeel is van de naam van Noach, de trooster. De oude wereld verdwijnt; er komt een Nieuwe voor in de plaats. De Joden beschouwen de term "trooster" uit het Oude Testament als de aanduiding van de Messias.

Zijlijn 5

Het Griekse "in" ("ev") is een veel breder, een veel sterker, woord dan ons Nederlandse woord "in". Het drukt uit: gemeenschap met, verbondenheid met. "Wij zijn in Christus", zegt Efeze 1 : 1. Wij zijn "één Plant met hem". (Romeinen 6 : 5) Wij zijn "leden van Zijn Lichaam". (1 Korinthe 12 : 12) En dan Efeze weer: Wij zijn in Hem en hebben dus deel aan al zijn zegeringen en dus zijn wij in Hem en dus met Hem. "Met Hem gezet in de hemel". (Efeze 2 : 6) Dat is "in".

onzelf hebben, zo wij Zijn geboden bewaren. Aan het praktische leven is te zien of men daadwerkelijk kind van God is. Niet omdat hij het zegt, maar omdat het blijkt uit "dat hij de geboden bewaart". Waar het om gaat is, dat wij kinderen Gods herkennen aan het feit dat zij Zijn Woord bewaren. Hier in vers 3 staat "geboden", maar in vers 5 is dat "Zijn Woord". Het gaat om het bewaren van dat Woord, want de term "gebod" betekent "onderwijs". Dat is de oorspronkelijke echte betekenis. Vanaf Exodus t/m Openbaring. Wij zouden Zijn onderwijzingen in ons hart bewaren. Dan kan het niet anders dan een uitwerking hebben op ons leven, op ons doen en laten.

1 Johannes 2 : 4, 5

- 4 Die daar zegt: Ik ken Hem, en Zijn geboden niet bewaart, die is een leugenaar, en in dien is de waarheid niet;
- 5 Maar zo wie Zijn Woord bewaart, in dien is waarlijk de liefde Gods volmaakt geworden; hieraan kennen wij, dat wij **in** Hem zijn. *Zie zijlijn 5*

Kan een dergelijk geloof, van vers 4, iemand zalig maken? Ja naar de geest wel, maar naar de ziel niet. "Die Zijn geboden (onderwijzingen) niet bewaart, die is een leugenaar", namelijk "in dien is de waarheid niet". Daarna krijgen we in vers 5 het andere synoniem, namelijk dat wie "Zijn Woord bewaart", in zo iemand is naar waarheid "de liefde Gods volmaakt geworden". Afgesloten met "hieraan kennen wij, dat wij **in** Hem zijn". Daar is het verhaal min of meer mee rond. Het "kennen" betekent leven in gemeenschap met elkaar. Met de Vader, met Zijn Zoon Jezus Christus, want dat zijn de uitdrukkingen die in de verzen 3 t/m 6 gebruikt worden. Gelovigen zijn te herkennen aan dat ze Zijn geboden bewaren, oftewel de Waarheid, Zijn Woord, bewaren. Dat komt tot uiting in de levenswandel en kun je dus bij gelegenheid aan de buitenkant zien. Of iemand een kind van God is, kun je niet anders zien dan uit dat er "beweging" is. Zodra zo iemand "wandelt", kan men het zien. Een kind van God zijn, blijkt in de eerste plaats uit iemands belangstelling en vervolgens uit de daaruit voortvloeiende bezigheden.

1 Johannes 2 : 6

- 6 Die zegt, dat hij in Hem blijft, die moet ook zelf also wandelen, gelijk Hij gewandeld heeft.

Hieruit blijkt dat "kennen" hetzelfde is als "blijven in". Er staat "moet", maar dat is niet een opdracht; het is de vaststelling van een feit. Als dit waar is, dan moet dát logischerwijze ook waar zijn. Het is een

wetmatigheid. Net zoals bij: als we de Zoon liefhebben, dan moeten wij ook elkaar liefhebben. Niet omdat het moet, maar gewoon omdat dat nu eenmaal zo werkt.

Een gelovige zou net zo wandelen, als Hij gewandeld heeft, zegt Johannes. Hij zal leven, zoals de Here Jezus leefde. Hoe wandelde de Here Jezus? In en uit geloof! Romeinen 3 : 22: "... het geloof van Jezus Christus ...". Oftewel in gehoorzaamheid, of trouw, maar dat is allemaal identiek. Kenmerkend voor het leven van de Here Jezus is niet zozeer wat Hij deed, maar dat is Zijn gezindheid, Zijn gevoelen. Nederig en zachtmoedig, (Mattheüs 11 : 29) namelijk in onderworpenheid, in dienstbaarheid, aan Zijn Vader. In gemeenschap met de Vader dus. Daar zouden wij een voorbeeld aan nemen. Het wat minder positieve bijverschijnsel wordt ook genoemd. Dat is namelijk Zijn lijdzaamheid. Zijn bereidheid tot lijden. Dat veronderstelt ook onderwerping.

1 Johannes 2 : 7

- 7 Broeders! Ik schrijf u geen nieuw gebod, maar een oud gebod, dat gij van den beginne gehad hebt; dit oud gebod is het woord, dat gij van den beginne gehoord hebt.

Het gebod waar Johannes hier over schrijft, vinden we ook in hoofdstuk 3 : 23: "En dit is Zijn gebod, dat wij geloven in den Naam van Zijn Zoon Jezus Christus, en elkander liefhebben, gelijk Hij ons een gebod gegeven heeft." Het is een "een oud gebod, dat gij van de beginne gehoord hebt", zoals ook 1 Johannes 1 : 1 zegt. Dat is het Woord van God, zoals het "van den beginne" gesproken werd. In ieder geval sinds de dagen van Adam. Hier wordt niet bedoeld op de Mozaïsche wet. Dat is niet de betekenis van de term "geboden". Het gaat om het aangeboden Woord Gods, dat alreeds in de oudtestamentische tijd sprak over de Here Jezus Christus. Aan dat Woord zou men zich onderwerpen en daarmee zijn hart vullen. Dat Woord zou uitwerking hebben in het praktische leven van gelovigen.

1 Johannes 2 : 8

- 8 Wederom schrijf ik u een nieuw gebod: hetgeen waarachtig is in Hem, zij ook in u *waarachtig*; want de duisternis gaat voorbij, en het waarachtige licht schijnt nu.

De Apostel spreekt echter toch over een nieuw gebod, een nieuwe onderwijzing van Godswege. "Wederom" is te lezen als "alsnog" of "in tweede instantie". De gedachte is dat Gods Waarheid ook in ons zou zijn. Dit "nieuw gebod" is maar in zekere zin nieuw. Het is nog

steeds volstrekt dezelfde waarheid. En toch zit er iets nieuws aan vast, namelijk dat het van oudsher beloofde Nieuw Verbond inmiddels daadwerkelijk is aangebroken. In deze nieuwtestamentische tijd heeft God alsnog gesproken. Om het eenvoudig te houden: er is nog een stuk aan de Bijbel toegevoegd en in die zin is het wellicht wat nieuws, maar ook in andere zin. Hij zegt: *"hetgeen waarachtig is in hem, zij ook in u"*. Oftewel: "de waarheid die in hem is, zij ook in u", want daar komt het in de praktijk op neer. Daarna komt de toelichting: "de duisternis is bezig voorbij te gaan", want *"het waarachtige licht schijnt nu"*. De gedachte is dat heel de oudtestamentische situatie, inclusief de situatie onder de wet, er een was, overwegend althans, van duisternis. Geen absolute duisternis, want er was in ieder geval sprake van "schaduw", dus er moet hier en daar licht geweest zijn.

In het algemeen was de situatie onder het Oude Verbond betrekkelijk duister. Er was weliswaar van alles aangekondigd, met name "licht", wat op zich al impliceert dat er duisternis was, maar het was er nog niet.

Jesaja 9 : 1

- 1 Het volk, dat in duisternis wandelt, zal een groot licht zien; degenen, die wonen in het land van de schaduw des doods, over dezelve zal een licht schijnen.

Gezien vanuit het Nieuwe Testament, vanuit het volle licht, is de oudtestamentische tijd relatief duister.

2 Korinthe 4 : 6

- 6 Want God, Die gezegd heeft, dat het licht uit de duisternis zou schijnen, is Degene, Die in onze harten geschenken heeft, om te geven verlichting der kennis der heerlijkheid Gods in het aangezicht van Jezus Christus.

Door de komst van dat volle licht van het Nieuwe Verbond is er wel degelijk sprake van een nogal nieuwe situatie. De grondwaarheid blijft echter gelijk, want zowel in oudtestamentische als in nieuwtestamentische tijd wordt leven beloofd, rechtvaardigheid, zaligheid, aan een ieder die gelooft. Altijd wordt *"geloof gerekend tot rechtvaardigheid"*. (Romeinen 4 : 5, 9) In oudtestamentische tijd zat daaraan de belofte van eeuwig leven vast. In nieuwtestamentische tijd gaat het niet om de belofte van eeuwig leven, maar om het direct ontvangen van eeuwig leven zelf, als de vervulling van die belofte. In die zin is het toch iets nieuws.

"De duisternis gaat voorbij" naarmate wij onze harten voor dat licht openstellen. Als wij naar waarheid vragen, als we dat zoeken, zal de Heer ons die Waarheid bekendmaken, zal Hij met *"Zijn licht in onze harten schijnen"*. Dat is de belofte die we hebben. Want *"het waarachtige licht schijnt nu"*. Het volle Licht van de Waarheid gaat naar de Waarheid van het Nieuwe Verbond. *"Genade en Waarheid is door Jezus Christus geworden"*. (Johannes 1 : 17) Daar zouden wij uit leven en daarmee zijn we weer terug bij het oorspronkelijke onderwerp.

1 Johannes 2 : 9

- 9 Die zegt, dat hij in het licht is, en zijn broeder haat, die is in de duisternis tot nog toe.

De "werken des geloofs" zijn: de naaste liefhebben en de broeders liefhebben. In gemeenschap met elkaar leven, zegt Johannes. Maar ook Paulus zegt dat op vele plaatsen. De redenering van Johannes is, dat als dat licht werkelijk in ons hart is, dan werkt het ook uit naar buiten. Het is de bedoeling dat je daaraan uitdrukking geeft in het leven. Johannes zegt het ook andersom: als je het niet zien kunt, dan is het er niet. Dat is nogal een grove uitspraak, net zoals van Jakobus.

Jakobus 2 : 17

- 17 Alzo ook het geloof, indien het de werken niet heeft, is bij zichzelf dood.

Als het leven uit geloof niet tot uitdrukking komt, dan kan het nog wel in het geheugen zitten, dat men ervan weet en het soms zelfs na kan vertellen. Maar dat is niet het doel. Het moet in het hart zitten. Het moet eigen zijn. Je moet het "kennen" en dat is gewoon "kunnen". Het gaat er om dat men er in de praktijk weet van heeft en dan wordt het dus toch kunnen. Iets doen namelijk. Waar het in het hart is, daar heeft men er deel aan. Het "hart" omvat meer dan ons denken. Onze emoties en onze gevoelens horen daar ook bij. **Zie zijlijn 6**

1 Johannes 2 : 10

- 10 Die zijn broeder liefheeft, blijft in het licht, en geen ergernis is in hem.

"Ergernis" betekent "struikeling". Wanneer wij elkander liefhebben, zullen wij niet over elkaar struikelen. Wanneer wij elkander liefhebben, zullen wij geen aanstoot aan elkaar nemen. (1 Korinthe 8 : 9) Als men aanstoot aan elkaar neemt, is dat een gebrek aan liefde. Als dat zo is, dan is het een gebrek aan licht. Niet in degene die aanstoot geeft,

Zijlijn 6

Waar in Efeze 1 : 18 in de Statenvertaling *"verlichte ogen uws verstands"* staat, heeft de grondtekst *"verlichte ogen des hart"* staan. De gedachte is namelijk, dat als men het hart er niet voor open stelt, men het met het verstand ook niet zal begrijpen. Als men zichzelf er niet aan overgeeft, zal men het nooit leren doorzien. Niet omdat dit fundamenteel niet zou kunnen, maar omdat God het verhindert. Want de Bijbelse gedachte is en blijft, dat het tegenwoordige werk van Christus er is om ons Zijn Woord openbaar te maken, maar dat kan alleen als we ons hart daar voor openstellen. Als we bereid zijn om met ons hele leven ons daaraan te onderwerpen. Doet men dat niet, dan zal men, hoe intelligent men ook is, de Schrift niet begrijpen.

maar in degene die aanstoot neemt. Wij zouden bij voorkeur geen aanstoot geven, maar we zouden in ieder geval geen aanstoot nemen. Als we dat dan allemaal doen, dan kan er ook niemand aanstoot geven. Waarom zou ik over iemand struikelen? We zijn toch van niemand afhankelijk? Alleen van de Heer. Waarom zou ik aanstoot nemen? Omdat iemand niet deugt? Iets doet wat ik niet zou doen? Nou en, dat is mijn verantwoordelijkheid niet. Ik hoef er geen aanstoot aan te nemen. U weet toch: *"Hem nu, Die machtig is u van struikelen te bewaren, en onstraffelijk te stellen voor Zijn heerlijkheid, in vreugde."* (Judas 1 : 24) Wie zou u dan aanstoot moeten geven? Niemand toch. Als men al ergens aan elkaar aanstoot neemt, is het juist in Christelijke kring. Zeker daar waar men onder de wet leeft, maar daar is men in duisternis, in een klein wereldje. Het zal je gedacht zijn waar je dan allemaal over struikelt. Maar, die zijn broeder liefheeft, die is nou eenmaal in het Licht en struikelt nergens over.

1 Johannes 2 : 11

11 Maar die zijn broeder haat, is in de duisternis, en wandelt in de duisternis, en weet niet, waar hij henengaat; want de duisternis heeft zijn ogen verblind.

"Die zijn broeder haat, wandelt ook in de duisternis". Hij weet niet waar hij heen gaat en dus ook niet waar hij mee bezig is. Hij heeft geen richting in het leven, want *"de duisternis heeft zijn ogen blind gemaakt"*. De ogen mogen misschien goed zijn, maar waar geen licht is, valt er domweg niks te zien. Dan scharrelt men maar wat rond en dat is toch geen prettige manier van leven.

1 Johannes 2 : 12-14

12 Ik schrijf u, kinderkens, want de zonden zijn u vergeven om Zijns Naams wil.

13 Ik schrijf u, vaders! want gij hebt *Hem* gekend, Die van den beginne is. Ik schrijf u, jongelingen, want gij hebt den boze overwonnen. Ik schrijf u, kinderen, want gij hebt den Vader gekend.

14 Ik heb u geschreven, vaders, want gij hebt *Hem* gekend, Die van den beginne is. Ik heb u geschreven, jongelingen, want gij zijt sterk, en het Woord Gods blijft in u, en gij hebt den boze overwonnen.

Ik beschouw de verzen 12 t/m 14. als een "parenthese", een "intermezzo", een "tussenstelling", een onderbreking in de normale voortgang van de uiteenzetting. Je kunt het eenvoudig overslaan en dan

mis je niks. Maar Johannes vindt het nodig om wat toelichting te geven. "Even ertussen door" komt bij Johannes wel vaker voor, en bij de andere Bijbelschrijvers ook. De Apostel gaat hier in op de reden van het schrijven van deze Brief, net zoals hij dat deed in hoofdstuk 1 toen hij zei: "Dit schrijf ik u, opdat gij niet zondigt, of opdat wij gemeenschap met elkaar hebben". Halverwege hoofdstuk 2 zegt Johannes aan wie hij schrijft, namelijk aan "*kinderkens*", aan "*jongelingen*", en aan "*ouderlingen*", maar die heten hier "*vaders*". "Vader" niet in de zin van verwekker, maar wel in de zin van degene die verantwoordelijkheid dragen, en dat is wat "*oudsten*" per definitie doen. "*Kinderkens*" zijn "*nieuwgeborenen*" en hebben onvervalste melk van node" (1 Petrus 2 : 2) "*Jongelingen*" zijn in het Oude Testament degenen die nog niet de leeftijd van pakweg een jaar of 40 bereikt hebben. Het is een betrekkelijk begrip, dat het tegenovergestelde is van "*ouderling*".

Als men (kinderkens) slechts weet dat de zonden vergeven zijn en men de Vader kent, dan heeft men verhoudingsgewijs nog niet zo bijzonder veel geleerd. De volgende fase, die van de jongelingen, is dat de boze overwonnen is. Dat kun je van baby's niet verwachten, maar van jongelingen wel. Wanneer men geleerd heeft de boze te overwinnen, naar het voorbeeld van Efeze 6, om stand te houden "*tegen de geweldhebbers der wereld, der duisternis dezer eeuw, tegen de geestelijke boosheden in de lucht*", dan spreekt daaruit toch een zekere volwassenheid. Dat wordt van de jongelingen gezegd in vers 13. In vers 14 zijn "*de jongelingen, die de boze overwonnen hebben*", tot geestelijke groei, tot geestelijke kracht, gekomen. Daarna hebben we de categorie van "*de vaders*". Zij kennen de Vader, "*die van den beginne is*" en dat veronderstelt kennis van het gehele Plan Gods. Dat is niet intellectuele kennis, maar de openbaring van het Woord Gods. Wat de Apostel in vers 12 t/m 14 naar voren brengt is bestemd voor alle gelovigen, ongeacht hun positie in de Gemeente. Aan alle categorieën wordt dit geschreven, omdat het beginsel dat wij Zijn Woord bewaren en daaruit leven zouden in de praktijk van toepassing is op alle categorieën. Dat geldt voor degene die pas tot geloof is gekomen, voor de voorgangers en alles wat daar eventueel tussenin zit.

Vanaf vers 15 vervolgt Johannes zijn betoog over het liefhebben van de broeders en in het licht wandelen.

1 Johannes 2 : 15-17

15 Hebt de wereld niet lief, noch hetgeen in de wereld is; zo iemand de wereld liefheeft, de liefde des Vaders is niet in hem.

16 Want al wat in de wereld is, *namelijk* de begeerlijkheid des vleses, en de begeerlijkheid der ogen, en de grootsheid des levens, is niet uit den Vader, maar is uit de wereld.

17 En de wereld gaat voorbij, en haar begeerlijkheid; maar die den wil van God doet, blijft in der eeuwigheid.

“Liefhebben” is “dienen”. God heeft die wereld niet lief, omdat “*al wat in de wereld is, ... is niet uit de Vader*”. Het is allemaal uit de wereld en die gaat voorbij. Alles in de wereld, waar onze begeerte naar zou uitgaan, gaat toch voorbij. Uiteindelijk op de “Jongste Dag”, maar in feite al binnen onze generatie. De wereld waarin ik ben opgegroeid, bestaat al niet meer. Voor je er erg in hebt, is het voorbij. Het andere komt er voor in de plaats.

Er staat niet in de Bijbel dat men niet zou genieten van de dingen die in de wereld zijn. Er staat juist dat men dat wel zou doen. ([Zie studie 87 “Prediker”](#)) Maar dat is wat anders dan liefhebben, in de zin van dienen. Dat impliceert altijd: zich eraan onderwerpen. Zich er door laten leven. Aan de positieve kant net zo goed. Als we de Heer liefhebben, dan zouden we Hem dienen. Dan bepaalt Hij ons leven dus. Wij laten ons dan door Hem leven. Waar we de wereld liefhebben, worden wij geleefd door de wereld. Dat zouden wij niet doen. Al was het maar omdat het alleen maar op verdriet kan uitlopen.

De gedachte is dat “liefhebben” “leven” is. Dat gaat niet zonder gemeenschap, en als we dan toch bindingen zouden hebben, dan met elkaar als gelovigen. Want we zijn aan elkaar verbonden, door het Leven, het Licht, het Woord, de Waarheid in ons. Dat is blijvend. Daarin is geen scheiding. Misschien tijdelijk, bijvoorbeeld omdat we afscheid van iemand moeten nemen. Dus: “*De wereld gaat voorbij en haar begeerlijkheid; maar die de wil van God doet, blijft in de eeuwigheid*”. De persoon die geleerd heeft God te dienen, blijft voor altijd.

1 Johannes 2 : 18

18 Kinderkens, het is de laatste ure; en gelijk gij gehoord hebt, **Zie zijlijn 7** dat de antichrist komt, zo zijn ook nu vele antichristen geworden; waaruit wij kennen, dat het de laatste ure is.

De Bijbel, de Heilsgeschiedenis, wordt in beginsel onderverdeeld in twee perioden. De ene periode is de “oud-testamentische tijd”. Dat is niet zozeer de tijd van het Oude Verbond, maar de tijd waarin de oudtestamentische Geschriften tot stand zijn gekomen, van Adam tot

aan de dood en opstanding van Christus. Dat is een periode van ruwweg 4.000 jaar, die in Hebrëen 1 : 1 “*voortijds*” genoemd wordt: Daarna volgt 3.000 jaar nieuwtestamentische periode. Te beginnen met de Bijbelboeken Mattheüs, Markus en Lukas, want die zijn geschreven ná Zijn opstanding en zijn dus nieuwtestamentische Boeken. Alles wat na zijn dood en opstanding komt, heet “laatste tijden”, “laatste tijd”, “laatste ure”, “laatste dagen”, of het Nederlands: “eindtijd”.

In dit Schriftgedeelte spreekt de Apostel in het bijzonder over “de antichrist”. Hij spreekt over “antichristen” en daarna over, antichristelijke zaken in het algemeen. Hij heeft het over valse leringen. Het is wel tamelijk vreemd om te spreken over “de antichrist”, omdat vanuit zijn dagen, nog in geen 2.000 jaar die antichrist zou verschijnen, maar de gedachte is: de antichrist komt ooit een keer. De lezers van Johannes worden geacht te weten dat dit zo is, maar daarna zegt hij: “*zo zijn ook nu vele antichristen geworden*”. Daar gaat het natuurlijk meer in het bijzonder om. “*Ook nu*”, wil zeggen “in de dagen van Johannes”. Die situatie zou ook zo blijven, gedurende “*de laatste ure*”. Hoewel dit voor ons nogal kort klinkt, is het niettemin een Bijbelse aanduiding van “de laatste dagen”. Op zijn minst van heel onze tegenwoordige bedeling, dan wel de tijd vanaf de eerste komst van Christus tot aan Zijn wederkomst. Al die tijd zouden antichristen verschijnen, waaruit men concluderen mag, dat wij in “de laatste dagen” leven.

Het idee is dat men alleen “*dé antichrist*” kan hebben, als er er sprake is van “*dé Christus*”. Dat is precies waar het om gaat, want “de laatste ure” begint nou eenmaal bij de verschijning van *dé Christus*. Sinds de Christus verschenen is, “*in het vlees gekomen is*”, (1 Johannes 4 : 2, 3) zijn er allerlei figuren, die niet alleen optreden als bestrijder van de Here Jezus Christus, maar zelfs zich voor *dé Christus* uitgeven. Daarover spreekt Johannes hier. Dat betekent dat in ieder geval de Christus verschenen is en dus is het “de laatste ure”. Zo blijft het bovendien ook.

Wat betekent dat woord “antichrist”? Het woord, los van enige context, kan men op twee verschillende manieren opvatten. De eerste die ik noem is “tegenstander van Christus”. Want “anti” kan inderdaad heel goed opgevat worden als “tegen”. In die zin komt het ook veel in de Bijbel voor. Dus een tegenstander van Christus. Het woord “anti” kun je ook lezen als “iemand die zich stelt in plaats van de Christus”. Iemand dus die zich ten onrechte voor Christus uitgeeft. Dat is in overeenstemming met het eerste. Als men de Christus bestrijden wil, kan men het beste zichzelf voor de Christus uitgeven. Dan plaatst men zich

Zijlijn 7

Dan moet het elders in de Bijbel staan en dus zoeken we elders naar “een verleider”, een “valse profeet”. Die vind je in Openbaring 19, want daar is een figuur die inderdaad zo genoemd wordt: “de valse profeet”. Die antichrist is het tweede beest uit Openbaring 13.

Zijlijn 7

Men dacht, nadat de Christus verdwenen was, misschien is het mogelijk dat iemand Zijn plaatsvervanger kan zijn op aarde, zonder de titel Messias te claimen, hoewel dat in de praktijk geen verschil maakt. Of iemand zich nou "vader" laat noemen of "messias", wat maakt dat uit? Het gaat om de functie die men claimt te vervullen. De gemiddelde gelovige krijgt van doen met het verschijnsel dat "bij ontstentenis", dat wil zeggen "bij afwezigheid van de Here Jezus op aarde" er een vacature is ontstaan, die maar al te graag wordt vervuld door anderen. De Here Jezus is er niet, dus daar kun je nu niks aan vragen, maar ik, als Zijn dienaar, als Zijn vertegenwoordiger, neem Zijn plaats in. Dus als u vragen hebt, vraag het maar aan mij. Dat is redelijk kenmerkend voor wat men een "sekte" noemt. Er is één baas van de club en iedereen moet zich houden aan wat hij zegt. Als je wat groter wordt, en de organisatie wat gecompliceerder, dan heet het bijvoorbeeld een "kerk". Met één man aan het hoofd. Of hij "voorzitter" is of "paus" maakt weinig uit. Hoe meer hij de baas is, hoe meer hij in de plaats komt van Christus. Men stelt zich in de plaats van de Heer.

automatisch boven Hem. Zo wordt de bestrijder van Christus een antichrist, in de zin van een plaatsvervanger, ^{Zie zijlijn 7} een alternatieve Christus. Als hier gesproken wordt over de antichrist die komen zou, dan geloof ik dat er iemand komt die zich daadwerkelijk voor de Christus uit zal geven. Uiteindelijk komt er één, die kennelijk ook elders in de Bijbel aangekondigd is, die zich zou uitgeven voor dé Christus, in de volle betekenis van het woord. Iemand die zich niet uitgeeft voor Jezus, maar voor Zijn opvolger, de Messias. Een gelijksoortig idee bestaat in heel wat wereldgodsdiensten. De term "*de antichrist komt*", is dus de aankondiging dat die figuur zou komen.

In de Johannes-brieven wordt gezegd dat er mensen zijn, gelovigen of zij die zich daar voor uitgeven, die proberen macht over de gelovigen naar zich toe te trekken. Dat verschijnsel vinden we heel de kerkgeschiedenis door, eigenlijk vanaf het allereerste begin en daarom vinden we het ook hier in de Bijbel vermeld. Niet alleen in deze Brieven van Johannes, maar hier en daar ook in de Brieven van Paulus. De derde en laatste Brief van Johannes gaat feitelijk over niks anders. Het gaat om een machtsstrijd die zich ergens afspeelt. De vraag namelijk, wie de macht en autoriteit heeft over de Gemeente. Vers 9 zegt: "*Diótfefes, die onder hen zoekt de eerste te zijn*". Iemand die "*zoekt de eerste te zijn*", is iemand die probeert de macht aan zich te trekken. Terwijl er maar één Machthebber, één Hoofd, over de Gemeente is. Dat is de Here Jezus Zelf en niemand anders.

Mattheüs 23 : 8

8 Doch gij zult niet Rabbi genaamd worden; want Eén is uw Meester, *namelijk* Christus; en gij zijt allen broeders.

Met deze uitspraak wordt de Rooms-Katholieke kerk onderuit gehaald, want één van die "*broeders*" was Petrus en hij was dus niet de eerste paus en dus niet de meester. Als iemand zich opwerpt als autoriteit, als machthebber over de gelovigen, of als iemand zich laat opstuwen tot die positie, dan wordt hij dus een antichrist. Voor de meeste gelovigen zal dé antichrist niet aan de orde geweest zijn. Zij hadden echter wel te maken met die andere "*antichristen*", zo leert de kerkgeschiedenis.

1 Johannes 2 : 19

19 Zij zijn uit ons uitgegaan, maar zij waren uit ons niet; want indien zij uit ons geweest waren, zo zouden zij met ons gebleven zijn; maar *dit is geschied*, opdat zij zouden openbaar worden, dat zij niet allen uit ons zijn.

De uitdrukking "*maar zij waren uit ons niet*" is voor allerlei doeleinden gebruikt. Bijvoorbeeld dat met "*ons*" de Joden bedoeld worden, maar Johannes distantieert zich juist ver van de Joden, zo blijkt vooral uit het Evangelie van Johannes. Het zou eerder gaan om Christenen. Uit hen zijn die antichristen uit vers 18 voortgekomen. Maar zij waren in de praktijk niet echt Christenen, geen wedergeboren mensen. Als zij dat wel waren, "*zouden zij met ons gebleven zijn*".

De categorie waarover Johannes spreekt, over "*ons*", zoekt de Waarheid waaraan men bereid is zich te onderwerpen. Helaas zijn er velen die zich Christenen noemen, maar die echt geen belang hebben bij de Waarheid. Mensen waarvan je denkt dat het kinderen Gods zijn, maar die volstrekt allergisch, bovenmatig vijandig zijn soms, als je hen de Bijbel voorhoudt. Of het kinderen Gods zijn, kunnen wij sowieso niet beoordelen, maar ze horen niet bij ons. Wij willen de Heer kennen, maar tot die categorie horen niet alle gelovigen. Ik denk zelfs dat maar een heel klein deel van degenen die zich voor Christen uitgeeft, echt geïnteresseerd is in de Waarheid en in de Heer Zelf.

Christenen zijn degenen aan wie de Christus nu Zijn werk doet. Dat doet hij door Zijn Woord. Door tot hen te spreken. Daaraan kan men zich onttrekken door simpelweg niet te geloven of door zich alsnog aan dat Woord te onttrekken. Mijn grootste teleurstelling, dat klinkt overdreven dramatisch, maar ik meen het echt, is dat als ik Christenen antwoord kan geven op hun vragen, ze de antwoorden niet willen. Dat vind ik het ergste. Ik weet: "*het geloof is niet aller*". (2 Thessalonicenzen 3 : 2) En: "*zijn uit ons uitgegaan, maar ze waren uit ons niet*." Ik zeg niet dat het geen kinderen Gods zijn, maar alleen dat ze niet dienovereenkomstig wandelen. Dat gaat steeds over: degene "*die zijn broeder haat*" of degene "*die zijn broeder liefheeft*". Degene "*die het Woord bewaart*" of juist niet.

1 Korinthe 11 : 18, 19

18 Want eerstelijk, als gij samenkomt in de Gemeente, zo hoor ik, dat er scheuringen zijn onder u; en ik geloof het ten dele;
19 Want er moeten ook ketterijen onder u zijn, opdat degenen, die oprecht zijn, openbaar mogen worden onder u.

"*Scheuringen*" en "*ketterijen*", hoewel vervelend, kunnen nuttig zijn, omdat degenen die niet mee willen in het werk dat de Heer doet, op een of andere wijze afgezonderd worden. Als alle kinderen Gods verplicht met elkaar zouden moeten optrekken, komen degenen die belangstelling hebben voor het Woord Gods, en de Waarheid zoeken,

absoluut niet aan hun trekken. Ze worden als lastig beschouwd. Daarom is het uiteindelijk prettig dat we ongeveer met gelijksoortig ingestelde gelovigen overblijven om ons met dezelfde dingen bezig te houden. De Heer doet nu een werk aan ons, (Filippenzen 2 : 13) tenzij we ons daaraan onttrekken. Hoe krijgen we deel aan het werk, dat Hij in ons wil doen? Door te horen, te luisteren naar wat Hij spreekt. Via het openen van de Bijbel geven wij Hem daartoe de gelegenheid.

1 Johannes 2 : 20, 21

20 Doch gij hebt de zalving van den Heilige, en gij weet alle dingen.

21 Ik heb u niet geschreven, omdat gij de waarheid niet weet, maar omdat gij die weet, en omdat geen leugen uit de waarheid is.

"Gij zijt Christenen", is het idee. "Gij zijt gezalfd door de Heilige Geest", al wordt het woord hier niet gebruikt. De gedachte is, dat voor zover wij de dingen weten, dat is omdat wij van Godswege de geest van God hebben ontvangen, "opdat wij zouden weten de dingen die ons van God geschonken zijn". (1 Korinthe 2 : 12) Bijbelstudie is enorm belangrijk, maar als de Heer niet wil dat we er iets van snappen, dan zullen we er ook niks van snappen. Als we geen liefde voor de Waarheid hebben, dan zal de Heer in de toekomst in ieder geval "een geest der dwaling zenden". (1 Johannes 4 : 6) Ik heb sterk de indruk dat dit nu ook gebeurt in onze dagen. Als men geen liefde voor de Waarheid heeft, dan gaat de Waarheid dicht, want de Waarheid is niet maar een filosofie of een boek, het is iemand. En die zegt: heb je de Waarheid niet lief? Dan krijg je Mij niet te zien of te horen. Zo werkt het en dat staat op vele plaatsen in de Bijbel. Dit is er één van. Door de inwerking van de Heilige Geest in ons, mogen wij het Woord Gods en, de Schriften, verstaan en "alle dingen weten". Zo werkt God, dan wel Christus, in ons. Via de onzienlijke weg, via de inwonende geest.

De Heer spreekt tot ons. Hij leidt ons in de Waarheid, maar aan de andere kant spreekt de leugenaar ook. Als hij ons niet van de Bijbel af kan houden, zal hij proberen ons de Bijbel te verklaren. Dat is het eerste wat hij deed in de Bijbelse geschiedenis. Hij verscheen in de gedaante van de slang en zei: heeft God wel gesproken? Ja, God heeft wel gesproken, maar God heeft dat anders bedoeld. De leugenaar is de uitvinder van het Bijbel-verklaren, met als doel, om juist een andere boodschap te prediken dan die van het Woord Gods zelf. De gedachte is dat Johannes de Christus en de duivel tegenover elkaar zet en de Christenen tegenover degenen die de duivel volgen. Het is of het een

of het ander. Er zijn maar twee mogelijkheden: Koninkrijk van het Licht, of dat van de duisternis. Zo wordt het tegenover elkaar gesteld. Wij hebben "de zalving van de Heilige Geest", "van de Heilige", namelijk van de enige echte Christus. Daarom worden de gelovigen in de Bijbel "Christenen" genoemd. Zo heb je twee categorieën. De Christus en wij, de Christenen, tegenover de antichrist en de antichristenen.

1 Johannes 2 : 22

22 Wie is de leugenaar, dan die loochent, dat Jezus is de Christus? Deze is de antichrist, die den Vader en den Zoon loochent.

23 Een ieder, die den Zoon loochent, heeft ook den Vader niet; wie den Zoon belijdt, heeft ook den Vader.

Johannes geeft een soort beschrijving van wat hij dan onder antichrist verstaat: iemand die leert dat Jezus wás de Christus, in Zijn omwandeling op aarde, en het daarna niet meer is. Dat is de leugen. Want dan is Jezus niet meer dé Christus. Waar iemand anders zich voor de Christus uitgeeft, wordt hij hier meteen genoemd "de antichrist". Ook zonder dat deze antichrist zich zelf voor Christus uitgeeft, wordt hij antichrist genoemd, omdat hij ontkent dat Jezus dé Christus is. Daarmee is hij uiteraard een tegenstander van de Here Jezus en daarmee van de enige echte Christus. Hij is per definitie de Zoon van de Vader, de Zoon van God, die Hem tot Zoon, dan wel tot Christus gesteld heeft. (o.a. Psalm 8 : 1; Handelingen 13 : 47; Hebreeën 1 : 2) Waar men deze relatie tussen de Vader en de Zoon ontkent, hebben wij van doen met de antichrist. Of met een antichristelijke lering, maar daar steekt de enige echte antichrist altijd al achter. Dat is uiteindelijk de duivel, hoewel daar niet alles mee gezegd is, maar daar komt het in de praktijk wel op neer.

Als men dat Vaderschap en dat Zoonschap van God en de Here Jezus in relatie tot elkaar loochent, dan wordt daarmee de Heerlijkheid van de Here Jezus ontnomen. Ter aanvulling staat er dan: "Een ieder, die de zoon loochent, heeft ook de Vader niet". Dat vind ik wel een aardige. Als er namelijk geen Zoon is, dan is er ook geen Vader. Dan loochent men daarmee God Zelf. Dat is iets om over na te denken voor diegenen die zeggen: ik geloof wel in God, maar ik geloof niet in Jezus, waarbij ze "de Here" er nooit bij zeggen. Dat kan dus niet. Als je niet in de Zoon gelooft, geloof je dus niet in God. De "leugenaar van het begin", (Johannes 8 : 44) de duivel, hier specifiek genoemd "de antichrist", gaat het nu eenmaal om het bestrijden van de positie van de Here Jezus, als zijnde de van God gestelde, en dus gezalfde, Christus. De

“antichrist” is op die manier een “verleider”, (2 Johannes 1 : 7) Hij verkondigt een valse leer. Hij ontkent dat Jezus de definitieve Christus is. Hij is dus een “valse leraar”, een “verleider”, een “valse profeet”. De Here Jezus, als de Messias, spreekt het Woord Gods en dat betekent dat als de Christus een profeet is, dan is de antichrist een valse profeet. Als de Christus leraar is, dan is een antichrist een valse leraar. In dit Schriftgedeelte worden ze tegenover elkaar gezet, namelijk de antichrist, die nog steeds niet verschenen is, met al zijn volgelingen, die wel continu verschijnen. Hier heet dat “antichristen”, maar “antichristenen” lijkt me eigenlijk de betere term. Uiteindelijk zal dit tegenover elkaar staan tot de grote climax leiden. Dan komt de letterlijke en persoonlijke antichrist, de op aarde geworden duivel, als engel in een lichamelijke en menselijke gedaante, met zijn personeel direct tegenover de ene echte letterlijke Christus, de Here Jezus, te staan. Dat is het einde van het verhaal; daar komt een einde aan die strijd.

1 Johannes 2 : 24

24 Hetgeen gijlieden dan van den beginne gehoord hebt, dat blijve in u. Indien in u blijft, wat gij van den beginne gehoord hebt, zo zult gij ook in den Zoon en in den Vader blijven.

Men zal niet van afwijken van wat “gij van den beginne gehoord hebt”. Mij is het in de loop der tijd opgevallen hoe men op den duur het Woord Gods kwijtraakt. Men filosofeert en hanteert allerlei leerstellingen, die men zelf uitdenkt of van een ander overneemt, terwijl er van enige Bijbelse onderbouwing helemaal geen sprake is. Sommigen zijn zelfs in staat de meest fundamentele grondwaarheden van het Evangelie te vergeten. Dat is heel tragisch en daarvoor wordt hier gewaarschuwd. Door in dat Woord van God te blijven “zult gij ook in de Zoon en in de Vader blijven”.

1 Johannes 2 : 25

25 En dit is de belofte, die Hij ons beloofd heeft, *namelijk* het eeuwige leven.

Die “ons” zijn degenen die blijven bij wat zij vanaf het begin al gehoord hebben. Namelijk dat wedergeboren kinderen Gods, “in de Zoon en in de Vader blijven”. Ons wordt eeuwig leven beloofd. Maar dat hadden we toch al? Hier in dit vers gaat het niet om het ontvangen van het leven als zodanig, maar om de praktische uitwerking van dat leven. Het eerste noem ik altijd “het leven” en het tweede “het eeuwige leven”. Men zou dat leven ook leven, in de praktijk brengen.

1 Johannes 2 : 26

26 Dit heb ik u geschreven van degenen, die u verleiden.

Die antichristenen verleiden ons, schrijft de Apostel, min of meer dat gedeelte afsluitend. De Here Jezus had dat al aangekondigd.

Mattheüs 24 : 24, 25

24 Want er zullen valse christussen en valse profeten opstaan, en zullen grote tekenen en wonderheden doen, also dat zij (indien het mogelijk ware) ook de uitverkorenen zouden verleiden.

25 Ziet, Ik heb *het* u voorzegg!

Het is de Heer Zelf die de termen “valse profeten” en “verleiden” gebruikt, zonder er verder over te spreken.

1 Johannes 2 : 27

27 En de zalving, die gijlieden van Hem ontvangen hebt, blijft in u, en gij hebt niet van node, dat iemand u lere; maar gelijk dezelfde zalving u leert van alle dingen, zo is zij ook waarachtig, en is geen leugen; en gelijk zij u geleerd heeft, zo zult gij in Hem blijven.

“Zalving” is de verwijzing naar het Woord “Christus”. Dat is namelijk hetzelfde Woord. Christus is de Gezalvde. De antichrist is een alternatieve gezalvde, iemand die zich voor gezalvde uitgeeft. In Ezechiël 28 : 14 wordt de duivel “een gezalvde” genoemd. “Messias” staat er in het Hebreeuws. Het gaat hier uiteraard om de zalving van “de Heilige”, in vers 20. Dat is een “Heilige zalving”, een “zalving van Hem”, een “zalving van de Geest”. Het is beeldspraak, want zalving gebeurt met zalf, een beetje dikke olie, waarbij de zalfolie doorgaat voor een type van de Heilige Geest. Wij zijn gezalvd met de Heilige Geest en dat is een zalving met Christus, opdat wij zelf de dingen aangaande de Waarheid zouden weten. Niemand anders hoeft ons dat te leren. Men zou het Woord Gods onderzoeken en luisteren naar hetgeen ons geschreven wordt. (Vers 21) Door Johannes bijvoorbeeld.

1 Johannes 2 : 28, 29

28 En nu, kinderkens, blijft in Hem; opdat, wanneer Hij zal geopenbaard zijn, wij vrijmoedigheid hebben, en wij van Hem niet beschaamd gemaakt worden in Zijn toekomst.

29 Indien gij weet, dat Hij rechtvaardig is, zo weet gij, dat een ieder, die de rechtvaardigheid doet, uit Hem geboren is.

Het bijzondere, of het kenmerkende, van dit hoofdstuk is gelegen in deze laatste verzen van hoofdstuk 2. De strekking van vers 28 komt nogal overeen met de strekking van hoofdstuk 3 : 2, waar opnieuw gesproken wordt over de openbaring van de Here Jezus Christus. Bij welke gelegenheid *"wij Hem zullen gelijk wezen; want wij zullen Hem zien gelijk Hij is"*. Waar dat zo is, zullen wij dus vrijmoedigheid hebben en door Hem niet beschaamd worden in Zijn toekomst.

Als ik achteraf opnieuw een hoofdstukindeling moest maken, zou ik vers 28 en 29 van hoofdstuk 2 toevoegen aan hoofdstuk 3. Vers 29 namelijk, gebruikt de term *"de rechtvaardigheid doen"*. Wij weten dat *"Een ieder die de rechtvaardigheid doet, uit Hem geboren is"*. Dat begrip, het feit dat wij als gelovigen uit God geboren zijn, wordt geïntroduceerd in deze Brief en daar spreekt meteen het hele volgende hoofdstuk over. De gedachte is, dat waar wij uit God geboren zijn, wij inderdaad kinderen Gods zijn. Dat zou noodzakelijke consequenties hebben voor ons praktische leven, zoals besproken wordt in 1 Johannes 3, en ook verder.

Wij zijn *"uit Hem geboren"*, dan wel *"uit God geboren"*, maar die uitdrukking staat al in de eerste verzen van het Johannes-evangelie.

Johannes 1 : 12, 13

- 12 Maar zovelen Hem aangenomen hebben, dien heeft Hij macht gegeven kinderen Gods te worden, namelijk die in Zijn Naam geloven;
- 13 Welke niet uit den bloede, noch uit den wil des vleses, noch uit den wil des mans, maar uit God geboren zijn.

Wij maken niet langer deel uit van deze oude wereld, maar hebben door wedergeboorte deel gekregen aan een Nieuwe Mensheid en daarmee aan *"der Goddelijke Natuur"*.

2 Petrus 1 : 2-4

- 2 Genade en vrede zij u vermenigvuldigd door de kennis van God, en van Jezus, onzen Heere;
- 3 Gelijk ons Zijn Goddelijke kracht alles, wat tot het leven en de godzaligheid behoort, geschonken heeft, door de kennis Desgenen, Die ons geroepen heeft tot heerlijkheid en deugd;
- 4 Door welke ons de grootste en dierbare beloften geschonken zijn, opdat gij door dezelve der Goddelijke natuur deelachtig zoudt worden, nadat gij ontvloden zijt het verderf, dat in de wereld is door de begeerlijkheid.

Wij hebben het leven van Christus ontvangen. Dat is niet alleen maar de vaststelling van een feit, want het gaat er nou juist om dat deze dingen praktische betekenis hebben voor ons leven nu. Het gaat erom dat wij als kinderen Gods geacht worden niet *"de zonde te doen"*, maar *"de gerechtigheid te doen"* oftewel *"de rechtvaardigheid te doen"*. Wij zouden God dienen.

3. 1 Johannes 3

1 Johannes 3 : 1-24

- 1 Ziet, hoe grote liefde ons de Vader gegeven heeft, *namelijk* dat wij kinderen Gods zouden genaamd worden. Daarom kent ons de wereld niet, omdat zij Hem niet kent.
- 2 Geliefden, nu zijn wij kinderen Gods, en het is nog niet geopenbaard, wat wij zijn zullen. Maar wij weten, dat als *Hij* zal geopenbaard zijn, wij Hem zullen gelijk wezen; want wij zullen Hem zien, gelijk Hij is.
- 3 En een ieder, die deze hoop op Hem heeft, die reinigt zichzelf, gelijk Hij rein is.
- 4 Een ieder, die de zonde doet, die doet ook de ongerechtigheid; want de zonde is de ongerechtigheid.
- 5 En gij weet, dat Hij geopenbaard is, opdat Hij onze zonden zou wegnemen; en geen zonde is in Hem.
- 6 Een ieder, die in Hem blijft, die zondigt niet; een ieder, die zondigt, die heeft Hem niet gezien, en heeft Hem niet gekend.
- 7 Kinderkens, dat u niemand verleide. Die de rechtvaardigheid doet, die is rechtvaardig, gelijk Hij rechtvaardig is.
- 8 Die de zonde doet, is uit den duivel; want de duivel zondigt van den beginne. Hiertoe is de Zoon van God geopenbaard, opdat Hij de werken des duivels verbreken zou.
- 9 Een ieder, die uit God geboren is, die doet de zonde niet, want Zijn zaad blijft in hem; en hij kan niet zondigen, want hij is uit God geboren.
- 10 Hierin zijn de kinderen Gods en de kinderen des duivels openbaar. Een ieder, die de rechtvaardigheid niet doet, die is niet uit God, en die zijn broeder niet liefheeft.
- 11 Want dit is de verkondiging, die gij van den beginne gehoord hebt, dat wij elkander zouden liefhebben.
- 12 Niet gelijk Kain, *die* uit den boze was, en zijn broeder doodsloug; en om wat oorzaak sloeg hij hem dood? Omdat zijn werken boos waren, en van zijn broeder rechtvaardig.
- 13 Verwondert u niet, mijn broeders, zo u de wereld haat.
- 14 Wij weten, dat wij overgegaan zijn uit den dood in het leven, dewijl wij de broeders liefhebben; die *zijn* broeder niet liefheeft, blijft in den dood.
- 15 Een ieder, die zijn broeder haat, is een doodslager; en gij weet, dat geen doodslager het eeuwige leven heeft in zich blijvende.

- 16 Hieraan hebben wij de liefde gekend, dat Hij Zijn leven voor ons gesteld heeft; en wij zijn schuldig voor de broeders het leven te stellen.
- 17 Zo wie nu het goed der wereld heeft, en ziet zijn broeder gebrek hebben, en sluit zijn hart toe voor hem, hoe blijft de liefde Gods in hem?
- 18 Mijn kinderkens, laat ons niet liefhebben met den woorde, noch met de tong, maar met de daad en waarheid.
- 19 En hieraan kennen wij, dat wij uit de waarheid zijn, en wij zullen onze harten verzekeren voor Hem.
- 20 Want indien ons hart *ons* veroordeelt, God is meerder dan ons hart, en Hij kent alle dingen.
- 21 Geliefden! Indien ons hart ons niet veroordeelt, zo hebben wij vrijmoedigheid tot God;
- 22 En zo wat wij bidden, ontvangen wij van Hem, dewijl wij Zijn geboden bewaren, en doen, hetgeen behagelijk is voor Hem.
- 23 En dit is Zijn gebod, dat wij geloven in den Naam van Zijn Zoon Jezus Christus, en elkander liefhebben, gelijk Hij ons een gebod gegeven heeft.
- 24 En die Zijn geboden bewaart, blijft in Hem, en Hij in denzelfen. En hieraan kennen wij, dat Hij in ons blijft, *namelijk* uit den Geest, Dien Hij ons gegeven heeft.

De Apostel gaat in vers 1 in op dat uit "*Hem geboren zijn*" in vers 29 van het vorige hoofdstuk. Na "*dat wij kinderen Gods zouden genaamd worden*", zou er moeten staan: "En wij zijn het", al bestaat er enige twijfel over, maar ik denk dat het er echt moet staan, omdat ik anders de volgende zin niet begrijp: "*Daarom kent ons de wereld niet, omdat zij Hem niet kent*". Dat de wereld ons niet kent, is niet omdat wij ooit in de toekomst kinderen Gods zouden worden, maar omdat wij dat inmiddels zijn. Daarom verwacht ik die zin: "En wij zijn het" al in vers 1. Het punt is namelijk dat wij, parallel met Romeinen 5, deel uitmaken van die Nieuwe Mensheid, die aan andere natuurwetten, die van de Nieuwe Natuur namelijk, onderworpen is. Onttrokken aan de macht van de duivel. De wereld kent ons niet, omdat de wereld Hem niet kent. "Kennen" wil zeggen "gemeenschap hebben". De wereld wil met ons niks van doen hebben. Ze hebben onze Heer verworpen en verwerpen dus ook ons. Zij hebben de Heer gehaat en zullen ook ons haten. In vers 15 van hoofdstuk 2 heet het "liefhebben van de wereld". Liefde voor de wereld is echter vijandschap tegen God. (Jakobus 4 : 4) Als wij de wereld liefhebben, wandelen we niet in gemeenschap met onze Heer. Waar dat wel zo is, zal de wereld ons niet kennen.

1 Johannes 3 : 2

- 2 Geliefden, nu zijn wij kinderen Gods, en het is nog niet geopenbaard, wat wij zijn zullen. Maar wij weten, dat als *Hij* zal geopenbaard zijn, wij Hem zullen gelijk wezen; want wij zullen Hem zien, gelijk Hij is.

De belofte "*macht gegeven kinderen Gods te worden*", uit Johannes 1 : 12, is inmiddels vervuld door de opstanding van de Here Jezus Christus. Namelijk door "het openbaar worden van het leven", aldus Johannes 1 : 4. "*Nog niet geopenbaard*" is: "nog niet verschenen" (Zie Lutherse vertaling) "*Openbaring*" had een ander woord moeten zijn, omdat dit niet het gebruikelijke woord ("*apocalypsus*") voor "openbaren" is, maar het maakt weinig verschil. Het betekent in ieder geval dat het nog niet zichtbaar is. Dit woord heeft de betekenis van "in het algemeen vertonen". Aan wie dan ook maar, of iedereen die het ziet. In het woord "openbaren" zit een beperking van aan wie er iets geopenbaard wordt. Hier in vers 2 gaat het over "onze verschijning in heerlijkheid met Christus". We zouden ons goed realiseren, dat hetgeen verborgen was aan ons, wel degelijk bekend is gemaakt. Namelijk dat de eerstelingen van dat Nieuwe Verbond tot zonen, in een hemelse positie, gesteld zouden worden. Dat is niet geopenbaard of bekend gemaakt in het Oude Testament, maar wel in de dagen van Johannes. Meteen al in de allereerste nieuwtestamentische brieven.

Wij zullen persoonlijk in de heerlijkheid van Christus delen, wordt hier in de volgende verzen uiteengezet. Alleen de Apostel zegt eerst, "*dat als Hij geopenbaard zal zijn, wij Hem zullen gelijk wezen*". Hoe kan dat? "*Want wij zullen Hem zien, gelijk Hij is*". Zodat de vraag is waar u zich het meeste over zult verbazen. Over de Heer of over uzelf. In het lied met daarin het couplet "Glorie, glorie voor mij " ([568 - JdH - 'k Zal eens mijn Heiland in heerlijkheid zien](#)) wordt gesproken wordt over de heerlijkheid die wij zouden ontvangen. Dat is een volstrekt Bijbels gegeven en is ook de hoop die wij hebben. Evenals dat, wanneer Christus zal verschijnen, wij ook met Hem verschijnen zullen, namelijk "*geopenbaard worden in heerlijkheid*".

Kolossenzen 3 : 4

- 4 Wanneer *nu* Christus zal geopenbaard zijn, Die ons leven is, dan zult ook gij met Hem geopenbaard worden in heerlijkheid.

En dus "doet dan uit de oude mens en doet aan de Nieuwe Mens", vervolgt de apostel Paulus in 9 en 10. Wij zouden ook onze lichamen stellen "*tot levende, heilige en Gode welbehagelijke offerande*".

(Romeinen 12 : 1) De rest zou Hij doen, als wij ons daaraan tenminste niet onttrekken. Wij blijven trouw, dat heet bij gelegenheid "geloof", en dan zal Hij Zijn werk in en dóór ons doen. Gegarandeerd. Dat staat hier ook min of meer, in het volgende vers, dat helaas ook veel misbruikt wordt.

1 Johannes 3 : 3

- 3 En een ieder, die deze hoop op Hem heeft, die reinigt zichzelf, gelijk Hij rein is.

En ieder die verwacht de Heer te "zien gelijk Hij is", die reinigt zich. Helaas leest men dit alsof het een opdracht is. Dan wordt er bijvoorbeeld gezegd: als je die hoop hebt, moet je voorafgaande daaraan jezelf reinigen. Eerlijk gezegd zou ik niet weten hoe, want de Schrift leert dat dit niet kan. Hier staat ook niet dat het moet, maar wel dát het gebeurt. Het is de vaststelling van een feit. En ieder die deze hoop op Hem heeft, reinigt daardoor zichzelf. Maar dat doen wij niet zelf, al zou je hier de indruk krijgen, maar dan wórdten wij gereinigd door de Heer. Dat had Johannes al uiteengezet in hoofdstuk 1 : 7. Daar is het: "*het bloed van Jezus Christus, Zijn Zoon, reinigt ons van alle zonde*". Net zo min als er in 1 : 7 sprake is van een opdracht, is dat het geval in 3 : 3.

Hebreeën 9 : 14

- 14 Hoeveel te meer zal het bloed van Christus, Die door den eeuwigen Geest Zichzelfen Gode onstraffelijk opgeofferd heeft, uw geweten reinigen van dode werken, om den levenden God te dienen?

Waar wij leven in gemeenschap met Hem, Hem dienen dus, zorgt Hij dat wij rein zijn. Dat onze gewetens gereinigd zijn van het bewustzijn van zonde. Het is een algemeen bekende Bijbelse waarheid dat men gereinigd, dan wel geheiligd, wordt door het Woord, doordat men zich daaraan onderwerpt. Die reiniging geldt ook voor onze praktische levenswandel, die in de Bijbel "ziel" wordt genoemd.

1 Petrus 1 : 21, 22

- 21 Die door Hem gelooft in God, Welke Hem opgewekt heeft uit de doden, en Hem heerlijkheid gegeven heeft, opdat uw geloof en hoop op God zijn zou.
- 22 Hebbende *dan* uw zielen gereinigd in de gehoorzaamheid der waarheid, door den Geest, tot ongeveinsde broederlijke liefde, zo hebt elkander vuriglijk lief uit een rein hart;

Zijlijn 8

Wij zijn geneigd te denken dat "broeders" gaat over degenen die ook uit God geboren zijn. Wedergeboren kinderen Gods. En dus zijn we allemaal familie. Dat is natuurlijk ook zo, maar in de Bijbel wordt de term op een veel hoger niveau gebruikt. In de zin van "mede-erfgenamen". Dat blijkt bijvoorbeeld uit Hebreëen 2 : 10, 11: *"Want het betaamde Hem, om Welken alle dingen zijn, en door Welken alle dingen zijn, dat Hij, vele zonen tot de heerlijkheid leidende, den oversten Leidsman hunner zaligheid door lijden zou heiligen. Want en Hij, Die heiligt, en zij, die geheiligd worden, zijn allen uit één; om welke oorzaak Hij Zich niet schaamt hen broeders te noemen".* Het gaat om mede-erfgenamen. Het aanstellen van anderen tot "zoon". Paulus spreekt bij gelegenheid over die of die broeder. Niet omdat we dit niet wisten, maar omdat het een mede-dienstknecht is in de dienst aan de Heer. Dan heet het ineens "de broeder".

Hoe reinigt men zijn ziel? Door de waarheid en dat is het Woord Gods en daarmee ook het Licht waarin men zou wandelen. Niet alleen maar reiniging naar het hart en naar het geweten, maar evenzo het praktische leven, door de Waarheid voor waar te houden en daar ook uit te leven. In de dagelijkse praktijk worden wij gereinigd, maar we blijven wel zondigen. Soms denk ik: dat is voor een kind van God heus wel goed. Niet dat hij dat wil of moet blijven doen, maar het gebeurt en het houdt hem klein. Het leert hem te leven uit de Genade Gods. Dat weet ik ook uit ervaring. Het is heel goed voor een mens, dat hij zijn eigen tekortkomingen kent. Paulus zegt dat hij zwak is, ook in geestelijk opzicht, en toen zei de Heer tegen hem:

2 Korinthe 12 : 9

9 ...: Mijn genade is u genoeg; want Mijn kracht wordt in mijn zwakheid volbracht. Zo zal ik dan veel liever roemen in mijn zwakheden, opdat de kracht van Christus in mij wone.

Wanneer we de Heer dienen, dienen we in ieder geval niet de duivel. Dat dienen van de Heer bestaat echt niet per definitie uit het Woord doorgeven. Voor de meesten van ons staat dat in de praktijk niet bovenaan het lijstje. Maar we zouden wel altijd bereid zijn om getuigenis, of verantwoording, af te leggen "van de hoop die in ons is". (1 Petrus 3 : 15) In ons praktische - ons aardse - leven, zouden we alle dingen doen "als voor de Here". Daarvoor mogen we "een vol loon" (2 Johannes 1 : 8) verwachten. Dat leven betekent in de praktijk: gehoorzaamheid aan de Waarheid. Anders gezegd: de gerechtigheid dienen. Johannes zegt: Dat is de broeders ^{Zie zijlijn 8} liefhebben en Paulus zegt: Wij zouden goed doen aan iedereen, maar "het meest aan de huisgenoten des geloofs". (Galaten 6 : 10)

Om de broeders te kunnen liefhebben, moet men onderwezen zijn in heel de Schrift. (2 Timótheüs 3 : 16) De volgorde is weer: men stelt z'n lichaam "tot Gode welbehagelijk offer" (Romeinen 12 : 1) en daarna wordt men uit de Schrift onderwezen. Met als gevolg "vernieuwing van denken". (Romeinen 12 : 2) Daarna zou men z'n plaats in de Gemeente kennen en dienovereenkomstig wandelen. Waartoe worden wij in de Schrift onderwezen? Om veel kennis te hebben? Om intellectueel te doen? Om met elkaar te kunnen discussiëren? Helemaal niet. Opdat het ons volmaakt zou stellen, bekwaam zou maken, voor de dienst aan de Heer. Dat gaat gelijk op met de gedachte die we eerder al verwoord hebben, namelijk: wij worden door het Woord gereinigd van het kwaad geweten, opdat wij de levende God zouden dienen. Dat zijn de "goede werken" waarover je in de Bijbel leest.

1 Johannes 3 : 4, 5

- 4 Een ieder, die de zonde doet, die doet ook de ongerechtigheid; want de zonde is de ongerechtigheid.
- 5 En gij weet, dat Hij geopenbaard is, opdat Hij onze zonden zou wegnemen; en geen zonde is in Hem.

Een ieder die de zonde zonde praktiseert of zelfs dient, dient daarmee ook de ongerechtigheid. De "ongerechtigheid" is de "zonde". Zoals Romeinen 6 : 13 zegt, zouden wij niet de ongerechtigheid dienen, maar onze leden stellen "Gode tot wapenen der gerechtigheid". In vers 5 gaat het niet om het wegnemen van de schuld of de zonden als zodanig, maar om het praktiseren van de zonde. Dat zou de Heer wegnemen. Als kinderen Gods zijn wij namelijk bekwaam gemaakt om niet de zonde, maar de gerechtigheid te doen en te dienen. "Van de zonde vrijgemaakt zijnde, en Gode dienstbaar gemaakt", leert vers 22 van Romeinen 6. Daar gaat het hier om. Het is de opgewekte Christus die onze zonden zou wegnemen.

Romeinen 6 : 10, 11

- 10 Want dat Hij gestorven is, dat is Hij der zonde eenmaal gestorven; en dat Hij leeft, dat leeft Hij Gode.
- 11 Alzo ook gijlieden, houdt het daarvoor dat gij wel der zonde dood zijt, maar Gode levende zijt in Christus Jezus, onzen Heere.

Wij zouden ook "voor God leven" en "in nieuwigheid des levens wandelen". (Romeinen 6 : 4) Johannes zegt dat dit kan, omdat Hij onze dienstbaarheid aan de zonde zou wegnemen. Dat is de conclusie die overeenstemt met de rest van de Schrift. Als we het zouden lezen als: Hij zorgt dat wij niet meer zondigen, dan lezen we het in strijd met de Schrift en ook met wat Johannes hier uiteenzet. Er staat meteen achter "en geen zonde is in Hem". Dit is een redelijk populair vers, dat gebruikt wordt om aan te geven dat de Here Jezus geen zondige natuur had. Dat mag van mij best, maar het gaat niet over Wie Hij wás, maar Wie Hij ís. Het betekent dat ook Hij niet dienstbaar is aan de zonde. Hij dient de zonde niet. Hij "wandelt in nieuwigheid des levens tot heerlijkheid des Vaders".

1 Johannes 3 : 6

- 6 Een ieder, die in Hem blijft, die zondigt niet; een ieder, die zondigt, die heeft Hem niet gezien, en heeft Hem niet gekend.

Waar wij in Hem blijven, omdat er in Hem geen zonde is, zijn wij dus ook vrij van de zonde. Van een ieder die in Hem blijft, kan gezegd worden: "geen zonde is in hem of haar". Op precies dezelfde wijze en in precies dezelfde betekenis. Dus niet zeggen dat wij geen zonde hebben, want "zo verleiden wij onszelf", zei Johannes al. Natuurlijk zondigen wij en wij hebben zonde, maar 1 Johannes 3 : 5, 6 gaan over dienstbaarheid aan de zonde. Waar onze harten gereinigd worden van een kwaad geweten, en zelfs onze zielen (onze wandel) gereinigd worden van zonde, daar zouden wij geen (ge)weten der zonden meer hebben, aldus de apostel Paulus.

Hebreeën 2 : 10

10 Anderszins zouden zij opgehouden hebben, geofferd te worden, omdat degenen, die den dienst pleegden, geen geweten meer zouden hebben der zonden, eenmaal gereinigd geweest zijnde;

Het staat hier, wijzend op de offers onder het Oude Verbond, op de negatieve manier. Het bewijs dat die offers niet werkten, ligt in het feit dat zij niet ophielden met offeren. Als het wel gewerkt had, dan zouden zij "geen geweten van zonden" meer gehad hebben en geen behoefte aan verzoening of reiniging. Het offer van Christus, onder het Nieuwe Verbond, zorgt daar juist wel voor.

1 Johannes 3 : 7

7 Kinderkens, dat u niemand verleide. Die de rechtvaardigheid doet, die is rechtvaardig, gelijk Hij rechtvaardig is.

Nu gaat het om het tegenovergestelde van dienstbaar zijn aan de zonde, namelijk: de rechtvaardigheid dienen. Of: dienstbaar zijn aan de gerechtigheid. Waar het voor kinderen Gods om gaat, is niet of ze al of niet nog zondigen, maar of ze al of niet de rechtvaardigheid, de gerechtigheid, dienen. Of ze al of niet uit de Genade Gods leven. Of ze al of niet leven onder het Nieuwe Verbond, want daar komt het op neer. Dat zegt dit vers. "Wie de rechtvaardigheid doet, is rechtvaardig, net zoals Hij rechtvaardig is". Op precies dezelfde manier. Wij zijn rechtvaardig, omdat we Hem dienen. Daar is onze relatie met de levende Christus op gebaseerd.

1 Johannes 3 : 8, 9

8 Die de zonde doet, is uit den duivel; want de duivel zondigt van den beginne. Hiertoe is de Zoon van God geopenbaard, opdat Hij de werken des duivels verbreken zou.

9 Een ieder, die uit God geboren is, die doet de zonde niet, want Zijn zaad blijft in hem; en hij kan niet zondigen, want hij is uit God geboren.

We blijven consequent, dus betekent wat in vers 8 staat: wie de zonde dient, dan wel praktiseert, er dus slaaf van is. Degene waarover de zonde heerst, die "is uit de duivel". Vers 9 stelt daar tegenover dat degene die uit God geboren is, géén slaaf kan zijn van de zonde. Zo iemand kan niet de zonde dienen. Er zijn maar twee mogelijkheden: of men is uit God, óf men is uit de duivel. In dat laatste geval is men "uit den vader den duivel" en komen de werken die men doet voort uit "de God dezer eeuw" (2 Korinthe 4 : 4) en "de leugenaar van het begin". (Johannes 8 : 44) Waar men "de ongerechtigheid dient", is men in de macht en heerschappij van de duivel. Dan vindt men daar de inspiratie, de "begeestering". Maar de mens zou verlost worden van de leugen en van de leugenaar, die de leugen heeft uitgevonden, er de oorsprong van is. Dat gebeurt door de Waarheid Gods.

"De werken des duivels" zijn onze zonden. De "Zoon van God" zou die "verbreken", zegt vers 8. Dit betekent in de praktijk dat wij verlost zouden worden van de leugen en zouden wandelen in het Licht. (1 Johannes 1) Wij zouden wandelen in de Waarheid en die zou ons vrijmaken, (Johannes 8 : 32) en verlossen van de leugen, én van de "vader der leugen" uiteraard. Dus van de dienstbaarheid aan zonde, wet, dood, verderfenis. Dat is een praktische zaak in ons leven, zodat wij God tot onze Vader zouden hebben en dat ook in de praktische betekenis van de term. "Dan doen we de zonde niet", want "Zijn zaad blijft in hem". Zo iemand is wedergeboren uit "onvergankelijk zaad".

1 Petrus 1 : 23

23 Gij, die wedergeboren zijt, niet uit vergankelijk, maar uit onvergankelijk zaad, door het levende en eeuwig blijvende Woord van God.

In Johannes 3 : 9 heet het: "Zijn zaad blijft in hem" en zo doet iedereen die uit God geboren is de zonde niet. Er zijn er ook die zeggen dat ze gelovig zijn, maar die dan toch niet de gerechtigheid dienen. De vraag is dan: zijn zij wel uit God geboren? Zoals Johannes zegt: dat weten wij niet, dat kun je alleen weten als iemand de broeders liefheeft. Als je Gods geboden bewaart. Als je in Zijn Woord blijft. Als ze naar ons willen horen, wanneer wij het Woord Gods spreken. Als iemand de broeders niet liefheeft, dan kun je dus niet weten of iemand een kind van God is.

Zijlijn 9

Abel is een beeld van de Here Jezus, en daarmee van alle gelovigen, en Kaïn is een beeld van het Joodse volk, levend onder de wet. Welke werken waren dus boos? De werken der wet. Het is een beeld van het leven onder het Oude Verbond en dat is de reden waarom het Joodse volk nooit tot geloof komt. Het houdt vast aan de wet en daarom komt men niet tot de Waarheid. Johannes 1 : 17: "Want de wet is door Mozes gegeven, de genade en de waarheid is door Jezus Christus geworden". Die twee verdragen elkaar niet en Kaïn is daar de uitbeelding van.

1 Johannes 3 : 10

10 Hierin zijn de kinderen Gods en de kinderen des duivels openbaar. Een ieder, die de rechtvaardigheid niet doet, die is niet uit God, en die zijn broeder niet liefheeft.

Het gaat er niet om of we de natuurlijke mens zouden herkennen, maar dat we kinderen Gods zouden herkennen. Kinderen Gods zijn "openbaar", in elk geval daar waar men de rechtvaardigheid doet. En dus daar waar men zijn broeder liefheeft, want "liefhebben" heeft in de Bijbel gewoonlijk de betekenis van "dienen", oftewel "actief leven in gemeenschap met elkaar". Aan de andere kant is het zo dat in het dienen van de zonde, of de onrechtvaardigheid, "de kinderen des duivels openbaar" worden.

1 Johannes 3 : 11

11 Want dit is de verkondiging, die gij van den beginne gehoord hebt, dat wij elkander zouden liefhebben.

Van de beginne hebben wij gehoord, dat wij "elkander zouden liefhebben", en "dat blijve in u". (1 Johannes 2 : 24) De volgende verzen geven aan hoe dat "elkander liefhebben" er niet uit zou zien, namelijk "niet gelijk Kaïn".

1 Johannes 3 : 12

12 Niet gelijk Kaïn, die uit den boze was, en zijn broeder doodsloug; en om wat oorzaak sloeg hij hem dood? Omdat zijn werken boos waren, en van zijn broeder rechtvaardig.

Waarom kunnen mensen niet liefhebben? Er zijn een paar antwoorden op. Eén daarvan is: "omdat zijn werken boos zijn". Iemand die wat te verbergen heeft, kan nooit gemeenschap hebben met een ander, want gemeenschap veronderstelt dat er juist geen verberging is. We krijgen het voorbeeld hoe het niet moet van Kaïn, uit Genesis 4. Wat was de reden dat hij zijn broer doodsloug? Dat kwam "omdat zijn werken boos waren". Zijn eigen werken waren boos en de werken van zijn broer waren rechtvaardig. Kaïn en Abel waren allebei godsdienstig. Ze hadden allebei een altaar en dat is altijd de uitbeelding van godsdienst. Maar het verschil was, dat Kaïn een eigenzinnige, dan wel een "eigendunkelijke godsdienst" onderhield, één die hij zelf bedacht had. Abel daarentegen diende God op de wijze die God kenbaar gemaakt had. (Hebreeën 11 : 4) Naar de mens was er geen verschil, maar het verschil is toch wél te zien. **Zie zijlijn 9**

1 Johannes 3 : 13

13 Verwondert u niet, mijn broeders, zo u de wereld haat.

Dit is min of meer ontleend aan Johannes 15 : 18, waar de Here Jezus tot zijn discipelen zegt in de nacht dat Hij verraden werd: "Indien u de wereld haat, zo weet, dat zij Mij eer dan u gehaat heeft". Johannes zegt: zij hebben mij gehaat, zij zullen ook u haten. Verwonder je daar maar niet over. Als er haat is van de wereld, dan moet er een reden toe zijn. Dan moet er bij ons iets zijn wat de wereld niet aanspreekt en de aanleiding is tot die haat. Als ons leven in de praktijk precies hetzelfde is, dan is er geen verschil. Maar dan is het ook niet goed. Dan kun je blij zijn dat je niet door de wereld gehaat wordt, maar wat schiet je daarmee op? Aan liefde van de wereld hebben wij niks. Liefde van God, dáár hebben wij wat aan.

1 Johannes 3 : 14, 15

- 14 Wij weten, dat wij overgegaan zijn uit den dood in het leven, dewijl wij de broeders liefhebben; die zijn broeder niet liefheeft, blijft in den dood.
- 15 Een ieder, die zijn broeder haat, is een doodslager; en gij weet, dat geen doodslager het eeuwige leven heeft in zich blijvende.

Waar de wereld ons haat, weten wij "dat wij overgegaan zijn uit de dood in het leven". Dat gaat om veel praktischer zaken dan wedergeboren zijn. Wij zijn dan in de praktijk overgegaan uit de dienstbaarheid van de verderfenis. Wij dienen dat leven inderdaad ook. In de praktijk leert de Schrift dat het tegenwoordige werk van Christus tot doel heeft om ons over te zetten vanuit, ons te verlossen van, te trekken uit, de "tegenwoordige boze eeuw". (Galaten 1 : 4; Kolossenzen 1 : 13) Dat is precies hetzelfde als de heiligmaking. Dat we daadwerkelijk verlost worden van de dienstbaarheid, de zonde, de duisternis en dus de onwetendheid van de wereld, en geplaatst worden, in de praktijk, in het Licht, en dus in de Waarheid, waarin wij ook praktisch zouden wandelen. Naarmate het leven van Christus in ons geleefd wordt, naar die maat zijn wij "overgegaan uit de dood in het leven", en naar diezelfde mate zal de wereld ons haten.

Hoe weten wij dat wij overgegaan zijn uit de dood in het leven? Omdat "wij de broeders liefhebben". En andersom: "die zijn broeder niet liefheeft, blijft in de dood", in de praktijk. Iemand mag dan theoretisch en fundamenteel kind van God zijn, maar daarom kan hij wel "in de dood" blijven. Dat is nu helemaal zo. Sommigen worden kinderen van

God, naar het schijnt, en er verandert in hun leven niks. Anderen zijn al jaren op de weg, maar het heeft in de praktijk nog nooit wat gedaan.

Wie zijn broeder haat, namelijk niet liefheeft, "*is een doodslager*", zegt vers 15. "Dood" is "scheiding", zoals "leven" gelijk is aan "gemeenschap". Liefhebben brengt gemeenschap en dat is leven. Dus wie zijn broeder haat en daarmee scheiding maakt, of in stand houdt, die is fundamenteel een doodslager. Hij brengt de dood, dan wel verhindert leven, of breekt het leven af. "*En gij weet dat geen doodslager het eeuwige leven heeft, in zich blijvende*". Waarmee ik weer niet lees dat iemand die zijn broeder haat, geen kind van God is. Wel staat er dat van het Leven Gods, dat hij ontvangen heeft, in de praktijk niks terecht komt. Dat het "*eeuwige leven*" niet geleefd wordt. Wij zouden bij het Woord blijven en daarmee bij het Leven.

1 Johannes 3 : 16

16 Hieraan hebben wij de liefde gekend, dat Hij Zijn leven voor ons gesteld heeft; en wij zijn schuldig voor de broeders het leven te stellen.

Johannes wijst er in deze Brief constant op dat het erom gaat dat wij "*de broeders*" zouden "liefhebben", namelijk "dienen". Dat is een heersend beginsel in het leven van de gelovige. Het grote voorbeeld vinden wij in de Heer Zelf. Hij heeft Zijn Leven gesteld en doet dat nog steeds voor de Gemeente. Alzo zijn wij schuldig onze levens te stellen voor de Gemeente, namelijk voor "*de broeders*". Wij zijn schuldig, niet om elkaar wetten op te leggen, maar om elkander te dienen naar het voorbeeld van de Here Jezus Zelf. Want het "*tegenwoordige werk van Christus*", is een werk aan en ten behoeve van de Gemeente. Alles wat de Heer in onze dagen doet, is gericht op de roeping, de bouw, van de Gemeente. Aan dat dienend werk zouden wij een aandeel hebben. Wij als gelovigen maken deel uit van een andere samenleving, namelijk "*de gemeenschap der gelovigen*", waar 1 Johannes het ook uitgebreid over heeft. We maken deel uit van het Lichaam van Christus en daar hebben wij verantwoordelijkheden in. Die gemeenschap wordt niet beheerst door wetten of voorschriften, maar door het Woord, het Voedsel dat wij gezamenlijk nuttigen. Dat wordt uitgebeeld in wat wij kennen als het "*Avondmaal*", of "*Brood en Beker*", binnen het Lichaam van Christus. (1 Korinthe 10) We hebben een functie in dat Lichaam en op die basis hebben we deel aan Brood en Wijn. En aan het praktische leven en werk van Christus, want dat is wat vlees en bloed voorstelt. Het praktische leven van de Heer in onze dagen.

De Apostel brengt naar voren, dat wij als kinderen Gods de Heer zouden liefhebben, maar meteen daaraan vast zit "elkander liefhebben". Het gaat niet los van elkaar, leert de Schrift uitgebreid. De Heer liefhebben betekent in de praktijk dat wij elkander liefhebben en de Gemeente dienen. Die bestaat, of wij dat nou leuk vinden of niet, uit onze broeders en zusters, die wij aardig vinden wellicht, misschien ook helemaal niet, maar het heeft er niks mee te maken. Hoe verschillend wij ook zijn als kinderen Gods, we zijn aan elkaar verbonden en dragen tot op zekere hoogte verantwoordelijkheid voor elkaar.

1 Johannes 3 : 17

17 Zo wie nu het goed der wereld heeft, en ziet zijn broeder gebrek hebben, en sluit zijn hart toe voor hem, hoe blijft de liefde Gods in hem?

De uitwerking van die liefde Gods, van Zijn Woord, in ons is een zeer praktische zaak en werkt in ieder geval uit binnen onze gemeenschap, binnen de Gemeente.

1 Johannes 3 : 18-20

18 Mijn kinderkens, laat ons niet liefhebben met den woorden, noch met de tong, maar met de daad en waarheid.

19 En hieraan kennen wij, dat wij uit de waarheid zijn, en wij zullen onze harten verzekeren voor Hem.

20 Want indien ons hart *ons* veroordeelt, God is meerder dan ons hart, en Hij kent alle dingen.

Men zou liefhebben "*met de daad en waarheid*". Dat is een prachtige stijlfiguur. Je moet het lezen als "een ware daad", maar dat betekent niks. Het betekent wel wat als u beseft dat "waarheid" synoniem is met "oprechtheid", zoals het woord "waarheid" in de Bijbel altijd betekent. Het is niet maar waarheid, in tegenstelling tot leugen, maar waarheid slaat ook op alles wat oprecht is, wat rein is bovendien. Het gaat om het denken en het doen. Als dat heet "*daad en waarheid*" wil het zeggen dat het daden zijn die in alle oprechtheid gedaan worden zonder bijbedoelingen. Zo zou men de Heer dienen en zo zouden wij als gelovigen ook elkander dienen. Wij zouden van elkaar niks terug verwachten. Zo is het net zo goed naar de Heer toe. Waar het in het leven van de mens werkelijk om gaat, is niet dat hij zich aangenaam maakt voor anderen, hij wordt daar namelijk toch niet beter van. Het gaat er ook niet om dat hij zorgt dat anderen alleen maar goed over hem spreken, want wat heb je er aan dat de mensen goed of slecht over je spreken? Wat maakt het voor verschil? Een mens is niet gelukkig

als iedereen goed van hem spreekt en een mens hoeft ook niet ongelukkig te zijn als iedereen kwaad van hem spreekt. Geluk, vrede, bevrediging, "verzadiging" is ook het Bijbelse woord, vindt iemand in zichzelf. Een mens moet in de eerste plaats met zichzelf leven en daarna pas met anderen. Iemand moet vrede hebben met zichzelf en dat kan alleen als een mens eerst vrede heeft met God. Als die er is, waarom dan niet met onszelf? Als we dat hebben, dan is dat de basis van het praktische Christelijke leven en van de praktische dienst aan de Heer.

Als we doen wat in vers 18 staat, dan kan daaraan gezien worden dat "wij uit de Waarheid zijn". Echt geloof komt alleen maar tot uitdrukking in een levenswijze van dienst aan de Heer en daarmee aan de Gemeente. Daarmee zullen wij "onze harten verzekeren", veiligstellen voor hem. Of "overgeven aan Hem", aan "Hem ter beschikking stellen". Waar namelijk onze harten gevuld worden met het Woord Gods, worden onze harten zekergestellt. Daarna is het niet moeilijk om te zeggen, dat wij als kinderen Gods zouden doen wat ons hart ons ingeeft. Dat kun je aan de wereld niet zeggen, want u weet wat er allemaal uit het hart van de mens voorkomt. (o.a. Prediker 8 : 11)

Velen hebben echter excuses bedacht om de Heer niet te hoeven dienen vanuit het hart, omdat ze in hun eigen hart naar binnen gekeken hebben en vervolgens menen dat ze daar niet voor deugen. Maar dan hanteert men alweer aardse normen, want de Bijbel zegt:

2 Korinthe 3 : 6

6 Die ons ook bekwaam gemaakt heeft, om te zijn dienaars des Nieuwen Testaments, niet der letter, maar des Geestes; want de letter doodt, maar de Geest maakt levend.

Het inwonende Woord, die inwonende Geest, maakt ons bekwaam voor de dienst aan de Heer. Daarom heeft geen enkele gelovige een excuus. Of het moet zijn dat het Woord Gods niet in zijn hart woont. Johannes 3 : 20 zegt, dat "indien ons hart", wellicht ons geweten, "ons veroordeelt", en dus ons onbekwaam verklaart voor deze dienst aan God en daarmee aan de Gemeente: "God is meerder dan ons hart". God veroordeelt niet. Al was het maar, omdat wij behouden zijn en leven uit de Genade Gods, deelhebbend aan het Nieuwe Verbond der genade en des vredes. God is een hogere instantie en bovendien weet Hij het beter dan wij, want "Hij kent alle dingen". Eén van de problemen is, dat wij helemaal niet bekwaam zijn om te oordelen. Niet over onszelf, noch over iemand anders. Bovendien is dat nu onze roeping niet. Er is Eén die oordeelt, dat is God zelf.

Dit is door de Here Jezus geïllustreerd, toen men een vrouw bij hem bracht, die geacht werd gezondigd te hebben. De Heer moest daar een uitspraak over doen en dat deed Hij niet. (Johannes 8 : 1-11) Uiteindelijk bleek er niet geoordeeld te kunnen worden, omdat iedereen "boter op het hoofd had". De Heer schreef toen in het zand, waarbij de beschuldigers en toeschouwers één voor één wegliepen, van de oudste tot de jongste, in die volgorde. Wat schreef Hij in het zand? Iets wat op die mensen betrekking moest hebben, één voor één. Dat waren hun zonden, namelijk hun afwijken van de HEERE, zoals in het Oude Testament al was aangekondigd: "... allen, die U verlaten, zullen beschaamd worden; en die van mij afwijken, zullen in de aarde geschreven worden ..." (Jeremia 17 : 13) Daarna zei de Heer: "... Zo veroordeel Ik u ook niet". (Johannes 8 : 11)

Een mens zou niet geoordeeld worden voor wat hij doet, maar op grond van wat in het hart is. En als het goed is, is dat geloof. Dat is het enige wat echt telt. Als wij dat woord Gods kennen, als we de hoedanigheden van Christus en Zijn werk kennen, als we het Nieuwe Verbond kennen, dan is er geen enkel reden om anderen, of onszelf, te veroordelen. Het heeft niet te maken met de buitenkant en of we elkaar aardig vinden. Wij hebben elkaar lief, omdat we weten dat de Heer ons liefheeft. We zijn familie en "het Bloed kruipt waar het niet gaan kan". Het is het normale resultaat van de werking van het Woord van God in ons.

1 Johannes 3 : 21, 22

21 Geliefden! Indien ons hart ons niet veroordeelt, zo hebben wij vrijmoedigheid tot God;
22 En zo wat wij bidden, ontvangen wij van Hem, dewijl wij Zijn geboden bewaren, en doen, hetgeen behagelijk is voor Hem.

Vrijmoedigheid om onze levens aan Hem ter beschikking te stellen en dus om Hem te dienen. Vrijmoedigheid voor de gemeenschap met de Heer. Je zou wellicht kunnen denken dat die "vrijmoedigheid" uit vers 21 van doen heeft slechts met dat "wij bidden", uit vers 22. Maar het is veel meer dan dat. Het gaat om vrijmoedigheid om geheel onze levens aan Hem ter beschikking te stellen. Het woord "bidden" wordt gebruikt, waarbij in werkelijkheid bedoeld wordt: "heel het praktische leven" en dus de praktische dienst van de gelovigen aan God, aan Christus of aan de Gemeente. Dat heet allemaal bidden. Niet omdat het woord "bidden" dat allemaal omsluit, maar omdat het gebed nou eenmaal de uitdrukking is van de verbondenheid met God.

“Indien ons hart ons niet veroordeelt” kunnen wij de vrijmoedigheid nemen om Hem te dienen met wat wij Hem aanbieden en niet met wat wij Hem vragen. En toch staat er dat “wij ontvangen van Hem, wat wij bidden”. Als er dan iets is waarvoor wij zouden bidden, dan zou het zijn om deze wijsheid en genade, om kracht Gods, in het praktische leven. Om bekwaamheid wellicht om Hem te dienen. Daarvan zegt de Schrift: “dat ontvangen wij van Hem, omdat wij zijn geboden bewaren” Voor zover iemand denkt aan geboden, in de zin van de wet, staat er achter wat het echt is, namelijk “en doen, hetgeen behagelijk is voor Hem”. Daarna lees ik het vers achterstevoren: “Indien wij zijn geboden (= onderwijzingen) bewaren, namelijk doen hetgeen behagelijk is voor Hem, dan zullen wij ontvangen wat wij bidden”. Het gaat niet om gebed voor van alles en nog wat, maar om heel specifiek gebed, namelijk om Gode welbehagelijk te leven”. Dat is de uitdrukking van de gemeenschap die we met de Heer hebben.

1 Johannes 3 : 23

23 En dit is Zijn gebod, dat wij geloven in den Naam van Zijn Zoon Jezus Christus, en elkander liefhebben, gelijk Hij ons een gebod gegeven heeft.

Het is één gebod, namelijk “dat wij geloven in de Naam van de Zoon van God, Jezus Christus”. Voor zover er “geboden” zijn, met het meervoud van vers 22, duidt het op alle aspecten daarvan, de uitwerking daarvan. Het zal duidelijk zijn dat waar wij geloven in de Naam van de Zoon van God, Jezus Christus, dat in de praktijk heel wat uitwerking heeft, want “geloven” is “vertrouwen op”. Bij “geloven” denken wij aan iets theoretisch, maar “vertrouwen” is een volstrekt praktisch begrip in het Nederlands. De talen van de Bijbel kennen dat onderscheid niet eens en dus gaat het om praktische dingen. Waar wij op Hem vertrouwen, is het gevolg daarvan dat wij elkander liefhebben. Het is het logische vervolg op de Heer kennen, en dus in gemeenschap met Hem leven. Dan hebben wij in de praktijk gemeenschap met elkaar.

1 Johannes 3 : 24

24 En die Zijn geboden bewaart, blijft in Hem, en Hij in denzelfden. En hieraan kennen wij, dat Hij in ons blijft, namelijk uit den Geest, Dien Hij ons gegeven heeft.

“Blijft in Hem” is “woont in Hem” en dat betekent weer “leeft in praktische gemeenschap met de Heer” en daarmee met God. Waar het in de Bijbel namelijk om gaat, is of dat ook een praktische realiteit is voor het leven van alledag. Waar wij die geboden bewaren, daar

hebben wij in de praktijk gemeenschap met de Heer. Maar wanneer men niet bereid is de Heer te dienen, wanneer men de Heer verloochent, dan verloochent Hij ook ons.

De apostel Paulus schrijft aan Timótheüs:

2 Timótheüs 2 : 11-13

- 11 Dit is een getrouw woord; want indien wij met Hem gestorven zijn, zo zullen wij ook met Hem leven;
- 12 Indien wij verdragen, wij zullen ook met Hem heersen; indien wij Hem verloochenen, Hij zal ons ook verloochenen;
- 13 Indien wij ontrouw zijn, Hij blijft getrouw; Hij kan Zichzelf niet verloochenen.

Waar wij Zijn dienstknechten zijn, stelt Hij zich voor ons verantwoordelijk, dan geeft Hij ons wat wij nodig hebben en verhoort Hij onze gebeden. En daarnaast, zeg ik met een klein voetnootje, als er dan toch gebeden zijn die Hij niet verhoort, mag je er alleen maar blij mee wezen dat Hij het niet doet, want dan is dat kennelijk beter voor ons. Het zou altijd zijn: “niet mijn wil, maar Uw wil geschiede”. Dat moet voor ons meer dan voldoende zijn.

4. 1 Johannes 4

1 Johannes 4 : 1-21

- 1 Geliefden, gelooft niet een iedere geest, maar beproeft de geesten, of zij uit God zijn; want vele valse profeten zijn uitgegaan in de wereld.
- 2 Hieraan kent gij den Geest van God: alle geest, die belijdt, dat Jezus Christus in het vlees gekomen is, die is uit God;
- 3 En alle geest, die niet belijdt, dat Jezus Christus in het vlees gekomen is, die is uit God niet; maar dit is *de geest* van den antichrist, welken *geest* gij gehoord hebt, dat komen zal, en is nu alrede in de wereld.
- 4 Kinderkens, gij zijt uit God, en hebt hen overwonnen; want Hij is meerder, Die in u is, dan die in de wereld is.
- 5 Zij zijn uit de wereld, daarom spreken zij uit de wereld, en de wereld hoort hen.
- 6 Wij zijn uit God. Die God kent, hoort ons; die uit God niet is, hoort ons niet. Hieruit kennen wij den geest der waarheid, en den geest der dwaling.
- 7 Geliefden! Laat ons elkander liefhebben, want de liefde is uit God; en een ieder, die liefheeft, is uit God geboren, en kent God;
- 8 Die niet liefheeft, die heeft God niet gekend; want God is liefde.
- 9 Hierin is de liefde Gods jegens ons geopenbaard, dat God Zijn eniggeboren Zoon gezonden heeft in de wereld, opdat wij zouden leven door Hem.
- 10 Hierin is de liefde, niet dat wij God liefgehad hebben, maar dat Hij ons lief heeft gehad, en Zijn Zoon gezonden heeft *tot een verzoening* voor onze zonden.
- 11 Geliefden, indien God ons alzo lief heeft gehad, zo zijn ook wij schuldig elkander lief te hebben.
- 12 Niemand heeft ooit God aanschouwd; indien wij elkander liefhebben, zo blijft God in ons, en Zijn liefde is in ons volmaakt.
- 13 Hieraan kennen wij, dat wij in Hem blijven, en Hij in ons, omdat Hij ons van Zijn Geest gegeven heeft.
- 14 En wij hebben het aanschouwd, en getuigen, dat de Vader *Zijn Zoon* gezonden heeft *tot een Zaligmaker* der wereld.
- 15 Zo wie beleden zal hebben, dat Jezus de Zoon van God is, God blijft in hem, en hij in God.
- 16 En wij hebben gekend en geloofd de liefde, die God tot ons heeft. God is liefde; en die in de liefde blijft, blijft in God,

en God in hem.

- 17 Hierin is de liefde bij ons volmaakt, opdat wij vrijmoedigheid mogen hebben in den dag des oordeels, *namelijk* dat gelijk Hij is, wij ook zijn in deze wereld.
- 18 Er is in de liefde geen vrees, maar de volmaakte liefde drijft de vrees buiten; want de vrees heeft pijn, en die vreest, is niet volmaakt in de liefde.
- 19 Wij hebben Hem lief, omdat Hij ons eerst liefgehad heeft.
- 20 Indien iemand zegt: Ik heb God lief; en haat zijn broeder, die is een leugenaar; want die zijn broeder niet liefheeft, dien hij gezien heeft, hoe kan hij God liefhebben, Dien hij niet gezien heeft?
- 21 En dit gebod hebben wij van Hem, *namelijk* dat die God liefheeft, ook zijn broeder liefhebbe.

Het vorige hoofdstuk werd afgesloten met: omdat wij Zijn geboden bewaren, blijft Hij in ons, en nu gaat het om de Geest, die Hij ons gegeven heeft. Dat gaat om onze wijze van denken. Onze gezindheid, de gezindheid van Christus, is de uitwerking van de Geest Gods, dan wel de Geest van Christus, in ons leven. De Apostel spreekt daarover hier in zeer praktische zin. Christus zou in ons gestalte krijgen en Zijn Geest zou in ons wonen. De bedoeling is dat onze gevoelens, onze gezindheid, onze gedachten, onze wil, geconformeerd worden aan die van Christus. Dat ze met Hem overeenstemmen. Dan blijkt het helemaal niet zo moeilijk te zijn om elkander te dienen en als kinderen Gods te leven in gemeenschap. Kinderen Gods zijn aan elkaar gesmeed, organisch aan elkaar verbonden, doordat we deel hebben aan dat ene Organisme, namelijk Christus en Zijn Lichaam.

Boven dit hoofdstuk staat "*Waarschuwing tegen dwaalleraars*". Het begint met "*iedere geest*" en "*de geesten*", maar dat neemt niet weg dat het uiteindelijk gaat over mensen. Over "*leraars*", eventueel "*dwaalleraars*" zelfs. Dat thema sluit rechtstreeks aan bij de voorgaande hoofdstukken en eigenlijk is het ook hetzelfde thema dat we in alle Brieven terugvinden. De mens is van nature in duisternis en weet dus niet. Hij is niet verlicht en daarom is hij altijd op zoek in deze oude wereld, maar men vindt het daar ook niet echt. Tenzij dat de Waarheid, Degene die te kennen is, Zich inderdaad laat kennen of Zich openbaart. Dat is de gedachte die we heel de Bijbel door vinden en waar Johannes al zijn Bijbelboeken mee begint, namelijk dat "God van den beginne gesproken heeft". Daartegenover staat "de geest van de antichrist", die de leugen voortbrengt, bij gelegenheid in Gods Naam zelfs, en daarmee is het identiek aan "de geest van de valse profeet".

(Openbaring 19 : 20) Als het dé antichrist is, is het dé valse profeet, Dat blijkt ook uit "... want vele valse profeten zijn uitgegaan in de wereld", in vers 1. In Openbaring 13 wordt hij aangeduid als "het tweede beest".

Maar Johannes spreekt hier niet zozeer over dé komst van dé antichrist, maar over wat eraan vooraf gaat, namelijk in de dagen die resten vanaf zijn eigen tijd tot aan de verschijning van die definitieve antichrist of valse profeet. De antichristen, die daaraan aan vooraf gaan, worden "geesten" genoemd in vers 1, als er staat "geloof niet iedere geest, maar beproeft de geesten of zij uit God zijn". Over welke "geest" spreekt Johannes hier? Over de menselijke geest; het denken van de persoon in kwestie, die in het opschrift hierboven, maar dat is niet van Johannes, "dwaalleraar" genoemd wordt. De term "geest" is de aanduiding van al het onzienlijke. Alles wat wij "abstract" noemen, of alles wat wij "onzienlijk" noemen, valt onder de term "geest". Het is de aanduiding van een hele categorie, namelijk het onzienlijke deel van de schepping. **Zie zijlijn 10** "Beproof de geesten of zij uit God zijn", kan slaan op "de geest van God", anders zou er niet staan "of zij uit God zijn". Maar het kan ook slaan op de duivel en zijn personeel. Daar vallen verschillende categorieën geesten onder. Dé antichrist maakt na de opname van de Gemeente deel uit van de zienlijke dingen.

In de Bijbel worden "woord" en "geest" rechtstreeks met elkaar verbonden en dikwijls in één adem genoemd, omdat ze in hoge mate identiek zijn. De Heer zei bijvoorbeeld: "De woorden, die Ik tot u spreek, zijn geest en zijn leven", (Johannes 6 : 63) want een ander synoniem voor "geest" is "leven". Alle leven is voortgekomen uit het Woord Gods en zonder Woord is er geen leven.

"Geloof niet een iedere geest" kun je dus ook interpreteren als "geloof niet ieder woord" of "iedere gedachte". Geloof niet alles wat je wijs gemaakt wordt. Geloof niet in, of vertrouw niet op, het denken en spreken van willekeurig wie. Ook de Bijbelse boodschap zou gepredikt worden en die bestaat ook uit woord, gedachten, leringen, maar dat heet allemaal "geest". Wij mensen zouden die prediking aanhoren, maar dit wil nog niet zeggen dat we alles wat wij horen ook inderdaad voor waar zouden houden. Om die Waarheid, tegenover die leugen, daar gaat het hier nou eenmaal om. Daarom gaat het in de Bijbel eigenlijk altijd, maar in het bijzonder ook in dit Schriftgedeelte. Wij zouden namelijk niet iedere geest geloven, maar wij zouden de geesten, de woorden, de leringen, de mensen die ons hun denken meedelen eventueel, beproeven of zij uit God zijn.

Als ze uit God zijn is het Waarheid, als het niet uit God is, is het sowieso leugen. Onze verantwoordelijkheid, en uiteindelijk die van de mensheid in het algemeen, is om dat te onderzoeken, om dat te "beproeven".

Vers 1 van hoofdstuk 4, had ook vers 25 van hoofdstuk 3 kunnen zijn. In dit vers worden het woord "geloof" in vers 23 en "Geest" in vers 24 samengevoegd: "geloof niet een iedere geest". De woorden die dan volgen zijn een toelichting op, dan wel een uitwerking van, de laatste zin van hoofdstuk 3: "En hieraan kennen wij, dat Hij in ons blijft, [namelijk] uit den Geest, Dien Hij ons gegeven heeft". Waarbij "geest" slaat op "leven", vanzelfsprekend, maar meer in het bijzonder nu, op ons denken, ons redeneren, en eventueel ons kennen. En dat komt dan in de volgende verzen aan de orde. De gedachte is namelijk dat wij die Geest hebben ontvangen, die Hij ons heeft gegeven, en daarna: "geloof niet iedere geest, maar beproeft de geesten of zij uit God zijn". Hoe dan? Door die Geest die Hij ons heeft gegeven. Die Geest Gods, tegenover geest van de wereld. Of de geest van God, tegenover de geest van de antichrist of antichristen uit de voorgaande verzen. Dat heeft van doen met onzienlijke dingen en dus met wat in ons is. De geest van God, die het Woord heeft voortgebracht, zal ons "in heel de waarheid leiden" en alle dingen verkondigen.

Johannes 16 : 13

13 Maar wanneer Die zal gekomen zijn, namelijk de Geest der waarheid, Hij zal u in al de waarheid leiden; want Hij zal van Zichzelf niet spreken, maar zo wat Hij zal gehoord hebben, zal Hij spreken, en de toekomstige dingen zal Hij u verkondigen.

De apostel Paulus zegt het zo:

1 Korinthe 2 : 12

12 Doch wij hebben niet ontvangen den geest der wereld, maar den Geest, Die uit God is, opdat wij zouden weten de dingen, die ons van God geschonken zijn;

De gedachte is dat wij enerzijds door die Geest van God het Woord Gods, de Bijbel, hebben ontvangen. Aan de andere kant hebben wij zelf die Geest ontvangen, opdat wij zelf bekwaam zouden zijn om de Bijbelse waarheid te weten. De gedachte is nu eenmaal dat de Bijbelse Waarheid alleen toegankelijk is voor degenen die bereid zijn daarin te geloven en niet voor anderen. Wij gelovigen worden in staat geacht te kunnen controleren of wat ons verteld is waar is of niet.

Zijlijn 10

God is Geest, want Hem zien wij niet. De Here Jezus Christus zien we nu ook niet en Hij wordt daarom ook "Geest" genoemd, oftewel: "Heilige Geest", maar die heb ik nu al twee keer genoemd, want Die is God, namelijk Christus. Engelen zijn ook hemelse wezens en geest. Démonen zijn in oorsprong aardse wezens, maar eveneens onzienlijk en dus heet het ook "geest". Op het laagste niveau krijgen we de term "geest" in verband met dat wat van de mens onzienlijk is. Als er van die mens niet meer is dan dat, dan heet die mens "geest". Vandaar dat er gesproken wordt over "geesten in het dodenrijk". Dat zijn mensen, maar ze zijn onzienlijk. Ze maken deel uit van de onzienlijke, dus geestelijke, wereld.

1 Korinthe 2 : 13-16

- 13 Dewelke wij ook spreken, niet met woorden, die de menselijke wijsheid leert, maar met *woorden*, die de Heilige Geest leert, geestelijke dingen met geestelijke samenvoegende.
- 14 Maar de natuurlijke mens begrijpt niet de dingen, die des Geestes Gods zijn; want zij zijn hem dwaasheid, en hij kan ze niet verstaan, omdat zij geestelijk onderscheiden worden.
- 15 Doch de geestelijke *mens* onderscheidt wel alle dingen, maar hij zelf wordt van niemand onderscheiden.
- 16 Want wie heeft den zin des Heeren gekend, die Hem zou onderrichten? Maar wij hebben den zin van Christus.

Doordat wij die Geest uit God hebben ontvangen, zijn wij in staat om wat God ons in de Schrift aanreikt, ook daadwerkelijk te ontvangen, te "(be)grijpen". Dan zijn onze van nature blinde ogen door Hem, die Licht is, geopend om dat aangeboden Licht te kunnen ontvangen. Uiteraard moeten we eerst zelf willen dat onze ogen geopend worden. Dus eerst tot geloof komen en dan zal God ons de ogen openen. Als de mens dat Licht niet wil ontvangen, dan opent God de ogen niet. Zo eenvoudig is dat. Lees het maar na in 2 Korinthe 3. Daar staat het heel mooi bij elkaar, met Israël als voorbeeld. De gedachte is dat wanneer men tot de Here bekeerd zal zijn, zal Christus de bedekking wegnemen en de ogen openen. Psalm 112 : 4 zegt: "*Den oprechten gaat het licht op in de duisternis ...*". En dus gaan de ogen open. Johannes 1 zegt precies hetzelfde: "in het begin was het Woord, en het Woord was Leven, en het Woord was Licht."

Hoe weet je of "die geest" van God is of van de duivel? Heel eenvoudig: Als het in overeenstemming is met heel de Schrift, dan is het van God. Of de bringer van de leer of boodschap zich dat bewust is of niet, heeft er niets mee te maken. Dat geldt ook voor als het niet Bijbels is, en dus van de duivel is. Sommigen verkondigen de Bijbelse boodschap te kwader trouw, leert de Bijbel, maar sommige mensen vertellen niet beter wetend dingen die niet van God zijn, maar van de duivel. Het is dus aan ons, dat is onze eerste verantwoordelijkheid, om te onderscheiden of iets van God is of niet. Waarvoor zijn wij hier, wat verantwoordelijkheid betreft? Nou, hiervoor. Wij zouden weten wat Gods Woord is en wat niet. Wij moeten dat dan wel willen en ons daarvoor beschikbaar stellen en dan geeft God ons die Geest. Dan "beproeven wij de geesten of ze wel of niet uit God zijn", simpelweg door te refereren aan de Bijbel. Door na te zoeken of hetgeen ons voorgehouden wordt inderdaad Bijbels is, zodat we het kunnen negeren als dat niet zo is. Wij kunnen dat door de Geest die God ons heeft gegeven.

1 Johannes 4 : 2 , 3

- 2 Hieraan kent gij den Geest van God: alle geest, die belijdt, dat Jezus Christus in het vlees gekomen is, die is uit God;
- 3 En alle geest, die niet belijdt, dat Jezus Christus in het vlees gekomen is, die is uit God niet; maar dit is *de geest* van den antichrist, welken *geest* gij gehoord hebt, dat komen zal, en is nu alrede in de wereld.

Hier is een belangrijke tweedeling gemaakt. Een "vuistregel", waar je in veel gevallen wat aan hebt, want het belangrijkste is altijd de Persoon van de Here Jezus Christus. Wie is Hij? Helaas, wordt daarover in het algemeen weinig gesproken of gepredikt. Er wordt wel over Hem gesproken, maar zelden wordt uitgelegd Wie of Wat Hij is. Er wordt van uitgegaan dat iedereen dit al weet. Dat is het veiligste, want als men het moet gaan uitleggen, komt men voor grote problemen te staan, omdat zal blijken dat wat de Schrift over Hem leert in veel gevallen helemaal niet overeenkomt met algemeen aanvaardde opvattingen. Als men iets zegt wat strijdig is met wat men denkt dat normaal is, dan wordt men meteen uitgemaakt voor antichristelijk en voor dwaalleraar. Dus het onderwerp is taboe. Maar de Schrift zelf zegt dat het maar om één ding gaat: "*Opdat ik Hem kenne, en de kracht Zijner opstanding, ...*". (Filippenzen 3 : 10) De Here Jezus gaf deze opdracht:

Johannes 5 : 39

- 39 Onderzoekt de Schriften; want gij meent in dezelve het eeuwige leven te hebben; en die zijn het, die van Mij getuigen.

Als we al iets zouden kennen, iets zouden weten van de Waarheid, zouden we kennis hebben van Christus. Hij *is* immers de Waarheid. "*Dat Jezus Christus in het vlees gekomen is*", dáár gaat het om. Als men dat belijdt, is men uit God en als men dat niet doet, dan niet. Waar het over gaat, is in de eerste plaats dat Jezus dé Christus is. Niet iemand anders is dé Christus, niet "[Maitreya de Christus](#)", niet [Lou de Palingboer](#); er waren nogal wat valse christussen in de loop der tijd. Het gaat erom dat Jezus dé Christus is en dat feit ontkent de antichrist. Hij beweert: ik ben dé Christus, Jezus was een Christus, maar in werkelijkheid ben ik dat. Zelfs in zogeheten "christelijke kring" wordt geredeneerd dat de Christus niet een persoonlijke Christus is, maar dat het "christus-begrip" op een ieder van toepassing kan zijn. En zo zijn er vele christus-figuren geweest in de loop der geschiedenis. Dan moeten wij weer kiezen wie de echte was of is en hoe meer er zijn,

hoe kleiner de kans is dat we de goede kiezen. Dat is de bedoeling. Het gaat allemaal om verwarring. Dus wordt er gezegd: Boeddha was een christus-figuur, evenals Mohammed. Sinterklaas is eigenlijk ook een christus-figuur en Gandhi gaat daar ook voor door. De paus mogen we ook niet vergeten, want die zegt het er ook bij. Ze zeggen allemaal dat niet Jezus dé Christus is. Hij is echter wel degelijk "de Christus der Schriften". Die Ene, die als Messias wordt aangekondigd in de Bijbel. Iedereen die het Oude Testament gelezen heeft, weet dat de Christus niet willekeurig iemand kan zijn. Het is er maar één en in ieder geval uit het huis en geslacht van David. Hij zou altijd blijven, dus daarna komt er ook geen ander.

"Belijden" is meer dan "voor waar houden". Het heeft van doen met "lijden" en dus met "passie", dan wel "passiviteit". In de praktijk is dat "onderwerping", "geloof" dus. In Hebrëen 3 : 1 wordt gesproken over "de Apostel en Hogepriester onzer belijdenis". En in vers 23: *"Laat ons de onwankelbare belijdenis der hoop vast houden"*. Degene die dat belijdt, die zich daaraan onderwerpt en dat aanvaardt, ook als praktisch levensbeginsel, die in Hem gelooft, *"is uit God"*. Ik geloof dat de Here Jezus *"in het vlees gekomen is"*. Dat de Here Jezus geboren is uit het zaad van David, zoals aangekondigd in het Oude Testament, dat hij de Messias zou zijn en dat inmiddels al 2.000 jaar is. Hij werd mens in *"gelijkheid des zondigen vleses"* (Romeinen 8 : 3) en is, net als wij, "vlees en bloed deelachtig geworden". (Hebrëen 2 : 14) Ik geloof in de vleselijke Jezus van Nazareth en zelfs in Zijn opstanding noem ik Hem nog "vlees". (Lukas 24 : 39)

Het woord "vlees" heeft echter meer toepassingen dan deze, maar de echte betekenis is "materie", het is tastbaar, concreet, het is een "lichaam". Een blokje goud is ook een lichaam". We kennen het "lichaam" in de wet van Archimedes. De formulering luidt: *"Bij onderdompeling van een lichaam in een vloeistof of gas is de verplaatste hoeveelheid van het medium gelijk aan het volume van het lichaam."* Vlees is voor de dokter wat anders dan voor de slager en voor de machine-bankwerker is het weer wat anders. Als "geest" staat voor al het abstracte, staat "vlees" voor al het concrete. "Vlees worden" gaat daarom over "concretiseren". Dat is "in beton gieten", in het Engels en dus is het tastbaar geworden. Concretiseren wil zeggen dat een idee, geest of gedachte, gestalte gekregen heeft, of gestalte krijgt en dan wordt het tastbaar, dan wordt het dus "vlees". Je kunt zeggen: "gematerialiseerd", het heeft "handen en voeten gekregen". Het is "belichaamd geworden", of "gerealiseerd", maar het heet in de Bijbel "vlees worden", en eventueel "in het vlees komen".

De gedachte is dat "Evangelie" (de blijde boodschap) en dus ook "evangeliseren" en "evangelist", in het Oude Testament allemaal aangeduid wordt met maar één woord en dat is het woord voor "vlees". Een paar honderd keer zelfs, maar 24 keer wordt het niet vertaald met vlees, omdat er dan onzin zou staan. Dan wordt het vertaald met "goede boodschap", "blijde boodschap", "goede boodschapper", een "blijde boodschapper", "verkondigster van goede boodschap" of "boodschapper". In dat laatste geval heeft men het woord "goede" weggelaten, omdat men dat toch niet zo gepast vond op die plaats. Die "boodschap" is dat iets "vlees geworden is", dat iets "tot stand gekomen is", dat een belofte, of wat beloofd was, of beter nog: dat wat verwacht mocht worden, ook inderdaad heeft plaatsgevonden. Dat heet bij ons in de Bijbel "Evangelie", maar in het Oude Testament heet het "bazar". In het Griekse Nieuwe Testament is dus het Hebreeuwse "bazar" geworden tot "vlees worden". Op de geboorte van een kind wacht men negen maanden. Men weet zeker dat het geboren zal worden en als er dan mededeling van gedaan wordt, dan heet die mededeling "evangelie" als het naar het Grieks vertaald wordt, en "bazar" in het Hebreeuws, voor zowel de boodschap als ook de boodschapper. Daarom lees ik Johannes 1 : 14 *"En het Woord is vlees geworden"*, als: "en het Woord is vervuld geworden", "het Woord heeft gestalte gekregen". Vanaf het begin is het Woord geweest, en als Woord vlees wordt, betekent het dat wat abstract was, concreet is geworden. De uitdrukking in vers 3 *"dat Jezus Christus in het vlees gekomen is"*, lees ik ook precies zo, want, strikt genomen is Jezus de Messias sinds Zijn opstanding uit de dood, en die gebeurtenis is de vervulling van alle oudtestamentische beloften.

In vers 3 wordt niet over de lijfelijke antichrist gesproken, maar over *"de geest van de antichrist"*. Dat woord "geest" hebben de vertalers er tot twee keer toe alsnog ingezet, omdat zij, terecht denk ik, bang waren dat we dat uit het oog zouden verliezen. Het woord "geest", ingevoegd in vers 3, is uiteraard ontleend aan vers 1 en 2: *"beproeft de geesten"*, want sommigen zijn niet uit God, maar van de antichrist. Die zal komen, maar *"de geest van de antichrist"* is alreeds in de wereld. In 2 Thessalonicenzen 2 : 7 wordt dat door de apostel Paulus beschreven als *"de verborgenheid der ongerechtigheid wordt alrede gewrocht"*, en dat in afwachting van het moment dat *"de mens der wetteloosheid"* (*"de mens der zonde"*) de *"zoon des verderfs"*, geopenbaard wordt. Daar staat dus precies hetzelfde als waarover Johannes het hier heeft, namelijk de antichrist. Waarbij ik voor "de antichrist" altijd "de duivel" invul, want daar komt het in de praktijk op neer.

Als die antichrist komt, zal hij leren dat Jezus niet de vervuller is van al de beloften Gods. Misschien van enkele, maar zeker niet van alle. Dat kan ook niet anders, want de antichrist is per definitie degene die christus is in de plaats van dé Christus. Hij betreft Bijbelse uitspraken over de Christus op zichzelf. Zijn filosofie, dat denken van de antichrist, en dus van de duivel, komt tot uitdrukking in het denken van mensen. Dat dit de wijze is waarop de duivel de wereld regeert. Het is ook de wijze waarop de Heer Zijn Gemeente bestuurt. Van binnenuit en daarom is het belangrijk waarmee we ons hart vullen. Is dat met het Woord Gods en dus de Geest Gods? Of is het met woord van de mensen van deze wereld en dus van de duivel? Dat is waar het echt om gaat.

De "geest van de antichrist" is nu al in de wereld. Als die antichrist een mens is, die nog geboren zou moeten worden in de dagen van Johannes, kun je dat niet zo zeggen. Maar als het de duivel zelf is, dan wel en dan is de gedachte dat hij in deze zienlijke wereld zal verschijnen, maar dat hij nu ook al in deze wereld is, daarin werkt, alleen niet zichtbaar. De duivel, de "valse profeet" zal in de toekomst uit de hemel geworpen worden en hier in deze zienlijke wereld verschijnen. In breder verband wordt de term ook in het meervoud toegepast op "valse profeten", of "valse leraars". (2 Petrus 2 : 1) Daarvan wordt gezegd dat het gaat om lering die van de duivel is.

1 Johannes 4 : 4, 5

- 4 Kinderkens, gij zijt uit God, en hebt hen overwonnen; want Hij is meerder, Die in u is, dan die in de wereld is.
- 5 Zij zijn uit de wereld, daarom spreken zij uit de wereld, en de wereld hoort hen.

De "kinderkens", die uit God zijn, hebben de antichristen (meervoud) overwonnen, omdat Hij, Die in u is, meerder is dan die in de wereld is. De geest van Christus is in ons en Die is uiteraard "meerder" dan de geest van de antichrist. Johannes zegt dus: maak je geen zorgen. In zogeheten christelijke boeken worden wij uitgebreid gewaarschuwd voor de antichrist. Zodanig dat we ons grote zorgen zouden maken over wat er allemaal al gaande is. Maar hier staat: maak je niet druk, Hij die in ons is, is sterker dan die in de wereld is.

"Zij", die "overwonnen" zijn, die antichristen, komen voort uit de wereld en "daarom spreken zij uit de wereld". "De wereld hoort hen", namelijk hun "gedachten des vleses", menselijke filosofie. De filosofie van de Maitreya komt erop neer, dat de natuurlijke mens aan de top van de evolutie staat, het hoogst ontwikkelde wezen is. Dat gelooft

iedereen. De duivel houdt dingen voor die altijd aansluiten bij wat mensen algemeen aanvaardden. Ook dat de mens nog verder evolueert en zich, via reïncarnatie, zal ontworstelen aan de stoffelijke wereld en zelfs aan de aarde, op den duur. Het is echter allemaal wartaal, dus waarom zou je vrezen voor iets wat geen enkele grond heeft? Wij zijn gewaarschuwd om niet te gaan filosoferen of speculeren, maar ons vast te houden aan het Woord.

1 Johannes 4 : 6

- 6 Wij zijn uit God. Die God kent, hoort ons; die uit God niet is, hoort ons niet. Hieruit kennen wij den geest der waarheid, en den geest der dwaling.

Wij, gelovigen, "zijn uit God", Die ons kent en hoort. Dat in tegenstelling tot degenen die niet uit God zijn. Wij horen niet tot die wereld en wandelen niet in die duisternis, maar in het Licht. (zie hoofdstuk 1) Als dat onderscheid niet waargenomen wordt, dan is er iets grondig mis. Wanneer wij de ervaring niet hebben, dat als men merkt dat wij gelovigen zijn, men zich van ons afkeert, dan is er met ons als kinderen Gods iets fundamenteel mis. Wij zouden ons bewust worden van het grote onderscheid in denken, in leven, en helemaal in de toekomstverwachting tussen ons en mensen in het algemeen. Als die scheiding, die muur, er niet is, dan horen wij gewoon in de wereld thuis. Dan is er met ons geloof iets niet in orde. Dat is de norm die Johannes stelt.

1 Johannes 4 : 7

- 7 Geliefden! Laat ons elkander liefhebben, want de liefde is uit God; en een ieder, die liefheeft, is uit God geboren, en kent God;

Als we "elkander liefhebben" is het zo moeilijk niet. Wij zouden de andere gelovigen liefhebben, die dezelfde belangstelling hebben voor datzelfde Woord Gods. Als men dat niet heeft, dan hebben we ook niks met ze. Dan valt er ook niks lief te hebben, omdat er dan namelijk geen gemeenschap is. Zo eenvoudig is dat. Ik beschouw het daarom als een duivelse leer, dat wij een ieder ander maar lief zouden moeten hebben, vooral degene die toevallig behoren bij hetzelfde kerkgenootschap, onder het mom van we zijn toch één in dezelfde club en: het staat toch in de Bijbel dat wij elkaar moeten liefhebben? Maar dat is een misverstand. Wij zouden onze broeders en zusters liefhebben. Als je Johannes vraagt hoe je kunt weten wie dat zijn, zegt hij: dat merk je wel. Als het Woord van God in je woont, en ze willen naar je luisteren, dan zijn ze dat. Willen ze niet naar je luisteren? Dan zijn het ze niet.

Liefde veronderstelt communicatie en dat is wat gemeenschap is. Het gaat om met elkaar verbonden zijn en vervolgens dienst aan elkaar. Als men elkaar niet verstaat, als er geen communicatie mogelijk is, dan is er ook geen liefde mogelijk. Maar waar u en ik het Woord Gods kennen en belijden, hebben wij gemeenschap. Daar verstaan wij elkaars spraak. Daar horen wij elkaar en daar is dus gemeenschap, met al wat daarbij hoort. Wij zouden elkaar liefhebben. Dat is altijd de praktische consequentie van ons geloof.

1 Johannes 4 : 8

8 Die niet liefheeft, die heeft God niet gekend; want God is liefde.

Let op dat "kennen" ook een synoniem is voor "liefhebben". Dit betekent dat wij "kennen van nature". Of we ook weten wat het is, dat is een ander verhaal, net als dat we het praktiseren. "God is liefde". Als men dus liefde zoekt, dan zou men de Heer zoeken. Er staat gewoon dat het onmogelijk is om een genormaliseerd leven te leiden, vanuit Bijbels standpunt gezien, zonder dat men God kent. Als men God niet kent, dan kent men dit leven ook niet.

1 Johannes 4 : 9, 10

9 Hierin is de liefde Gods jegens ons geopenbaard, dat God Zijn eniggeboren Zoon gezonden heeft in de wereld, opdat wij zouden leven door Hem.

10 Hierin is de liefde, niet dat wij God liefgehad hebben, maar dat Hij ons lief heeft gehad, en Zijn Zoon gezonden heeft tot een verzoening voor onze zonden.

Vanaf vers 9 komt de Apostel bij zijn eigenlijke thema, dat hij, zoals gebruikelijk, op wat gecompliceerde wijze bespreekt. De gedachte is, dat de verschijning van de Here Jezus Christus, de komst van de Messias in het heden, niets anders is dan de uitdrukking van de liefde Gods. De liefde Gods voor ons komt tot uitdrukking in het historische feit dat God Zijn eniggeboren (= unieke) Zoon gezonden heeft in de wereld. (Johannes 3 : 16) De Here Jezus Zelf is in alles de uitdrukking van de liefde Gods en wij zouden daaraan een voorbeeld nemen. Doen we dat, dan is die liefde evenzo kenmerkend voor ons leven. Ook ons leven zou beheerst worden door Zijn deugden. "Liefde" is in hoogste instantie: "dat Hij ons lief heeft gehad". Als bewijs daarvan heeft Hij "Zijn Zoon gezonden heeft tot verzoening voor onze zonden". Op deze plaats in de Bijbel betekent "verzoening", dat de zonden bedekt en daarmee weggedaan zijn, maar dan wel voor degenen die geloven.

De algehele verzoening van de mens, die geen gemeenschap met God heeft, kent een ander Grieks Woord: "katalasso". In het Hebreeuws is dat "kaffar" en "kaporet", het "verzoendeksel". De gedachte in vers 10 is: waar Hij tot verzoening is voor onze zonden, ons de zonden niet toerekent, daar zouden wij dat elkander ook niet toerekenen. Waar Hij ons liefheeft, gemeenschap met ons onderhoudt, zouden wij diezelfde gemeenschap ook met elkaar onderhouden.

1 Johannes 4 : 11

11 Geliefden, indien God ons also lief heeft gehad, zo zijn ook wij schuldijk elkander lief te hebben.

"Elkander" wordt dan beperkt tot "elk ander van wie de zonden verzoend zijn". Dat zijn onze broeders en zusters in de praktijk. Als God dit voor ons deed en doet, dan zullen wij dat ook voor elkaar doen. Als wij iets van die liefde Gods beseffen, dan zal dat op deze wijze tot uitdrukking komen in onze wandel. De Here Jezus predikte niet alleen genade, Hij handelde ook uit of in genade. Dat is ons tot voorbeeld gesteld. Dat is de grote regel van het leven onder het Nieuwe Verbond, elkander liefhebben namelijk. 1 Korinthe 13 : 5 zegt: "de liefde denkt geen kwaad". D.w.z. dat de liefde geen kwaad toerekent. Waar liefde heerst, speelt kwaad geen rol. Zo zou het in onze levens, en in onze Christelijke gemeenschap zijn.

1 Johannes 4 : 12, 13

12 Niemand heeft ooit God aanschouwd; indien wij elkander liefhebben, zo blijft God in ons, en Zijn liefde is in ons volmaakt.

13 Hieraan kennen wij, dat wij in Hem blijven, en Hij in ons, omdat Hij ons van Zijn Geest gegeven heeft.

Dit kennen we uit Johannes 1 : 18: "Niemand heeft ooit God gezien; de eniggeboren Zoon, Die in den schoot des Vaders is, Die heeft [Hem ons] verklaard". God is de Onzienlijke. Hij kan niet gezien worden. (1 Timótheüs 6 : 16) en daarom zou men Hem wellicht niet kennen. Maar, schrijft Johannes, indien wij elkander liefhebben, zo blijft (verblijft, woont) God, in de praktijk, in ons, en zo wordt "Zijn liefde in ons volmaakt". Zo ontwikkelt die liefde Gods zich in ons. De liefde wordt genoemd als eerste vrucht van de Geest in Galaten 5 : 22. Die vrucht is er niet van de ene op de andere dag. Die ontwikkelt zich.

De gedachte van vers 13 is, dat wij elkander, als kinderen Gods, als wedergeboren mensen, zouden kunnen herkennen, omdat Hij ons, of

doordat Hij ons, Zijn Geest gegeven heeft. De vrucht daarvan, wat daaruit voortkomt, is liefde. Of iemand een kind van God is, herkennen wij aan de Geest en Die kennen wij, omdat die Geest vrucht draagt, communicatie mogelijk maakt en die gemeenschap, die liefde, tot stand komt.

1 Johannes 4 : 14, 15

14 En wij hebben het aanschouwd, en getuigen, dat de Vader
Zijn Zoon gezonden heeft tot een Zaligmaker der wereld.
15 Zo wie beleden zal hebben, dat Jezus de Zoon van God is,
God blijft in hem, en hij in God.

God heeft Zijn Zoon gezonden als "Zaligmaker der wereld", van de "kosmos", zodat het gaat om de schepping als zodanig. Waar men dat belijdt, en er zich dus aan onderwerpt, daar erkent men "Jezus, de Zoon van God" als "Zaligmaker der wereld". Dan onderwerpt men zich aan Hem. Dat is wat men zou doen en als men dat doet: "God blijft in hem, en hij in God". Zodat de vraag aan u en aan mij persoonlijk is: hebben wij beleden dat Jezus is de Christus, de Zoon van de levende God? Onderwerpen wij ons daaraan? Leven wij daaruit?

1 Johannes 4 : 16

16 En wij hebben gekend en geloofd de liefde, die God tot ons heeft. God is liefde; en die in de liefde blijft, blijft in God, en God in hem.

"Wij hebben gekend en geloofd" is een volstreekte parallel met vers 15: "wie beleden zal hebben". De "liefde, die God tot ons heeft", komt tot uitdrukking in "dat God Zijn Zoon gezonden heeft". En ook hier weer: "blijft God in ons en blijven wij in God", dan wel "in Christus" en "Christus is in ons". "God is liefde" is de versterkte vorm van "God heeft lief". Net zoals: "God is genade", wat ook kan als "God is genadig". "Liefde" wil zeggen dat God de dingen bijeenhoudt, als één geheel en dus als één geheel laat functioneren. Deze kracht tot eenwording heet "liefde". Dat geldt op alle niveaus. Liefde onder mensen is een zwakke afschaduwing van wat liefde in werkelijkheid is. Als men er werkelijk deel aan zou willen hebben, kan dat alleen als men deel heeft aan God en zich aan Hem onderwerpt, oftewel belijdt.

1 Johannes 4 : 17

17 Hierin is de liefde bij ons volmaakt, opdat wij vrijmoedigheid mogen hebben in den dag des oordeels, namelijk dat gelijk Hij is, wij ook zijn in deze wereld.

Na "Hierin is de liefde bij ons volmaakt", volgt een tussenzin. Dat zouden wij weten, anders begrijp je het vers niet. Dan lees je: "Hierin is de liefde bij ons volmaakt, opdat wij vrijmoedigheid mogen hebben in de dag des oordeels". Maar zo is de zin gewoon onzin, omdat "de zin geen zin heeft". Het is Nederlands, maar niemand weet waar het over gaat. Dat klopt, want het is de verkeerde combinatie. De zin is zo namelijk: "Hierin is de liefde bij ons volmaakt, omdat gelijk Hij is, wij ook zijn in deze wereld". Daarna kun je altijd nog de tussenzin lezen: "opdat wij vrijmoedigheid mogen hebben in de dag des oordeels". Als u vindt dat deze tussenzin toch in het midden moet blijven staan, dan is het wel een kwestie van goed op toon voorlezen.

Waarom zou de liefde bij ons volmaakt zijn of worden? Waarom zou de liefde die wij hebben ontvangen vrucht voortbrengen in ons? Waarom zouden wij "vrijmoedigheid mogen hebben in de dag des oordeels"? Welk "oordeel" is dat? De gedachte is, dat wij eenmaal geopenbaard zullen worden voor "de rechterstoel van Christus", (Romeinen 14 : 10) en over dat "oordeel" over gelovigen, en niet over "de levenden en doden" (2 Timótheüs 4 : 1) gaat het hier. "Opdat een ieder wegdrage, hetgeen door het lichaam geschiedt". Dus opdat een ieder "loon zal ontvangen naar zijn arbeid". (1 Korinthe 3 : 8) Het gaat dan om de werken van de oude natuur, die voortgekomen zijn uit geloof, want "wij zijn Zijn maaksel, geschapen tot goede werken". (Efeze 2 : 10) Wij zullen loon ontvangen voor onze betrokkenheid in het "Werk des Heeren". In onze dagen bestaat dat uitsluitend uit de opbouw, en dus de samenvoeging, van de Gemeente. Waar wij betrokken zijn geweest in die eenheid, en dus in "de gemeenschap der gelovigen", zullen wij daarvoor loon ontvangen.

Wij mogen die vrijmoedigheid hebben, maar helaas hebben zovele gelovigen die niet, om dat men, hoewel men wel weet dat die "dag des oordeels" komt, toch ergens hoopt dat die nooit komt. Zo hopen de Joden dat de Messias nooit komt, want als Hij komt, betekent dat het einde van het Jodendom. Men gelooft dat Hij eens zal komen, maar men hoopt dat het altijd zo blijft. D.w.z. men heeft geen "vrijmoedigheid". Er zijn heel wat Christenen die zeggen te geloven in God en in de Here Jezus Christus, maar die elke dag doodsbang zijn voor diezelfde God. Ze hebben geen vrijmoedigheid, omdat die liefde bij hen niet volmaakt is of wordt. Er is geen geestelijke groei, omdat men ook niet uit de Geest leeft. Bijvoorbeeld omdat men net doet als de Galaten. Men is weliswaar met de Geest begonnen, misschien, want dat is niet eens altijd zo, maar daarna "voleindigt men in het vlees". (Galaten 3 : 3) Dan leeft men naar wereldse maatstaven en wil men

niet horen over de wederkomst van Christus, of de opname van de Gemeente, oftewel onze openbaring voor de rechterstoel van Christus. Ook niet over een "Jongste Dag", vooral niet als die dichterbij schijnt te komen. Want men heeft geen vrijmoedigheid tot de Heer.

De essentie van dat volmaakt zijn van die liefde in ons is: "dat gelijk Hij is, wij ook zijn in deze wereld". Let op wat er hier niet staat: "dat gelijk Hij was, wij ook zijn in deze wereld". Ergens anders in de Bijbel staat wel dat wij een voorbeeld zouden nemen aan de Here Jezus in de dagen Zijns vleses. (1 Petrus 2 : 21) De volgende vraag is dan: hoe of wat is Hij dan nu? Hij is een Bedienaar van het Nieuwe Verbond. (Hebreeën 8 : 2) Hij is gezeten op de Troon der Genade. Hij doet verzoening voor de zonden der volks. Hij vergeeft en rekent ons de zonden niet toe. De bedoeling is dat wij precies datzelfde zouden doen. Zoals Hij nu handelt ten opzichte van ons, zouden wij dat ook doen ten opzichte van elkaar. Zoals Hij ons liefheeft, zouden wij ook elkander liefhebben. Daar gaat heel deze Brief over.

Wij zouden navolgers van Christus zijn in onze gezindheid, in elk geval naar onze broeders en zusters, maar ook in onze gezindheid naar de wereld toe, hoewel dat in deze Brief zo niet aan de orde komt. Voor zover wel wordt gezegd dat wij geen gemeenschap hebben met de wereld, omdat wij deel zijn van een Nieuwe Schepping en zij van een oude.

1 Johannes 4 : 18

18 Er is in de liefde geen vrees, maar de volmaakte liefde drijft de vrees buiten; want de vrees heeft pijn, en die vreest, is niet volmaakt in de liefde.

Het gaat niet ineens over heel wat anders, want zowel vers 17 als 18 begint met "de liefde". Van vrees zal geen sprake zijn, waar de liefde blijft. "Vrees" is "afstoting" en het tegenovergestelde van eenwording, van liefde dus. De "vrijmoedigheid tot God" uit vers 17 betekent dat wij God niet vrezen. Toch spreekt de Bijbel over dat de mens "God-vrezend" zou zijn. Bijvoorbeeld in:

1 Petrus 2 : 17

17 Eert een ieder; hebt de broederschap lief; vreest God; eert den koning.

In de Bijbel, althans in het Nederlands, heeft begrip "vrees" een brede betekenis. "God vrezen" betekent in geen geval dat men voor God

bang zou zijn, en zeker ook niet dat men God niet zou liefhebben: Mozes zei:

Deuteronomium 6 : 5, 13

5 Zo zult gij den HEERE, uw God, liefhebben, met uw ganse hart, en met uw ganse ziel, en met al uw vermogen.

13 Gij zult den HEERE, uw God, vrezen, en Hem dienen; en gij zult bij Zijn Naam zweren.

Dat "vrezen" heeft hier de betekenis van "rekening houden met". Als "liefhebben" bovendien "dienen" is, dan houdt men vanzelfsprekend rekening met degene die men dient. Een elektricien is niet bang voor elektriciteit, maar hij vreest het wel, omdat hij weet wat elektriciteit is. Hij neemt maatregelen en gaat ermee om op de wijze waarop men ermee om zou dienen te gaan. Hetzelfde geldt voor "God vrezen", in de zin van "God kennen" en dus "met Hem rekening houden", maar tegelijkertijd Hem kennen en dus Hem dienen.

In vers 18 gaat het om "vrezen" in de zin van "bang zijn voor". Er staat: "want de vrees heeft pijn" en dan gaat het dus toch om wat wij dan eigenlijk "angst" zouden moeten noemen. Ik denk ook dat het eigenlijk zo vertaald had moeten worden. De gedachte is dat waar liefde is, daar vindt gemeenschap plaats. Als die liefde volmaakt is, dan is daar niet het tegenovergestelde aanwezig, namelijk vrees. Men zou ook niet bang zijn (angst hebben) voor God. Helaas zijn veel mensen, vooral die zich Christenen noemen en dus geloven in het bestaan van één God, bang voor God. Daar drijven in de praktijk, nogal wat kerkgenootschappen op. Men praat de mensen helaas angst voor God aan, of men dat nou bewust doet of niet. Daardoor kent men God wel, maar blijft men het liefst ver bij Hem vandaan. Dat is de boodschap van de duivel. De zondaren wordt dikwijls flink ingepeperd de afstand tussen God en de mens nog groter te maken. Zo leven die mensen; ze zijn bang voor God. Angst voor God krijgt men alleen als men een verkeerde voorstelling krijgt van God. Dat is dan het resultaat van een verkeerde en onbijbelse prediking. Het is ook het resultaat van het feit dat de mens gewoon niet dagelijks controleert en "onderzoekt of deze dingen die gepredikt worden wel al zo zijn". (Handelingen 17 : 11) Sinds wij een Bijbel hebben, kan iedereen dat gewoon voor zichzelf nalezen.

Wij zouden God niet zien als een boeman, maar velen zien Hem zo. Velen denken trouwens dat God diegene is die daarboven zit te kijken wie Hij nou weer eens om zeep zal helpen. Sorry dat ik het zo zeg,

maar moet ik dat dan serieuzer zeggen? Is God bezig met mensen het leven te ontnemen, zo van: nou is het die zijn tijd en daarna van die? Wie staat er voor vandaag op mijn lijstje? Sommigen hebben zo'n idee van God, maar wij kennen Hem uit de Schrift als Degene die leven geeft en dat niet afneemt. Een gelovige zal de dood zelfs niet zien, leert de Schrift. (o.a. Johannes 8 : 51) Daar heeft God, via de opstanding van de Here Jezus Christus, persoonlijk voor gezorgd. Waar wij God liefhebben, bewaren wat Hij aangeboden heeft, d.w.z. Zijn Woord bewaren en aanvaarden "*hetgeen van den beginne was*" (Hoofdstuk 1 : 1) hebben wij leven. Dan zullen wij God liefhebben. Steeds meer, want dat ontwikkelt zich, en dan is er geen vrees voor God. Dan wordt "*de vrees buiten gedreven*", staat er. "*Want de vrees heeft pijn, en die vreest, is niet volmaakt in de liefde*".

1 Johannes 4 : 19

19 Wij hebben Hem lief, omdat Hij ons eerst liefgehad heeft.

Hij is begonnen met liefhebben, staat hier heel laconiek. Dat stond al in vers 10. De volgorde is belangrijk. God is begonnen en heeft Zijn liefde aan ons gedemonstreerd. We hebben met die liefde kennis gemaakt via de Schrift.

Romeinen 5 : 8-10

- 8 Maar God bevestigt Zijn liefde jegens ons, dat Christus voor ons gestorven is, als wij nog zondaars waren.
- 9 Veel meer dan, zijnde nu gerechtvaardigd door Zijn bloed, zullen wij door Hem behouden worden van den toorn.
- 10 Want indien wij, vijanden zijnde, met God verzoend zijn door den dood Zijns Zoons, veel meer zullen wij, verzoend zijnde, behouden worden door Zijn leven.

Nu en in de toekomst "bevestigt God Zijn liefde jegens ons nog veel meer". Wij zullen door het leven van Christus behouden worden van de toorn. God heeft lief, God is liefde en dus verklaart, dan wel bewijst, Hij Zijn liefde. Dat gebeurt op allerlei niveaus en bij verschillende gelegenheden. In ieder geval is Hij onze liefde waard en daarom hebben wij Hem lief.

1 Johannes 4 : 20

20 Indien iemand zegt: Ik heb God lief; en haat zijn broeder, die is een leugenaar; want die zijn broeder niet liefheeft, dien hij gezien heeft, hoe kan hij God liefhebben, Dien hij niet gezien heeft?

Hoe weten wij dat we God liefhebben? Waar blijkt dat uit? De Bijbel is er heel simpel in. Als het echt zo is, komt het tot uitdrukking in onze liefde voor elkaar, als broeders en zusters, in de Gemeente. Want in onze broeders en zusters is de Heer. Ook zij zijn van Hem, hebben Zijn leven ontvangen. Als wij God, Christus dus, liefhebben, dan zullen wij in dezelfde mate ook elkaar liefhebben. Andersom: naarmate wij elkaar liefhebben, dus dienen, hebben wij onze Heer lief. Dit is niet mijn filosofie, maar dat is wat de Bijbel daar uitgebreid over zegt. Zeker in deze Brief.

Een gelovige is een leugenaar, als hij zijn broeder haat. Dan zeg ik niet dat je God niet liefhebt, maar wel dat je het beter niet kunt zeggen dat je God liefhebt, want in de praktijk is dat dan niet zo. Men zou God liefhebben en daarmee zijn broeder. Het is kennelijk makkelijker iemand lief te hebben die men ziet, dan iemand die men niet ziet. Als je elkaar liefhebt, wil je elkaar zien, want we horen bij elkaar, zijn van diezelfde familie en op die wijze met elkaar verbonden. We hebben hetzelfde leven, hetzelfde Woord, dezelfde Geest in ons, en dezelfde toekomst. Waar we misschien hier nog afstand kunnen bewaren, kan dat in het toekomstige Huis niet. Johannes zegt: als je de broeders, die je kent en die je ziet, niet eens liefhebt, hoe zou je dan God kunnen liefhebben? Het is makkelijker vast te stellen of wij elkaar liefhebben, dan of wij God liefhebben. Als wij elkaar liefhebben, is dat de uitdrukking van dat wij God liefhebben. Van nature hebben we elkaar niet lief, daar geven we namelijk helemaal geen aanleiding toe. Als het dus toch gebeurt, kan het niet anders zijn dan door de Kracht Gods, die in ons uitwerkt.

1 Johannes 4 : 21

21 En dit gebod hebben wij van Hem, *namelijk* dat die God liefheeft, ook zijn broeder liefhebbe.

In dit vers grijpt Johannes terug naar bijvoorbeeld vers 23 van hoofdstuk 3: "*En dit is Zijn gebod, dat wij geloven in den Naam van Zijn Zoon Jezus Christus, en elkander liefhebben, ...*". Let weer op het enkelvoud, want het zijn geen twee geboden, het is één geheel en hoort bij elkaar. Uit dat gebod, deze wet, in de echte betekenis van de term: onderwijzing, uit deze wetmatigheid, dat beginsel, leven wij. Het is dé norm. De uitwerking van het Woord Gods is niets anders dan dat. Het hele idee is, dat deze dingen bewerkstelligd worden door de werking van de Geest, het "inwonende Woord". De vrucht daarvan is liefde en daarom heeft niemand een excuus. Als die vrucht er niet is, komt dat door het gebrek aan kennis van het Woord Gods. Dan weet men niet wat de Bijbel zegt of neemt men dat niet serieus.

5. 1 Johannes 5

1 Johannes 5 : 1-21

- 1 Een ieder, die gelooft, dat Jezus is de Christus, die is uit God geboren; en een ieder, die liefheeft Degene, Die geboren heeft, die heeft ook lief dengene, die uit Hem geboren is.
- 2 Hieraan kennen wij, dat wij de kinderen Gods liefhebben, wanneer wij God liefhebben, en Zijn geboden bewaren.
- 3 Want dit is de liefde Gods, dat wij Zijn geboden bewaren; en Zijn geboden zijn niet zwaar.
- 4 Want al wat uit God geboren is, overwint de wereld; en dit is de overwinning, die de wereld overwint, *namelijk* ons geloof.
- 5 Wie is het, die de wereld overwint, dan die gelooft, dat Jezus is de Zoon van God?
- 6 Deze is het, Die gekomen is door water en bloed, *namelijk* Jezus, de Christus; niet door het water alleen, maar door het water en het bloed. En de Geest is het, Die getuigt, dat de Geest de waarheid is.
- 7 Want Drie zijn er, Die getuigen in den hemel, de Vader, het Woord en de Heilige Geest; en deze Drie zijn één.
- 8 En drie zijn er, die getuigen op de aarde, de Geest, en het water, en het bloed; en die drie zijn tot één.
- 9 Indien wij de getuigenis der mensen aannemen, de getuigenis van God is meerder; want dit is de getuigenis van God, welke Hij van Zijn Zoon getuigd heeft.
- 10 Die in den Zoon van God gelooft, heeft de getuigenis in zichzelf; die God niet gelooft, heeft Hem tot een leugenaar gemaakt, dewijl hij niet geloofd heeft de getuigenis, die God getuigd heeft van Zijn Zoon.
- 11 En dit is de getuigenis, *namelijk* dat ons God het eeuwige leven gegeven heeft; en ditzelve leven is in Zijn Zoon.
- 12 Die den Zoon heeft, die heeft het leven; die den Zoon van God niet heeft, die heeft het leven niet.
- 13 Deze dingen heb ik u geschreven, die gelooft in den Naam des Zoons van God; opdat gij weet, dat gij het eeuwige leven hebt, en opdat gij gelooft in den Naam des Zoons van God.
- 14 En dit is de vrijmoedigheid, die wij tot Hem hebben, dat zo wij iets bidden naar Zijn wil, Hij ons verhoort.
- 15 En indien wij weten, dat Hij ons verhoort, wat wij ook bidden, zo weten wij, dat wij de beden verkrijgen, die wij van Hem gebeden hebben.
- 16 Indien iemand zijn broeder ziet zondigen een zonde niet tot den dood, die zal *God* bidden en Hij zal hem het leven

geven, dengenen, *zeg ik*, die zondigen niet tot den dood. Er is een zonde tot den dood; voor dezelve *zonde* zeg ik niet, dat hij zal bidden.

- 17 Alle ongerechtigheid is zonde; en er is zonde niet tot den dood.
- 18 Wij weten, dat een ieder, die uit God geboren is, niet zondigt; maar die uit God geboren is, bewaart zichzelf, en de boze vat hem niet.
- 19 Wij weten, dat wij uit God zijn, en dat de gehele wereld ligt in het boze.
- 20 Doch wij weten, dat de Zoon van God gekomen is, en heeft ons het verstand gegeven, dat wij den Waarachtige kennen; en wij zijn in den Waarachtige, *namelijk* in Zijn Zoon Jezus Christus. Deze is de waarachtige God, en het eeuwige Leven.
- 21 Kinderkens, bewaart uzelf van de afgoden. Amen

Het zal duidelijk zijn dat er niet echt sprake is van een nieuw hoofdstuk. In feite is deze Brief één hoofdstuk, met één onderwerp, dat nergens verandert. Hij spreekt over de bijzondere omstandigheden waarin wij als gelovigen verkeren, nadat wij tot geloof zijn gekomen en dat Woord Gods met betrekking tot Zijn Zoon hebben aanvaard. Waar wij deze Waarheid hebben toegelaten in onze harten, hebben wij niet alleen eeuwig leven ontvangen, zijn wij wedergeboren, maar hebben wij ook deel aan een Nieuwe Schepping en meer in het bijzonder aan de Here Jezus Christus Zelf. En aan nog het een en ander, want het ging in de vorige hoofdstukken om de vrucht van dat Woord in onze harten en daarmee in onze levens. Het ging om Waarheid tegenover leugen, het ging om de Christus tegenover de antichrist, maar vooral om dat wij in dat Licht zouden wandelen en vruchten zouden dragen, waaronder "*elkander liefhebben*". In de praktijk is dit een heel praktische Brief, die ons dezelfde dingen zegt als Paulus, Jakobus en Petrus dat doen, namelijk dat het Leven Gods, het Woord Gods, dan wel de Geest Gods, die wij hebben ontvangen, in onze levens tot uitdrukking zou komen en ons tot "*meer dan overwinnaars*" zou maken. (Romeinen 8 : 37) Het maakt ons tot overwinnaars over de wereld, over de omstandigheden en zelfs over onszelf.

Vers 1 is een nadere toelichting op het voorgaande en zegt dat wie liefheeft Degene die dat leven heeft voortgebracht, ook degene liefheeft die voortgebracht is. Als men de Vader liefheeft, dan heeft men de kinderen lief. Wij hebben dus ook lief al die anderen die net als wij "*Zijn maaksel zijn, geschapen in Christus Jezus*". (Efeze 2 : 10) Dat is een logische consequentie.

Vers 1 wijst wederom op *"Een ieder die gelooft, dat Jezus is de Christus"*. Men zou geloven dat niemand anders dan Jezus dé Christus is en dat de beloften Gods vervuld worden in de opgestane Here Jezus, zoals eerder besproken is in deze Brief. Wanneer men dat gelooft, is men zelf uit God geboren, staat er. Hoe dat kan, valt denk ik niet te begrijpen. De gedachte is, dat zodra wij tot geloof komen, ontvangen wij van Godswege Nieuw Leven. Dat merk je niet meteen, want leven wordt pas gemerkt wanneer het ook geleefd wordt en dat neemt dikwijls wel wat tijd.

Vers 2 herhaalt wat eerder besproken is over hoe we kunnen weten dat iemand God liefheeft. Johannes komt nu echter van een andere kant binnen. Als wij elkander liefhebben, hebben wij blijkbaar de Heer en zijn Woord lief en als wij de Heer en zijn Woord liefhebben (*"bewaren"*) dan hebben wij ook elkander lief. Dit is onlosmakelijk aan elkaar verbonden. De toelichting volgt in vers 3, waar gezegd wordt dat de *"liefde Gods het bewaren van Zijn geboden is"*. Meteen gevolgd door: *"Zijn geboden zijn niet zwaar"*. De gedachte is namelijk dat als wij God liefhebben en in gemeenschap met Hem leven, dan bewaren (dragen) wij Zijn geboden (Woorden) in ons hart. (Deuteronomium 30; Romeinen 10 : 10) Dat heeft consequenties, het legt verplichtingen op, en dus toch een last, of een juk, maar Johannes zegt dat dit niet zwaar is en geeft meteen aan waarom dit zo is:

1 Johannes 5 : 4

4 Want al wat uit God geboren is, overwint de wereld; en dit is de overwinning, die de wereld overwint, *namelijk* ons geloof.

Voor zover het een last is, of een juk, kan het nooit zwaar zijn, want een ieder die dat juk draagt *"overwint de wereld"*. Dat is heel wat anders dan het juk van de wet, waarvan Petrus zei: *"hetwelk noch onze vaders, noch wij hebben kunnen dragen"*. (Handelingen 15 : 10) De Here Jezus zei in verband met dat *"juk dragen"*:

Mattheüs 11 : 28-30

28 Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven.

28 Neemt Mijn juk op u, en leert van Mij, dat Ik zachtmoedig ben en nederig van hart; en gij zult rust vinden voor uw zielen.

30 Want Mijn juk is zacht, en Mijn last is licht.

De Here Jezus zegt: als je een juk wilt dragen, dan heb Ik er een voor

je. Want stel nou voor dat je helemaal niks te dragen hebt? Dat is toch ook niet leuk. Dus je moet een verantwoordelijkheid hebben. Er moet een zin zijn van ons dagelijks leven. Bevrediging in het leven in het algemeen vindt men waar men iets te doen heeft, iets presteert, een last te dragen heeft. Waar het om gaat, is dat men in het leven wel degelijk een bepaald juk zou dragen, maar niet een dat je helemaal niet dragen kunt en waar je aan bezwijkt. En dus zegt de Heer: je krijgt van mij een juk, maar wel een ander, en dan zul je rust vinden voor je ziel. De Heer, als Middelaar van het Nieuwe Verbond, neemt het juk van de wet, het Oude Verbond, weg en stelt daar de genade, het Nieuwe Verbond voor in de plaats. Onder het Oude Verbond bezwijkt men onder het dienen van elkaar, maar onder het Nieuwe Verbond heeft God ons bekwaam gemaakt dienaren van het Nieuwe Verbond te zijn. *"Die ons ook bekwaam gemaakt heeft, om te zijn dienaars des Nieuwen Testaments"*. (2 Korinthe 3 : 6) Dus dragen wij toch een verantwoordelijkheid, een last, een juk, maar dan een zacht juk en een lichte last. En daarna zei Hij: leer nou van Mij, dat als je zachtmoedig bent, heb je een *"ontvankelijk gemoed"*, en dus een *"ontvankelijk en nederig hart"*, dan ben je bereid tot leren en tot dienen en in dat geval, alleen dan, zul je rust vinden. Als dienaren van het Nieuwe Verbond, met een verantwoordelijkheid (dienst) aan de Heer zullen wij gegarandeerd onze rust vinden. *"Voor uw zielen"*, is de toevoeging van de Here Jezus. De *"ziel"* van de gelovige is zijn leven hier, en dat betekent rust vinden voor uw leven hier, op aarde, nu al en niet alleen in de toekomst, als wij niet meer hier op aarde zijn.

Waar men onder de wet leeft, is men niet zachtmoedig. Dan ontwikkelt men een *"stene hart"* en is men niet meer ontvankelijk. (Ezechiël 11 : 19; 36 : 26) Van onder de wet leven wordt men steeds hoogmoediger, ook al heeft men de mond vol over nederigheid. Maar ik heb het niet over waar de mond vol van is, maar over waar het hart vol van is. Onder de wet is dat nooit hetzelfde. Waar men onder de wet leeft, is men hard. Dat doet de wet nou eenmaal met een mens. Men zou daar echter niet onder leven; wel uit de genade Gods. Dat is een juk waar men niet onder bezwijkt, maar wat wel bevrediging geeft.

Waar men dat zachte juk van het Nieuwe Verbond draagt, wordt men niet door de wereld overwonnen, maar overwint men de wereld. Als straks die wereld vergaat, vergaan wij niet, want wij overwinnen de wereld. Zelfs wanneer wij zouden sterven, dan zullen we de dood niet zien. (Johannes 8 : 51) Wij, die uit God geboren zijn, overwinnen de wereld, en dat op basis van ons geloof, oftewel ons vertrouwen op het Woord Gods. Op *"hetgeen van den beginne was, hetgeen wij gehoord*

hebben". (1 Johannes 1 : 1) De Here Jezus zegt in Johannes 16 : 33: "... maar hebt goeden moed, Ik heb de wereld overwonnen." Als men de broeders liefheeft en dient, dan is dat overwinning op de oude mens, op de wet, op het vlees. Dan is men werkelijk onttrokken aan beginselen waaronder deze oude wereld en de natuurlijke mens nou eenmaal leeft. Bijvoorbeeld de dood, de zonde en de wet. (1 Korinthe 15 : 56) Dat is dienstbaarheid en slavernij, waaraan de natuurlijke mens in het algemeen onderworpen is. Dat is dat juk dat hij niet dragen kan. Hij bezwijkt onder de dienstbaarheid, de slavernij der verderfenis, de slavernij van de zonde en de slavernij van de wet. Maar dan staat er in vers 57: "Maar Gode zij dank, Die ons de overwinning geeft door onzen Heere Jezus Christus." Die overwinning is niet iets voor de toekomst, die is er nu al en is ook niet afhankelijk van ons wel of niet bidden daarvoor.

Romeinen 8 : 37

37 Maar in dit alles zijn wij meer dan overwinnaars, door Hem,
Die ons liefgehad heeft.

Dit wordt gezegd na de opsomming in vers 35 van dingen in het leven die ons mogelijk zouden kunnen scheiden van de liefde van Christus: "Verdrukking, of benauwdheid, of vervolging, of honger, of naaktheid, of gevaar, of zwaard". Als men "meer dan overwinnaar is", dan kan dat alleen maar betekenen dat men er niet eens voor heeft hoeven te strijden. Wij zijn wel in de strijd betrokken, maar door Hem die liefheeft, zijn wij "meer dan overwinnaars". Daar leven wij uit.

Romeinen 8 : 38, 39

38 Want ik ben verzekerd, dat noch dood, noch leven, noch engelen, noch overheden, noch machten, noch tegenwoordige, noch toekomstige dingen,
39 Noch hoogte, noch diepte, noch enig ander schepsel ons zal kunnen scheiden van de liefde Gods, welke is in Christus Jezus, onzen Heere.

Alleen als je dit soort dingen niet gelooft, dan kan er van overwinning uiteraard helemaal geen sprake zijn. Op geen manier. Naarmate wij geloven wat God ons zegt, naar diezelfde mate hebben wij deze overwinning.

1 Johannes 5 : 5, 6

5 Wie is het, die de wereld overwint, dan die gelooft, dat Jezus is de Zoon van God?

6 Deze is het, Die gekomen is door water en bloed, *namelijk* Jezus, de Christus; niet door het water alleen, maar door het water en het bloed. En de Geest is het, Die getuigt, dat de Geest de waarheid is.

Ik zou het laatste deel van vers 6 zo vertalen: "En de geest is het die getuigt, omdat de Geest de Waarheid is". Alle waarheid die tot ons komt, ontvangen wij, als kinderen Gods, door die Geest, Die ons van binnenuit in heel de Schrift, in heel de Waarheid dus, zou leiden. Dat is het tegenwoordige werk van de Geest aan ons en in ons. De Geest (Christus, de Erfgenaam van God) openbaart de Waarheid. Hij getuigt daarvan. Als een mens werkelijk waarheid zoekt en hij hoort die, dan weet hij ook meteen dat het de Waarheid is. Een mens herkent de waarheid meteen als die voorbij komt, tenzij hij die waarheid sowieso niet blijft en liever zijn eigen theorieën voor waar houdt. De mens heeft vervolgens de verantwoordelijkheid om die waarheid te aanvaarden. Doet hij dat niet, dan wordt hij verhard, verblind of doof en dan verliest hij ook het vermogen om waarheid zonder meer te herkennen.

Het zou overbodig moeten zijn, maar er wordt nog even gezegd wat men geloven zou, namelijk dat Jezus de Erfgenaam, de Zoon van God is, en dus de Overwinnaar is. Er was altijd een strijd over de erfenis, vanaf de eerste bladzijde van Genesis tot de laatste bladzijde van de Bijbel aan toe. Wij geloven in de Overwinnaar, aan wie God gegeven heeft "alle macht in hemel en op aarde". (Mattheüs 28 : 18) Die Zoon van God is Degene, "die gekomen is door water en bloed": Jezus, de Christus. Johannes vervolgt met: "niet door het water alleen, maar door het water en het bloed". De Apostel gebruikt deze begrippen in een overdrachtelijke betekenis. Bloed is leven, dat is een vanzelfsprekende zaak. Als je bloed kwijtraakt, raak je niet je dood kwijt, maar je leven.

Het bloed van Christus is het leven van Christus. Wij, die gereinigd worden door het bloed van Christus, worden gereinigd door het leven van Christus. "Water" is eveneens "leven". In een veel bredere toepassing overigens, maar je kunt het rustig zo zeggen. Meer strikt genomen is water in de Bijbel een beeld van het Woord Gods. Dat klopt namelijk altijd. Daarvan zijn enige toepassingen afgeleid en één daarvan is leven. Want het Woord Gods is Geest en leven. Daarmee heb ik het woord "Geest" genoemd, dat in vers 6 samen met "water en het bloed" aan de orde komt en in de volgende twee verzen nader wordt verklaard.

Zijlijn 11

Dat is inmiddels algemeen aanvaard en ook geen punt tot discussie meer. Waarom het er wel staat, heeft in hoge mate maken met het in stand willen houden van de kerkelijke "leer der drie-eenheid". De basis van die leer lag bij het "concilie van Nicea", in 325 A.D. Vele honderden jaren later hadden de reformatoren op Bijbelse gronden afstand moeten nemen van deze in de Bijbel niet terug te vinden lering, maar zij deden dat niet. De leer bleef zodoende gehandhaafd en om er nog enige Bijbelse "ondersteuning" aan te geven werden deze twee teksten dus in hun onomstreden verkeerde versie gehandhaafd, tot in onze dagen aan toe. Meer over dit onderwerp zie: vlchthus.nl.

Zijlijn 12

Als we het getuigenis van mensen stellen tegenover het getuigenis van God, dan is zo'n getuigenis van de mens helemaal niet zo positief. De term "getuigen" en "getuigenis" is jargon in evangelische kring. Het is hoofdzakelijk afkomstig van het Leger des Heils. Er is niks mis mee dat gelovigen getuigen van wat zij beleefd hebben met hun Heer, maar het Woord Gods is de getuigenis van God Zelf. Dat is dus veel waardevoller dan wat de mens beleefd heeft. Wat andere menen te weten of te zien, kan nooit zoveel waard zijn als de "getuigenis van God".

1 Johannes 5 : 7, 8

- 7 Want Drie zijn er, [Die getuigen in den hemel, de Vader, het Woord en de Heilige Geest; en deze Drie zijn één.
- 8 En drie zijn er, die getuigen op de aarde], de Geest, en het water, en het bloed; en die drie zijn tot één.

Voor we verder gaan, moet ik eerst de correcte versie geven van 1 Johannes 5 : 7, 8. Het voorgaande staat weliswaar in de Statenvertaling, maar niet in de Griekse grondtekst. **Zie zijlijn 11** Het gedeelte 1 Johannes 5 : 5-8 dienen we zo te lezen:

1 Johannes 5 : 5-8 (vanuit de Griekse grondtekst)

- 5 Wie is het, die de wereld overwint, dan die gelooft, dat Jezus is de Zoon van God?
- 6 Deze is het, Die gekomen is door water en bloed, *namelijk* Jezus, de Christus; niet door het water alleen, maar door het water en het bloed. En de Geest is het, Die getuigt, dat de Geest de waarheid is.
- 7 Want drie zijn er die getuigen,
- 8 de Geest, en het water, en het bloed; en die drie zijn tot één.

Waar het over gaat is dat "er drie zijn die getuigen". Niet in de hemel, en niet op de aarde, maar in ons. In onze harten. Het gaat gewoon om het Leven dat wij in ons hebben ontvangen, door dat Woord Gods. Of door die Geest Gods. Of door Christus, Die in ons woont én Die getuigt, enkelvoud. Water, geest en bloed zijn drie woorden, maar het gaat over dat er Eén is die getuigt. Dat is "de Getrouwe Getuige".

Openbaring 1 : 5

- 5 En van Jezus Christus, Die de getrouwe Getuige is, de Eerstgeborene uit de doden, en de Overste der koningen der aarde. Hem, Die ons heeft liefgehad, en ons van onze zonden gewassen heeft in Zijn bloed.

"Geest, water en bloed" zijn Eén, leert Johannes in 1 Johannes 5. Hij zegt dat er drie begrippen zijn die dezelfde betekenis hebben, namelijk de betekenis van "leven", van eeuwig leven zelfs, namelijk dat van de Zoon. "Geest" heeft nog andere betekenissen. Het staat bijvoorbeeld voor "alle onzienlijke dingen" en daarmee ook voor eeuwig leven, voor het leven van Christus. Het staat ook voor de onzienlijke Christus, de onzienlijke God. Maar het is fundamenteel: "leven". Bloed is dat ook, evenals water, omdat water een beeld is van het Woord Gods. In positieve zin is het dan "leven": "het water des levens". (Openbaring

21 : 6; 22 : 1, 17) Of: "levend water". (Johannes 4 : 10, 11) Als men het "levende Woord van God" verwerpt, als er geen levend water is, dan is er géén leven. Dan wordt men door hetzelfde Woord Gods veroordeeld. Vandaar dat water in de Bijbel ook een beeld is van de dood. In de doop is het allebei. Men gaat in het water onder (dood) en staat er weer uit op. Het is dus dood en opstanding. Johannes legt hier uit dat deze Jezus, namelijk Jezus dé Christus, de rechtmatige Christus dus, door God Zelf, door water, bloed en Geest, oftewel "eeuwig leven", tot Eén gemaakt is. Hier worden dingen samengevoegd, die in de natuurlijke wereld verschillend zijn, maar symbolisch hetzelfde zeggen. Het zijn overlappende begrippen, omdat ze alle drie spreken over het eeuwige leven van de Zoon, zoals vers 11 zegt, en daarvan getuigen water, bloed en Geest. De gedachte is ook dat Johannes bloed en water met eigen ogen heeft gezien bij de dood en opstanding van de Here Jezus. (Johannes 19 : 34) Daarover sprak hij: "deze is het, Die gekomen is door water en bloed" en daarvan getuigde hij in 1 Johannes 5.

1 Johannes 5 : 9, 10

- 9 Indien wij de getuigenis der mensen aannemen, de getuigenis van God is meerder; want dit is de getuigenis van God, welke Hij van Zijn Zoon getuigt heeft.
- 10 Die in den Zoon van God gelooft, heeft de getuigenis in zichzelf; die God niet gelooft, heeft Hem tot een leugenaar gemaakt, dewijl hij niet geloofd heeft de getuigenis, die God getuigt heeft van Zijn Zoon.

God is het Die getuigt. Wanneer wij geneigd zijn het getuigenis van mensen aan te nemen, dan stijgt het getuigenis van God daar uiteraard bovenuit. Dat is meer waard en bovendien 100% Waarheid. **Zie zijlijn 12** God getuigt "van zijn Zoon". Daarover sprak Hij al vanaf het begin.

2 Korinthe 4 : 6

- 6 Want God, Die gezegd heeft, dat het licht uit de duisternis zou schijnen, is Degene, Die in onze harten geschenen heeft, om te *geven* verlichting der kennis der heerlijkheid Gods in het aangezicht van Jezus Christus.

De apostel Paulus refereert hier aan de eerste keer dat we in de Bijbel over licht lezen. "En God zeide: Daar zij licht! en daar werd licht. En God zag het licht, dat het goed was". (Genesis 1 : 3, 4a) Paulus zegt: "God heeft in onze harten geschenen om te geven verlichting van het Evangelie der heerlijkheid van Christus, Die het beeld Gods is."

Vers 10 is de samenvatting en de herhaling van 1 Johannes 2 : 20 en 21: Die in de Zoon van God gelooft, in het getuigenis Gods en dus in het getuigenis van de Geest, het water en het bloed, hééft het leven. Als wij geloven in de Zoon van God hebben wij dat "getuigenis van God" in onszelf en hebben we geen enkel excuus om de Waarheid niet te kennen, te verstaan, te begrijpen. De bedoeling daarvan is "de waarheid zal u vrijmaken". (Johannes 8 : 32) In de praktijk, want daar gaat het natuurlijk toch over. Wie zijn vertrouwen stelt op de Here Jezus Christus heeft "de zalving van den Heilige". "Die God niet gelooft", en dus ook niet in de Zoon van God, "heeft Hem tot leugenaar gemaakt". Als men God afwijst, houdt het verhaal op. Dan hoeft men er helemaal niet meer op te rekenen ooit de Waarheid te vinden.

Daartussenin vinden we alle bekende "grijstinten". Naar de mate waarin wij niet bereid zijn om het Woord Gods te geloven, maken wij Hem tot leugenaar. In diezelfde mate zal ons de Waarheid onthouden worden. Dat is de reden waarom zoveel Christenen in de praktijk in duisternis wandelen. Zij kennen de Waarheid niet en hebben er ook geen belang bij. Men zegt in feite: "is het wel dat God gezegd heeft?" (Genesis 3 : 1)

1 Johannes 5 : 11

11 En dit is de getuigenis, *namelijk* dat ons God het eeuwige leven gegeven heeft; en ditzelve leven is in Zijn Zoon.

De "getuigenis" is dat God ons "het eeuwige leven", dat "in Zijn Zoon" is, "gegeven heeft". Vers 10 zegt: "Wie in de zoon van God gelooft, heeft de getuigenis in zichzelf". Waarna de vraag is: wat hebben we in onszelf? Dan zegt vers 11: "het eeuwige leven". We hebben eeuwig leven van God ontvangen. Waar wij het Woord Gods ontvangen, ontvangen wij het Leven Gods en daarmee het Woord, de getuigenis en de Geest.

1 Johannes 5 : 12

12 Die den Zoon heeft, die heeft het leven; die den Zoon van God niet heeft, die heeft het leven niet.

Niemand heeft een excuus om de Waarheid niet te weten. Als iemand zegt: ik heb het niet geweten, ik heb de Waarheid niet gekend, is dat in de regel zijn eigen schuld. Als iemand de Waarheid niet kent, komt dat omdat hij de waarheid nooit gezocht heeft. Want als iemand de waarheid zoekt, zál de Waarheid zich bekend maken. Of als iemand de wijsheid zoekt, bij voorkeur vroeg, want dan is men ontvankelijker,

dan zal men de wijsheid vinden. (Spreuken 8) Als iemand de waarheid zoekt, dan zal God die Waarheid getuigen. Dan zal Christus Zijn Werk doen en ons Zijn Waarheid bekend maken. De Bijbel zegt daarom dat geen enkel mens te verontschuldigen is, zo blijkt uit Romeinen 1 vanaf vers 18. Niemand is te verontschuldigen, omdat men God kán kennen.

De Waarheid is Iemand en Die maakt Zich bekend, zodra men Hem zoekt. Als mensen het Evangelie niet gehoord hebben, dan is dat vanwege dat ze er geen enkele belangstelling voor hadden. Het is namelijk al lang geleden aan alle volken verkondigt, leert mijn Bijbel. Dat er vandaag mensen zijn die het niet gehoord hebben, komt doordat het volk waarin ze grootgebracht zijn in het verleden het Evangelie heeft afgewezen. En te vrezen valt dat de tegenwoordige generatie van datzelfde volk er nog steeds geen belangstelling voor heeft. Want anders zou de Heer ervoor zorgen dat ze de Waarheid zouden horen. Dat is wat de Bijbel ervan zegt en daar vertrouw ik volkomen op. Het gaat dus om waarheid zoeken en niet eens om "God zoeken", want "er is niemand die God zoekt". (Romeinen 3 : 11) Maar waarheid zou men kunnen zoeken.

1 Johannes 5 : 13

13 Deze dingen heb ik u geschreven, die gelooft in den Naam des Zoons van God; opdat gij weet, dat gij het eeuwige leven hebt, [en opdat gij gelooft in den Naam des Zoons van God].

Het laatste deel van het vers mag u wat mij betreft doorstrepen. De herhaling van wat er eerder in het vers al stond berust op een misverstand. Johannes schrijft alleen aan gelovigen en hij zegt waarom: "opdat gij weet dat gij het eeuwige leven hébt". Met zekerheid dus. De bedoeling is dat dit eeuwige leven tot uitdrukking zou komen en dat kan alleen als de Geest ons leidt in heel de Waarheid. Zeggen een gelovige te zijn, wedergeboren te zijn, en dan zeggen dat je de Geest nog niet hebt, laat zien dat zo iemand zich niet bewust is dat de Geest niets anders is dan dat eeuwige leven, dan Christus. Dat is dwaasheid.

"De naam des Zoons" wil zeggen: "reputatie". Het staat voor alles wat over deze Zoon Gods geopenbaard is. De Naam Gods, de Naam van Jezus, de Naam des Heeren, de term "naam" betekent altijd hetzelfde. Het duidt op alles wat van de persoon in kwestie geopenbaard is. Men zou dus geloven in alles wat over die Zoon van God van Godswege geopenbaard is, wil Johannes in dit vers zeggen. Dit vers lijkt toch wel wat op die uitspraak van Johannes bijna aan het einde van het Johannes-evangelie.

Johannes 20 : 31

31 Maar deze zijn geschreven, opdat gij gelooft, dat Jezus is de Christus, de Zoon Gods; en opdat gij, gelovende, het leven hebt in Zijn Naam.

Precies hetzelfde dus: "In Zijn Naam". De gedachte is ook hier, dat al wat geschreven is, slechts tot doel heeft dat men zou geloven in de Here Jezus Christus als de Zoon van God en dat men dáárdoor het eeuwige leven zou hebben. Als wij ons bewust zijn dat het Leven van Christus in ons is, dan hebben wij vrijmoedigheid tot Hem, tot God.

1 Johannes 5 : 14

14 En dit is de vrijmoedigheid, die wij tot Hem hebben, dat zo wij iets bidden naar Zijn wil, Hij ons verhoort.

Meer uitgebreid vinden we die vrijmoedigheid tot Hem terug in de Hebreeën-brief. Daar wordt gezegd dat Christus de Eersteling is, Die van het Nieuwe Verbond, want dat is hetzelfde in de praktijk. Hij is de "Hoofdpriester", de "Hogepriester". Van Hem hebben wij eeuwig leven ontvangen. "En geheiligd zijnde, is Hij allen, die Hem gehoorzaam zijn, een oorzaak der eeuwige zaligheid geworden". (Hebreeën 5 : 9) In 4 : 16 staat: "Laat ons dan met vrijmoedigheid toegaan tot den troon der genade ...". (Zie studie nr. 84: Hebreeën) Men zou met vrijmoedigheid naderen tot de Here Jezus Christus, opdat wij door Hem opgebouwd zouden worden in het geloof. Door Hem kracht zouden ontvangen, dan wel hulp zouden ontvangen. Vers 16 besluit namelijk met: "opdat wij barmhartigheid mogen verkrijgen, en genade vinden, om geholpen te worden ter bekwamer tijd". Het gaat om de vrijmoedigheid om onszelf te interesseren voor Hem. Dat kan, omdat wij onze tekortkomingen aan de kant mogen schuiven, namelijk laten voor wat ze zijn. Wij laten ons daardoor niet belemmeren in de dienst aan God, want God heeft ons "bekwaam gemaakt". (2 Korinthe 3 : 5, 6; Kolossenzen 1 : 12)

Efeze 3 : 12

12 In Denwelken wij hebben de vrijmoedigheid, en den toegang met vertrouwen, door het geloof aan (= van) Hem.

Met vertrouwen. Met geloof. Door geloof, "door het geloof ván Hem", want dat staat er echt in de grondtekst. De gedachte is namelijk dat Hij op grond van Zijn geloven, van Zijn trouw, in deze hemelse positie gesteld is, "verre boven alle overheid, en macht, en kracht, en heerschappij, en allen naam, die genaamd wordt ...". (Efeze 1 : 21)

Vanwege die vrijmoedigheid zal de Heer ons bidden verhoren, "zo wij iets bidden naar Zijn wil". Dat betekent dat wij die wil van God zouden kennen. Als men het tegenwoordige werk Gods, en dus het tegenwoordige werk van Christus, niet kent, kan men niet iets bidden naar Zijn wil. Wij zouden daarom "vervuld worden met de kennis van Zijn wil" en komen tot "volle verzekerdheid des verstands" (Kolossenzen 1 : 9, 10; 2 : 2) Wat is Zijn wil? Dat we dat Woord Gods, dat getuigenis Gods, zouden kennen. Dat het leven van Christus in ons actief zou worden. Dat we zouden komen tot kennis van dat wat "van de beginne gehoord is". Tot kennis der waarheid en verwerping van de leugen, want daar gaat het over in deze hoofdstukken. Dat is Zijn wil.

Efeze 3 : 16-19

- 16 Opdat Hij u geve, naar den rijkdom Zijner heerlijkheid, met kracht versterkt te worden door Zijn Geest in den inwendigen mens;
- 17 Opdat Christus door het geloof in uw harten wone, en gij in de liefde geworteld en gegrond zijt;
- 18 Opdat gij ten volle kondet begrijpen met al de heiligen, welke de breedte, en lengte, en diepte, en hoogte zij,
- 19 En bekennen de liefde van Christus, die de kennis te boven gaat, opdat gij vervuld wordt tot al de volheid Gods.

Waar Paulus voor bad, na die "vrijmoedigheid, en de toegang met vertrouwen", in vers 12, wordt in deze verzen genoemd. Bijvoorbeeld "met kracht versterkt te worden door Zijn Geest in de inwendige mens". Dus niet de uitwendige mens., die is echt bijzaak, hoe belangrijk wij het misschien ook vinden. We zouden bidden dat Christus door het geloof in onze harten zou wonen, zou blijven dus. Dat we "in de liefde geworteld en gegrond" mogen zijn, zodat we "ten volle kunnen begrijpen" hoe dat is met de liefde en daarmee het werk van Christus. We zouden vol zijn van de Heilige Geest. Onze harten, onze gedachten, zouden gevuld zijn met kennis van God en van de Zoon Gods. We noemen dat onder andere "bijbelkennis". Als men ergens voor zou bidden, zou het daarvoor zijn. En dan:

Efeze 3 : 20, 21

- 20 Hem nu, Die machtig is meer dan overvloediglijk te doen, boven al wat wij bidden of denken, naar de kracht, die in ons werkt,
- 21 Hem, zeg ik, zij de heerlijkheid in de Gemeente, door Christus Jezus, in alle geslachten, tot alle eeuwigheid. Amen.

Indien wij iets bidden naar Zijn wil, zal Hij ons verhoren. In dat verband zegt de apostel Jakobus:

Jakobus 1 : 5-7

- 5 En indien iemand van u wijsheid ontbreekt, dat hij ze van God begere, Die een ieder mildelijk geeft, en niet verwijt; en zij zal hem gegeven worden.
- 6 Maar dat hij ze begere in geloof, niet twijfelende; want die twijfelt, is een baar der zee gelijk, die van den wind gedreven en op *geworpen* en nedergeworpen wordt.
- 7 Want die mens mene niet, dat hij iets ontvangen zal van den Heere.

Wie van God wijsheid vraagt, zal dat gegarandeerd ontvangen van Hem, *“Die een ieder mildelijk geeft”*. Maar die vraag zou dan wel *“in geloof”* moeten zijn, *“niet twijfelende”*, want twijfel is het tegenovergestelde van geloof en *“die mens mene niet, dat hij iets ontvangen zal van den Heere.”* Wijsheid begeren in geloof, betekent dat men vertrouwen zou stellen in, dan wel op, de getuigenis Gods, het Woord Gods, de Here Jezus Christus, de Heilige Geest. Als je oprecht als gelovige vraagt om wijsheid, dan zul je die ontvangen, want dat heeft rechtstreeks van doen met de wil Gods om ons wijs te maken. In de eerste plaats om het Woord Gods te leren verstaan.

1 Johannes 5 : 15

- 15 En indien wij weten, dat Hij ons verhoort, wat wij ook bidden, zo weten wij, dat wij de beden verkrijgen, die wij van Hem gebeden hebben.

Daar moet je op vertrouwen. Dat zeg ik voor degenen die zich afvragen hoe vaak ze voor iets moeten bidden, omdat er schijnbaar niks gebeurt.

1 Johannes 5 : 16, 17

- 16 Indien iemand zijn broeder ziet zondigen een zonde niet tot den dood, die zal *God* bidden en Hij zal hem het leven geven, dengenen, *zeg ik*, die zondigen niet tot den dood. Er is een zonde tot den dood; voor dezelve *zonde* zeg ik niet, dat hij zal bidden.
- 17 Alle ongerechtigheid is zonde; en er is zonde niet tot den dood.

Ik begin achteraan. Noem eens *“een zonde tot de dood”*? **Zie zijlijn 13**
Een *“doodzonde”* dus, want de uitdrukking is verkort in het Roomse

jargon. Er is maar één *“zonde tot de dood”*. Dat heb ik nooit anders geleerd van huis uit. Er is maar één zonde op grond waarvan een mens verloren gaat en dus geen eeuwig leven ontvangt, dat is *“de zonde van ongeloof”*. We hebben het niet over werken, straf en loon, maar over eeuwig leven of niet, dood of leven. De doodzonde is die van ongeloof, waarmee ik meteen de vraag beantwoord heb: wat is de zonde tegen de Heilige Geest? In Mattheüs 12 : 31 staat dat die zonde niet vergeven zal worden. Wat niet vergeven wordt, is dat men de Here Jezus Christus, zoals Hij na zijn opstanding gepredikt werd, verworpen heeft. Wanneer men niet geloofde in de Here Jezus Christus, wees men ook die Heilige Geest, en dus dat eeuwige leven af. Aan die *“zonde van ongeloof”* kun je niks doen. Het heeft ook geen zin om voor een ongelovige te bidden.

Het begin van het vers zegt: *“Indien iemand zijn broeder ziet zondigen, zonde niet tot de dood ...”*. Dan gaat het dus over zonden, maar niet de zonde van ongeloof en dus gaat het om iemand die afwijkt van het goede pad. Wat mij betreft heeft ook hier het woord *“zondigen”* wel degelijk van doen met geloof, maar dan in een veel beperktere zin. Het heeft betrekking op wedergeboren gelovigen, die in de praktijk niet bereid zijn te geloven *“al hetgeen de profeten gesproken hebben”*, (Lukas 24 : 25) of op zijn minst niet bereid zijn om daar ook daadwerkelijk uit te leven. *“Zondigen”* betekent nog altijd *“missen”*. Een *“zonde”* is een *“misser”*. Missers kunnen ook begaan worden of voorkomen bij gelovigen. Die broeders of zusters kun je terechtwijzen eventueel, of aanmoedigen, het rechte pad wijzen, vermanen, bemoedigen, vertroosten. Als mensen echter bewust afwijken van de Heer, zou je niet voor hen bidden. Dat is hetzelfde als in het geval van het Joodse volk in de dagen van Jeremia. De Heer zei tot Jeremia: *“Denk erom dat je voor dit volk niet tot Mij bid, want Ik zal u niet horen.”* (Jeremia 7 : 16; 11 : 14; 14 : 11) *“Men wil Mij niet dienen, dan moeten ze de consequenties er maar van dragen.”* Maar voor de broeders die onbewust afdwalen geldt:

Hebreeën 10 : 24

- 24 En laat ons op elkander acht nemen, tot opscherping der liefde en der goede werken;

Wij zouden immers *“de broeders liefhebben”*, daar gaat het hele Bijbelboek over. Als wij dus zien dat er ergens wat misgaat, dan zouden wij, als wij er wat aan kunnen doen, er ook wat aan doen, in de positieve zin van het woord. Misschien kunnen we er helemaal niks aan doen, maar wat we wel kunnen, is daarvoor bidden. Dat staat hier. Een

Zijlijn 13

Het woordje *“een”*, bestaat in heel de Bijbel niet, niet in het Hebreeuws en ook niet in het Grieks. Als het problemen oplevert moet je het ogenblikkelijk weglaten. Er staat dus: *“Er is zonde tot de dood”*. Dat staat in het enkelvoud, het gaat dus niet om *“zonden tot de dood”*.

broeder, in de zin van wedergeboren, kan zondigen doordat het eeuwige leven niet geleefd wordt. Van zulke gelovigen, wier geloof dus in de praktijk dood is, (Jakobus 2 : 17, 20, 26) wordt gezegd in 1 Korinthe 3 : 15: "... zelf zal hij behouden worden, doch also als door vuur". Maar zijn werken zullen verbrand worden, omdat dat geen "werken des geloofs" zijn namelijk. Zo bezien is het zelfs een zegen dat die werken alsnog verbranden.

Niet "*alle ongerechtigheid is zonde*" en leidt tot de dood, zegt vers 17. Onze ongerechtigheden zijn verzoend. Onze overtredingen zijn bedekt, maar het neemt niet weg dat van ons als kinderen Gods verwacht mag worden, dat wij ons beschikbaar stellen voor de dienst aan de Heer onder het Nieuwe Verbond. Daartoe zijn wij geroepen en in de praktijk komt het erop neer dat wij onze broeders zouden liefhebben, want dat is de dienst aan God, zoals die hier in deze Brief wordt samengevat. Daarna volgen wat algemene termen. Wij vinden daarin niks nieuws meer eigenlijk.

1 Johannes 5 : 18

18 Wij weten, dat een ieder, die uit God geboren is, niet zondigt; maar die uit God geboren is, bewaart zichzelf, en de boze vat hem niet.

Dit kwam al in het eerste deel van hoofdstuk 3 van deze Brief aan de orde. Zo zegt vers 8: "*Die de zonde doet, is uit den duivel*" en hier is die duivel "*de boze*". En ook in deze Schriftplaats gebruikt de Apostel de term "*niet zondigt*" in de zin van "*niet de zonde dienen*", zoals de apostel Paulus dat ook gebruikt in Romeinen 6 : 6: "*Dit wetende, dat onze oude mens met [Hem] gekruisigd is, opdat het lichaam der zonde te niet gedaan worde, opdat wij niet meer de zonde dienen.*" De gedachte is namelijk dat een ieder die uit God geboren is de zonde niet dient. Wij zijn immers van de zonde als zodanig vrijgemaakt. Over die positie gaat dat en vandaar uit bewaart degene die uit God geboren zichzelf "*en de boze vat hem niet*".

Er staat niet: die uit God geboren is, wordt door God bewaard, maar hier gaat het over de verantwoordelijkheid die wij als kinderen Gods zelf hebben en daarom staat er: "*die uit God geboren is, bewaart zichzelf*". Dat heeft met onze persoonlijke keus te maken. Wanneer wij kiezen om de Heer te dienen, is het daarna de Heer die ons bewaart. God zegt: Ik kies alleen degenen die geloven. Wij worden dus opgeroepen dat te doen, opdat wij zouden deel hebben aan het werk dat God aan en in ons doet. De Moabitsche Ruth is daar een mooi

voorbeeld van. Ze koos voor de HEERE, voor Jehovah, de God van Israël. Ze leefde onder de Israëlitische wetten en maakte gebruik van die wetten. In ieder geval die van de lossing. (Ruth 4) Maar het was haar keuze en daarna was het de Heer die het e.e.a. deed.

"*De boze vat hem niet*". Dat zouden we ons realiseren als we weer gewaarschuwd worden in de trant van: dit is van de duivel en dat is occult. Niet omdat dat niet juist zou zijn, maar omdat het geen zin heeft om dat allemaal op die manier naar voren te brengen. De boze vat ons toch niet. Vooropgesteld dat wij willens en wetens bereid zijn de Heer te dienen en die keuze ook gemaakt hebben.

Jakobus 4 : 7

7 Zo onderwerpt u dan Gode; wederstaat den duivel, en hij zal van u vlieden.

Hoe weersta je de duivel? Door je aan God te onderwerpen. Dan doen je de geestelijke wapenrusting aan. (Efeze 6) Dat is wat Johannes hier op zijn manier zegt.

1 Johannes 5 : 19

19 Wij weten, dat wij uit God zijn, en dat de gehele wereld ligt in het boze.

Ik persoonlijk zou "*in het boze*" vertaald hebben met "*de boze*", want dat is de min of meer vaste uitdrukking bij Johannes. Die "*boze*", uit vers 18, vat ons niet, hoewel wij in de wereld zijn. Hij kan dat niet, zolang wij in het Licht wandelen en de Heer dienen, want de Heer zorgt voor Zijn personeel. Hoe wij "*in het Licht wandelen*", vertelt het volgende vers.

1 Johannes 5 : 20

20 Doch wij weten, dat de Zoon van God gekomen is, en heeft ons het verstand gegeven, dat wij den Waarachtige kennen; en wij zijn in den Waarachtige, *namelijk* in Zijn Zoon Jezus Christus. Deze is de waarachtige God, en het eeuwige Leven.

Heeft dit dan iets met het voorgaande vers te maken? Jazeker wel. Er staat: "*Doch wij weten, dat de Zoon van God gekomen is*". Dat is het tegenovergestelde (of Hij is het tegenovergestelde) van de boze. De Zoon van God, Die gekomen is, zou ons bewaren voor de duisternis. Die zou ons bewaren voor de boze. Die zou ons in het Licht doen wandelen, maar hier staat: "*en heeft ons het verstand gegeven*" opdat,

of zodat, wij de Waarheid, maar nu als persoon, en dus "de Waarachtige kennen", namelijk "Zijn Zoon Jezus Christus. Deze is de waarachtige God", de God die de Waarheid is. Bovendien is Hij de levende God. Hij heeft het leven in Zichzelf.

De aardigheid van de uitspraak zit in de uitdrukking: "Hij heeft ons het verstand gegeven". Hoezo "verstand"? Licht heeft met Waarheid te maken. Waarheid heeft met verstand te maken. Je moet de Waarheid kennen en dat doe je, als het goed is, met wat dan "verstand" heet. Maar het idee is, dat de mens in de praktijk zijn verstand gebruikt. Dat onderscheidt de mens van het dier. De eigenaardigheid is echter, dat de mens zijn verstand gebruikt in precies de verkeerde richting. Want wat hij met zijn verstand doet, is allerlei ideeën ontwikkelen. De mens vindt het zelf uit, hoewel dat niet de bedoeling zou zijn.

De hoogste menselijke wijsheid vind je uitgedrukt in de zogenaamde "filosofie". Een mens die de wereld om zich heen beschouwt en dat probeert in zijn gedachten te vormen tot een samenhangend geheel. Bij voorkeur ook met nog een zelf bedacht doel. Dat levert verschillende doelstellingen op, omdat er verschillende richtingen in de filosofie zijn. De Bijbel waarschuwt ons voor filosofie.

Kolossenzen 2 : 8

8 Ziet toe, dat niemand u als een roof vervoere door de filosofie, en ijdele verleiding, naar de overlevering der mensen, naar de eerste beginselen der wereld, en niet naar Christus;

Dit wordt in vers 18 van Kolossenzen 2 geschaard onder "het verstand zijns vleses". Het heet ook "verstand in de boze werken". (Kolossenzen 1 : 21) Het is precies hetzelfde.

De Bijbel, het woord van God, openbaart ons, onder andere in dit vers, maar ook in andere Schriftplaatsen, dat wij dat verstand hebben ontvangen, opdat wij "de Waarachtige", de persoonlijke Waarheid, Christus dus, zouden leren kennen. Ons verstand zouden wij in dat verband niet gebruiken om uit onszelf, en uit onze wereldbeschouwing, iets te ontwikkelen. Ons verstand zouden wij gebruiken als een soort "ontvanger". Het verstand stelt ons in staat om God te leren kennen en om te begrijpen wat Hij tot ons zegt. Dat kan namelijk, sterker nog, dat moet. Er is niemand die kan zeggen: daar ben ik te dom voor. Dat hebben we uitgebreid besproken. Daarom zouden wij bidden, zoals Jakobus 1 : 5 zegt: "En indien iemand van u wijsheid ontbreekt, dat

hij ze van God begere". Ik verbaas me er altijd over hoe redelijk gecompliceerde zaken in de Bijbel op eenvoudige wijze worden voorgesteld. In de vorm van beeldspraak of voorbeelden of gelijkenissen. In de praktijk valt dat "verstaan" dus wel mee. Hoe dan ook, wij hebben geen excuus om "de Waarachtige" niet te kennen, want "Hij heeft ons het verstand gegeven", dat dit juist wel mogelijk maakt.

Lukas 24 : 45

45 Toen opende Hij hun verstand, opdat zij de Schriften verstonden.

Dit gebeurde direct na de opstanding van de Here Jezus. Zodat de discipelen de Schriften konden verstaan. Dat volgde op wat een paar verzen daarvoor beschreven werd:

Lukas 24 : 31, 32

31 En hun ogen werden geopend, en zij kenden Hem; en Hij kwam weg uit hun gezicht.

32 En zij zeiden tot elkander: Was ons hart niet brandende in ons, als Hij tot ons sprak op den weg, en als Hij ons de Schriften opende?

Toen de Heer hen "de Schriften opende", waren hun harten, dat is ook hun verstand, de "inwendige mens", in hen "brandende".

1 Johannes 5 : 21

21 Kinderkens, bewaart uzelf van de afgoden. Amen

Van de redactie ...

De bespreking van dit laatste vers staat niet op de bandopname van br. Klein Haneveld. In 1 Johannes komt "Kinderkens" aan het begin van een vers nog een aantal malen voor, o.a. in:

1 Johannes 3 : 7 en 4 : 4

7 Kinderkens, dat u niemand verleide. Die de rechtvaardigheid doet, die is rechtvaardig, gelijk Hij rechtvaardig is.

4 Kinderkens, gij zijt uit God, en hebt hen overwonnen; want Hij is meerder, Die in u is, dan die in de wereld is.

6. 2 Johannes

2 Johannes 1 : 1-13

- 1 De ouderling aan de uitverkoren vrouwe en aan haar kinderen, die ik in waarheid liefheb, en niet alleen ik, maar ook allen, die de waarheid gekend hebben;
- 2 Om der waarheid wil, die in ons blijft, en met ons zal zijn in der eeuwigheid:
- 3 Genade, barmhartigheid, vrede zij met ulieden van God den Vader, en van den Heere Jezus Christus, den Zoon des Vaders, in waarheid en liefde.
- 4 Ik ben zeer verblijd geweest, dat ik van uw kinderen gevonden heb, die in de waarheid wandelen, gelijk wij een gebod ontvangen hebben van den Vader.
- 5 En nu bid ik u, *uitverkoren* vrouwe, niet als u schrijvende een nieuw gebod, maar hetgeen wij gehad hebben van den beginne, *namelijk* dat wij elkander liefhebben.
- 6 En dit is de liefde, dat wij wandelen naar Zijn geboden. Dit is het gebod, gelijk gijlieden van den beginne gehoord hebt, dat gij in hetzelfde zoudt wandelen.
- 7 Want er zijn vele verleiders in de wereld gekomen, die niet belijden, dat Jezus Christus in het vlees gekomen is. Deze is de verleider en de antichrist.
- 8 Ziet toe voor uzelfen, dat wij niet verliezen, hetgeen wij gearbeid hebben, maar een vol loon mogen ontvangen.
- 9 Een ieder, die overtreedt, en niet blijft in de leer van Christus, die heeft God niet; die in de leer van Christus blijft, deze heeft beiden den Vader en den Zoon.
- 10 Indien iemand tot ulieden komt, en deze leer niet brengt, ontvangt hem niet in huis, en zegt tot hem niet: Zijt gegroet.
- 11 Want die tot hem zegt: Zijt gegroet, die heeft gemeenschap aan zijn boze werken.
- 12 Ik heb veel aan ulieden te schrijven, doch ik heb niet gewild door papier en inkt; maar ik hoop tot ulieden te komen, en mond tot mond *met u* te spreken, opdat onze blijdschap volkomen moge zijn.
- 13 U groeten de kinderen van uw zuster, de uitverkorene. Amen.

“De tweede brief van de apostel Johannes” is een tamelijk overdreven benaming voor wat meer een kleine notitie is. Die is nog kleiner zelfs dan de derde Johannes-brief. In mijn Bijbel is het maar net een halve bladzijde. Het zal blijken dat er voor ons helemaal niks in staat wat we niet al besproken hebben naar aanleiding van de eerste Johannes-brief.

Dat maakt het natuurlijk een wat eigenaardig briefje en je vraagt je toch af waarom zo'n Brief in de Bijbel staat? Dat is toch wel een goede vraag, want het enige opvallende aan de Brief is de adressering en de “groeten” in vers 13. Daar komen we zo nog op terug.

Eigenlijk vinden we hier alles terug wat in de eerste Johannes-brief besproken is. Of het zou die uitspraak in de verzen 10 en 11 moeten zijn.

2 Johannes 1 : 10, 11

- 10 Indien iemand tot ulieden komt, en deze leer niet brengt, ontvangt hem niet in huis, en zegt tot hem niet: Zijt gegroet.
- 11 Want die tot hem zegt: Zijt gegroet, die heeft gemeenschap aan zijn boze werken.

Bij nader inzien is dit een variant van wat we wel in de eerste Johannes-brief gelezen hebben over de gemeenschap die wij als gelovigen met elkaar hebben, wanneer wij de Waarheid liefhebben, de Waarheid zoeken. Waarbij ook gewaarschuwd wordt voor de geesten die niet uit God zijn, valse profeten e.d. Daarvan zouden wij afstand nemen en dat is ook wat in deze verzen van deze tweede Johannes-brief naar voren gebracht wordt.

Als ik nog iets zou moeten noemen, dat je niet meteen tegenkomt in de eerste Johannes-brief, is het die aardige uitspraak in vers 8. Wat mij betreft het bekendste vers uit de hele Brief.

2 Johannes 1 : 8

- 8 Ziet toe voor uzelfen, dat wij niet verliezen, hetgeen wij gearbeid hebben, maar een vol loon mogen ontvangen.

Er staat: “Zie toe voor uzelf”. Dus niet voor anderen, maar alleen voor uzelf. Wij zijn als gelovigen verantwoordelijk voor ons eigen leven. (Romeinen 14 : 12; 1 Timótheüs 4 : 16) En dus voor onze eigen dienst aan de Heer. “Ziet toe voor uzelfen, dat wij niet verliezen, hetgeen wij gearbeid hebben”. Kun je kwijtraken wat je voor de Heer gearbeid hebt? Normaal zou ik zeggen nee, maar met dit vers voor ogen zeg ik ja. Het wordt toegelicht in de rest van het vers: “maar een vol loon mogen ontvangen”. Hierin komt een eenvoudige Bijbelse gedachte duidelijk naar voren, namelijk dat het maar één stap is tot de Here Jezus, zoals het lied het zegt, ([Lied 659 Joh. De Heer](#)) maar niettemin is dat de “startstreep”, waarna wij “met lijdzaamheid de ons voorgestelde loopbaan zouden lopen”. (Hebreeën 12 : 1) Dat is een loopbaan voor ieder voor zich. Uw loopbaan is een andere dan de mijne. Er is

overeenkomst, want voor allemaal is het een "loopbaan des geloofs". Het heeft namelijk rechtstreeks van doen met leven uit geloof en daar meteen aan vast de dienst aan onze Heer. Bij het lopen van die loopbaan zouden wij zien op Jezus, "den oversten Leidsman en Voleinder des geloofs". (Hebreeën 12 : 2) "Dewelke, voor de vreugde, die Hem voorgesteld was, het kruis heeft verdragen, en schande veracht". De Here Jezus Zelf heeft zo'n loopbaan gelopen, die ook alleen voor Hem bestemd was en gekenmerkt werd enerzijds door de dienst aan zijn hemelse Vader en anderzijds door geloof. De Here Jezus is de eerste Die de loopbaan tot het einde toe gelopen heeft en dus de eerste die het loon voor die loopbaan ontving, namelijk: "is gezeten aan de rechter [hand] des troons van God". Dat was ook "van meet af aan" de bedoeling.

De loopbaan des geloofs brengt het nodige afzien met zich mee. "Lijden" heet dat in de Bijbel en in het Nederlands. Dat kenmerkt in principe elk leven van gelovigen, maar het zou leiden tot heerlijkheid, die daarna aan ons zal geopenbaard worden. (Romeinen 8 : 18)

Hebreeën 12 : 3

- 3 Want aanmerkt Dezen, Die zodanig een tegenspreken van de zondaren tegen Zich heeft verdragen, opdat gij niet verflauwt en bezwijkt in uw zielen.

De Here Jezus verdroeg zodanig een tegenspreken van de zondaren, dat wij er een voorbeeld aan zouden nemen. Zodat ook wij niet zouden verflauwen, dan wel bezwijken in onze wandel (= "in uw zielen"). De enige keuze die wij als gelovigen hebben, is of wij de loopbaan wel of niet lopen. Niet een loopbaan die wij zelf gekozen hebben, maar de loopbaan die ons "is voorgesteld". Dat gaat niet buiten onze wil om, (Filippenzen 2 : 13) maar wij zouden ons daaraan wel onderwerpen. Wij kunnen kiezen of we dat doen of niet, maar als wij die loopbaan lopen, en bovendien volgens de voorschriften, (1 Korinthe 9 : 24-27) ontvangen wij ook het tevoren bepaalde loon. Waaruit volgt dat wij in ons leven, in onze dienst aan de Heer, boekhoudkundig geen loon kunnen toevoegen. Wij kunnen niet méér loon verwerven, dat loon staat namelijk al lang vast. Het enige wat nog kan, is dat je wat kunt verliezen. Dat je mindering krijgt op het loon, en dat staat hier dus letterlijk in de tweede Johannes-brief: "Ziet toe voor uzelfen, dat wij niet verliezen, hetgeen wij gearbeid hebben, maar een vol loon mogen ontvangen". De vrouw aan wie de brief geschreven is, wie het maar is, wordt opgeroepen om die loopbaan ook daadwerkelijk te vervolgen. Dus het is een kwestie van doorgaan, dan kan er niks misgaan.

2 Timótheüs 4 : 7, 8

- 7 Ik heb den goeden strijd gestreden, ik heb den loop geëindigd, ik heb het geloof behouden;
- 8 Voorts is mij weggelegd de kroon der rechtvaardigheid, welke mij de Heere, de rechtvaardige Rechter, in dien dag geven zal; en niet alleen mij, maar ook allen, die Zijn verschijning liefgehad hebben.

Paulus zegt met drie verschillende termen in vers 7 precies hetzelfde. De eerste twee zijn beeldspraak, maar "ik heb het geloof behouden" is volstrekt klare taal, ter verklaring van de twee voorgaande beelden. In het leven van gelovigen gaat het om het vertrouwen op de Heer, en dat is wat hier staat. Alleen vanwege het behouden van dat geloof, is voor Paulus weggelegd, bewaard, "de kroon der rechtvaardigheid". Niet alleen voor hem, maar ook voor "allen, die Zijn verschijning liefgehad hebben".

De eigen loopbaan lopen wil overigens niet zeggen dat we dit alleen zouden doen. Met elkaar vormen we nu eenmaal een kudde. Ik hoor veel te vaak beweren dat je voor het lopen van die loopbaan des geloofs niet de gemeenschap of het contact met andere gelovigen nodig hebt, maar dat is een heel hardnekkig misverstand. Andere Christenen zouden wij tot voorbeeld, steun, tot ontmoediging en tot troost zijn. Dat gaat niet als we ze niet ontmoeten, zo eenvoudig is dat. Andersom is het zo, dat als wij onze loopbaan willen lopen, zullen we in de meeste gevallen toch voorbeelden nodig hebben, die ons gegeven worden door anderen. Zo is het mij gegaan in elk geval, en ik ben er nog altijd blij mee. We lopen wel ieder voor zich, maar toch ook wel degelijk gezamenlijk. Terwijl wij de loopbaan lopen, zien wij eventueel toe op anderen. Het is de algemene strekking van deze Brief, aan wie die dan ook geschreven mag zijn, dat de geadresseerde op deze zelfde weg verder zou gaan en niet zou verzwakken of bezwijken. Waarna de vraag is: aan wie is deze Brief geschreven?

2 Johannes 1 : 1

- 1 De ouderling aan de uitverkoren vrouwe en aan haar kinderen, die ik in waarheid liefheb, en niet alleen ik, maar ook allen, die de waarheid gekend hebben;

Het bijzondere van deze twee andere brieven van Johannes is, dat ze geadresseerd zijn. De derde Johannes-brief is geschreven "aan de geliefde Gajus". Deze tweede Johannes-brief is geschreven "aan de uitverkoren vrouwe", en komt van de hand van "de ouderling". Dat is

de aanduiding van Johannes. Waarom specifiek hij, en geen andere apostel de term gebruikt, is waarschijnlijk omdat dat de man ook heel oud geworden is. Hij heeft alle andere apostelen overleefd, dat wordt in de Bijbel al min of meer gesuggereerd door de Here Jezus zelf. Het wordt bevestigd door de "Christelijke overlevering".

Johannes schrijft dus "aan de uitverkoren vrouwe, en aan haar kinderen". De algemene gedachten over dit soort adressering is, dat Johannes schreef aan een specifieke dame. Dat is ook moeilijk te ontkennen, omdat hij in vers 1 spreekt over "haar kinderen", en over "uw kinderen" in vers 4.

2 Johannes 1 : 4

4 Ik ben zeer verblijd geweest, dat ik van uw kinderen gevonden heb, die in de waarheid wandelen, gelijk wij een gebod ontvangen hebben van den Vader.

In vers 5 volgt de adressering opnieuw: "En nu bid ik u, [uitverkoren] vrouwe". Het is dus een persoon, aan wie Johannes schrijft. Een dame, met kinderen, die zelf verantwoordelijkheid dragen en trouw zijn aan de Waarheid, zodat de dame in kwestie kennelijk al redelijk op leeftijd is. Dat het een persoon is, wordt nog bevestigd door het laatste vers van de Brief.

2 Johannes 1 : 13

13 U groeten de kinderen van uw zuster, de uitverkorene. Amen.

De "vrouwe" uit de verzen 1, 4 en 5 blijkt nog een zuster te hebben. Of ze nog leeft, is niet helemaal duidelijk. Johannes kent nog meer leden van de familie, maar het gaat in ieder geval om twee dames, en aan één daarvan schrijft hij. Van de andere weten we niet wat er mee is, omdat het er niet bij staat. Beiden hebben nog kinderen, die hij kent. De vraag is wel waarom dit allemaal genoemd wordt in de Bijbel?

De gedachte is dat je die adressering aan "de uitverkoren vrouwe en haar kinderen" ook overdrachtelijk kunt nemen. Ik denk dat dit de bedoeling is, maar ik zeg het wat aarzelend. Niet omdat ik dat niet geloof, maar omdat het eigenlijk toch niks uitmaakt. Het voegt niet echt wat toe. Het is net als met de zeven brieven, aan specifieke gemeenten in Azië, in Openbaring 2 en 3, ook van Johannes. Die voegen evenmin wat toe aan wat al niet eerder en uitgebreider besproken is. Maar het punt is dat die brieven een in hoge mate symbolische functie hebben in de Bijbel. Een profetische functie mag

je ook zeggen, maar leerstellig in ieder geval niet. De functie van die brieven in Openbaring is om bepaalde, niet leerstellige, waarheid te verbergen. Waarna die waarheid later, in onze dagen, teruggevonden kan worden. Die brieven geven namelijk op een of andere wijze een soort overzicht van de heilsgeschiedenis, vanaf de eerste komst van Christus tot aan Zijn wederkomst. Ze beschrijven "het Christelijk tijdperk". Ze beschrijven onze bedeling. Ze geven een overzicht van de kerkgeschiedenis, maar dan op bedekte wijze. Dat niet meteen iedereen in het verleden dat herkende en doorzag, moge ook duidelijk zijn, want het is niet leuk om te lezen hoe het zit om vervolgens vast te stellen: wij leven in de periode van de brief aan Sardis (Openbaring 3 : 1-6) en dus moeten we nog heel lang verder.

De symbolische functie van 2 Johannes is er ook, maar wat mij betreft niet m.b.t. de Gemeente, zoals dat wel het geval is in Openbaring 2 en 3. De clou ligt in dat de Apostel schrijft aan "de uitverkoren vrouwe". Dat woord "uitverkoren", kennen we in Nederland, met een Calvinistische achtergrond, heel goed. Dat is zo'n bekend woord, daar lezen wij volledig overeen. Wanneer we het serieus nemen, zeggen we: alle gelovigen zijn uitverkoren en dus gaat het om een gelovige vrouw, die op grond van geloof uitverkoren is. Maar daarmee is de term nogal weggeredeneerd. Het is helemaal niet gebruikelijk om gelovigen op deze wijze te adresseren, om ze te zien als uitverkorenen. Dat iemand persoonlijk wordt aangeduid als "uitverkorene", "["eklektos" in het Grieks](#)", komt eigenlijk niet voor. Het vreemde is, dat het van deze vrouw gezegd wordt in vers 1 en van haar zuster in vers 13, maar van de kinderen niet meer. Het zijn dus geen uitverkoren kinderen. Die vrouw en haar zuster wel en dat is het enige wat we van "de uitverkoren vrouwe" weten.

In de Bijbel wordt nog één ander persoon "de uitverkorene" genoemd.

Romeinen 16 : 13

13 Groet Rufus, den uitverkorene in den Heere, en zijn moeder en de mijne.

In dit hoofdstuk worden tussen de 20 en 30 mensen zo zonder meer bij name genoemd. Dat is tamelijk vreemd voor iemand (Paulus), die schrijft aan een gemeente waar hij nog nooit geweest is. In de hele lijst, en in het gehele Nieuwe Testament, is "Rufus" de enige, die als "de uitverkorene", een man dus, zo genoemd wordt. Daarnaast hebben we die twee dames in de tweede Johannes-brief. "Uitverkoren vrouwe" en "uw zuster de uitverkorene".

De simpele gedachte is, dat de term "eklektos", d.w.z. "de uitverkorene", gewoon een oude titel is. Een titel om de persoon in kwestie eer te bewijzen. Het valt niet te ontkennen dat het woord die betekenis en functie had, in elk geval buiten de Bijbel. Deze Rufus zou dus op een of andere wijze van hoge afkomst zijn. Daarna is de volgende gedachte, dat dezelfde titel dan ook geldt voor die beide dames. Daarmee zijn we al een hele stap verder, want deze Rufus kennen we vanuit "de rand van de Bijbelse geschiedenis", d.w.z. voor zover vermeld in de Bijbel.

Via "Rufus, de uitverkorene in de Heere" plaatst de apostel Paulus de uitdrukking "de uitverkorene" ineens op een hoger niveau. Er staat meteen achteraan: "en zijn moeder en de mijne". Als het om twee moeders zou gaan, namelijk die ene van Rufus en de andere van de apostel Paulus, dan had er moeten staan "en zijn moeder en mijn moeder". Maar hier gaat het één moeder, van zowel Rufus als van Paulus. Dat is de normale lezing, die echter meestal afgewezen wordt, omdat men niet geconfronteerd wil worden met een moeder van Paulus, die dan ook nog de moeder is van een kind van een andere man en die dan ook nog een adellijke titel draagt. Dat vindt men onwaarschijnlijk, maar dat is uiteraard zonder enige grond.

Dat de apostel Paulus een broer, of halfbroer, zou hebben in Rome en dat wellicht de moeder van Paulus in Rome woonde, vindt men onwaarschijnlijk. Ik vind dat helemaal niet. Er werd wat afgereisd en verhuisd in die dagen. Aquila en Priscilla kwamen we overal tegen Ze woonden in ieder geval in Rome, in Korinthe en in Efeze. Het is helemaal niet te volgen, maar het gebeurde wel. Als Paulus van Tarsen naar Rome kan gaan, dan kan zijn moeder dat ook. Het feit dat Paulus zoveel mensen in de gemeente in Rome kent, suggereert op zijn minst dat hij die mensen eerder ontmoet heeft. Maar dat kan niet in Rome geweest zijn, want daar was hij nog nooit geweest. Er zijn kennelijk nogal wat gelovigen in de loop der tijd naar Rome verhuisd, om wat voor reden dan ook. De gedachte is dus dat Rufus een broer, dan wel halfbroer, is van de apostel Paulus en dat die moeder van Rufus in Rome woont op het moment dat Paulus de groeten doet aan het einde van de Romeinen-brief.

Die Rufus, van adellijke afkomst, kennen wij, maar niet meer uit de Bijbelse geschiedenis. Hij komt overigens, als u mij vraagt, wel elders in de Bijbel voor, maar dan draagt hij een andere naam. Dat is op zich helemaal niks bijzonders, zowel in die tijd, als in onze tijd. Dat heb ik eens nagevraagd aan Prins Bernhard. In het Nieuwe Testament worden

de namen "Simon", "Cefas" en "Petrus" genoemd voor drie keer dezelfde man. En "Barnabas", die met Paulus meeding, heette eigenlijk "Jozef". Die andere "Jozef" werd "Justus" genoemd. En zo zijn er nog veel meer voorbeelden van meerdere namen voor dezelfde persoon in de Bijbel.

"Rufus" komen we tegen in 2 Timótheüs 4 : 21, hoewel die naam daar niet genoemd wordt.

2 Timótheüs 4 : 21

21 Benaarstig u, om voor den winter te komen. U groet Eubulus, en Pudens, en Linus, en Klaudia, (*Claudia*) en al de broeders.

De groeten zijn aan "al de broeders", maar enkele daarvan worden heel specifiek genoemd. Dat moeten op een of andere wijze vooraanstaande mensen geweest zijn. "Pudens" is dezelfde als "Rufus", wat mij betreft. De man heette namelijk voluit: "Rufus Pudens Pudentius". D.w.z. "Rufus Pudens" en zijn vader heette ook "Pudens". Daarom heette hij ook "Pudens" en werd hij ook wel door vrienden "Rufus" genoemd. Dat zou zoiets als "de rode" betekenen. De hele familie heet dus "Pudens", de vader heet "Pudens" en hij ook. Dus "Pudens Pudentius" d.w.z.: "Pudens, de zoon van Pudens". Als hij een Fries geweest was, heette hij "Pudens Pudensma". Of in de Achterhoek: "Pudens Pudensink". Rufus Pudens Pudentius kennen we dus en we weten ook hoe zijn vrouw heette, namelijk "Claudia". Die naam staat er meteen achter, nadat "Linus" genoemd is. Die kennen wij ook, omdat het een zoon was van Pudens. Claudia was de moeder van Linus. Pudens en Claudia waren een echtbaar en één van hun zonen - Linus - wordt hier genoemd en de rest niet.

"Pudens", dezelfde dus als "Rufus" en als "Aulus Rufus Pudens Pudentius", kennen we ook uit de geschiedenis buiten de Bijbel om. Hij was een Romeinse senator en getrouwd met Claudia. Die overigens eigenlijk "Gladys" heette, maar van naam gewijzigd was ter ere van keizer Claudius. Maar het verschil tussen "Gladys" en "Claudia" is niet groot. Deze Claudia was de dochter van "Caradoc", of anders gezegd in het Latijn: "Caractacus", of "Caratacus". Onder die namen komt hij voor, maar het is de Britse vorst "Caradoc", die in elk geval in de dagen van Paulus in Rome verkeerde. Daar is een uitgebreid historisch verslag van. De oude geschiedschrijvers schreven over de oorlogen die keizer Claudius voerde om Bretagne te veroveren, nadat Julius Caesar had geprobeerd de Kelten, de Galliërs (Gallië), te onderwerpen. Wat het continent van Europa betreft, is dat redelijk goed gelukt, maar in een

poging om ook de Britten te onderwerpen, kwam Caesar van een koude kermis thuis. Dat lukte hem niet. Keizer Claudius had derhalve nog iets waarop hij kon "promoveren" en het is hem alsnog gelukt. In die strijd werd een deel van het Britse koningshuis gevangen genomen. Dat is uitgebreid bekend en gedocumenteerd. Caradoc en zijn gevolg werden in optocht door Rome gevoerd en, zoals gebruikelijk, voor de Romeinse senaat gebracht. Normaal gesproken zou hij aangehoord en daarna geëxecuteerd zijn geweest. Zo ging het altijd met overwonnen buitenlandse vorsten. Van Caradoc is letterlijk bekend hoe hij zich verdedigd heeft in die Romeinse senaat. Dat was indrukwekkend en vervolgens is bekend dat de man min of meer is vrijgelaten. Dit was de eerste maal dat een overwonnen vijand niet ter dood gebracht werd. Hij bleef wel gevangen in Rome, voor de duur van zeven jaar. Daarna mocht hij weer terug naar huis. Zodat Caradoc, de Britse vorst, zeven jaar lang in Rome in officiële gevangenschap heeft verkeerd, op dezelfde wijze als dat Paulus in Rome in gevangenschap verkeerde. Ze waren vrij om te bewegen binnen de stad Rome, maar altijd onder bewaking en ze woonden in een eigen huis en op eigen kosten.

Ik geloof dat deze Britse vorst ook in de Bijbel voorkomt. Niet letterlijk, maar wel overdrachtelijk, in de geschiedenis van Filémon. De in dat Bijbelboek genoemde "Onésimus", (Vers 10) de weggelopen slaaf, die tot geloof kwam via de apostel Paulus en door hem wordt teruggestuurd naar zijn heer, fungeert in de Bijbel als type van Caradoc, de Britse vorst, omdat dit Britse koningshuis, lijnrecht afstamt van Efraïm en dus opvolger is van het koningshuis van Jozef. Als ik het nog sneller zeg, is dat "de verloren zoon", die weggelopen was, (Lukas 15) maar daarna terugkeerde tot zijn vader, als "dienstknecht" en toch ook als "zoon" (erfgenaam). Zo ging het met Onésimus, die terugkeerde tot zijn heer Filémon, als slaaf, maar dan toch in een andere relatie. ([Zie studie 26: "Filémon"](#))

Wat ik probeer te zeggen, is dat deze "vrouw", waaraan de tweede brief van Johannes geschreven wordt, niet Claudia is, de dochter van Caradoc, ten tijde van zijn verblijf in Rome, maar dat het de dochter is van deze Claudia aan wie geschreven wordt. Zij heet "Pudentia Pudentiana" en is de dochter van Rufus Pudens Pudentius en Claudia, en dus een zuster van Linus.

"Caradoc" was een zoon van "Bran the Blessed" ("The Good King Bran"). Die kennen we door Shakespeare, die hem als zoon van "King Lear" noemt. Van hem is bekend dat hij afstand deed van de troon, om zich te wijden aan de godsdienst. Caradoc was koning in de dagen

van "de handelingen der apostelen", toen keizer Claudius in het jaar 54 A.D. zijn legers naar Brittannië stuurde. Dat was onder aanvoering van "[Aulus Plautius](#)". Het eigenaardige is dat hij trouwde met de zuster van Caradoc. Die heette Claudia. Er zitten heel veel verhalen aan vast, maar dat vertel ik nu allemaal niet. Caradoc zelf had een hele reeks kinderen, waaronder een dochter met de naam "Gladys", een tante dus van "Pudentia Pudentiana". De familie was dus al verwant aan de Romeinen. Een deel van de familie van Caradoc werd gevangen genomen en dochter Gladys trouwde in Rome met een Romeinse senator. Zodat je al drie huwelijken hebt van leden van het Britse vorstenhuis met belangrijke Romeinen. Pudens Pudentius, waarvan je nu nog de sporen vindt in Engeland, was een Romeins senator, de persoonlijke adjudant van Aulus Plautius.

Het idee is dat die familie van Caradoc rechtstreeks afstamt van Efraïm. Dat is eigenlijk de werkelijke betekenis en achtergrond van heel de geschiedenis. Al die profetieën in de Bijbel, die bedekt, of soms zelfs expliciet, zeggen dat wat voor het Joodse volk bestemd was, op een of andere wijze toch terecht zou komen bij de andere stammen van Israel, onder aanvoering van Efraïm. Als je dat nazoekt in de geschiedenis, dan zie je dat het Joodse volk, onder leiding van de toenmalige hogepriester, minstens drie keer officieel de Here Jezus Christus, en daarmee het Evangelie, de Messias, heeft afgewezen. Terwijl je aan de andere kant vindt, dat al in het jaar 37 op zijn minst een deel van het Britse Koningshuis tot geloof kwam, omdat daar in Brittannië het Evangelie gebracht werd.

Er wordt beweerd dat de activiteiten van Claudius, in 54 A.D. om Brittannië te veroveren, onder andere tot doel hadden om die godsdienst, het Christendom, daar uit te roeien. Want het was sneller verbreed in Brittannië, dan in de landen direct rond de Middellandse Zee. In ieder geval werd deze Caradoc gevangen genomen. Zijn neef Arvirargus, koning over Cornwall, Somerset en Devon, in de tijd dat Caradoc dat was over het gebied rondom Wales, was getrouwd met Venus Julia, de dochter van Claudius. Arvirargus speelt al veel eerder een rol, namelijk in de dagen dat Jozef van Arimathea het Evangelie naar Brittannië bracht. Naar het eiland Avalon, het huidige Glastonbury. Daar kreeg hij van de koning grondgebied toegewezen. Caradoc, het hoofd van de familie, moet tijdens zijn gevangenschap direct een ontmoeting gehad hebben met de apostel Paulus. Zo kwam hij alsnog tot geloof. Alsnog, omdat er dus goede aanwijzingen zijn dat een ander deel van zijn familie, waaronder dochter Gladys, al veel eerder tot geloof gekomen was, maar bij Caradoc duurde het iets langer.

Er zit nog veel meer aan vast, want het idee is bovendien, dat toen de apostel Paulus zich beriep op de keizer, (Handelingen 25 : 11) hij precies wist dat hij in Rome terecht zou komen. En ook in precies dezelfde situatie als die van de Britse vorst.

Eén van de vraagtekens die we hebben in de Bijbelse geschiedenis is die van het ontstaan van de gemeente in Rome. Daar weten we niks van en daarom heeft de Rooms-Katholieke Kerk in de loop der eeuwen uitgevonden dat Petrus dat gedaan heeft. Daarna heeft men Petrus tot paus verklaard, ter ondersteuning van het gezag van de bisschop van Rome, zodat deze als directe opvolger van één van de apostelen, bij voorkeur Petrus, als de belangrijkste van de twaalf apostelen, bekend zou staan. Niet alleen met betrekking tot zijn eigen bisdom Rome, maar wat betreft heel de wereld. Het "primaat" (iemand die in kerkelijk opzicht op de eerste plaats komt) onder de bisschoppen kwam zo terecht de bisschop van Rome. Dat is uiteindelijk pas gebeurd in de zesde eeuw. Toen heeft men het pausdom uitgevonden. Daaraan heeft men de kerkgeschiedenis ondergeschikt gemaakt. Omdat de Bijbel niet leert door wiens bediening de gemeente in Rome ontstaan is, heeft men daarvoor Petrus aangewezen. Mede vanwege historische aanwijzingen dat Petrus in Rome geweest is en daar ook gewerkt heeft.

Petrus kwam in Rome in het huis van ene Pudens terecht. **Zie zijlijn 14** Maar daar slaat de verwarring toe, want men moet, om het gezag van de Roomse kerk, van de paus, te onderbouwen, Petrus zo vroeg mogelijk naar Rome zien te krijgen. In ieder geval is bekend dat hij daar ontvangen is door Pudens. Ineens is het niet meer duidelijk of ze nou deze Pudens bedoelen of zijn vader, want die heet ook Pudens en was ook Romeins senator. Alleen daar zit een generatie verschil tussen. Minimaal een jaartje of tien, misschien wat meer. In de kerkgeschiedenis verwacht men bij gelegenheid die twee "Pudensen" met elkaar. Mijns inziens is het zo: Petrus kwam in Rome in het huis van deze Rufus Pudens terecht, die dus de schoonzoon was van de Britse vorst, de erfgenaam van het Koningshuis Efraïm en daarmee van de 10 stammen. Niet alleen Petrus is in het huis van Pudens ontvangen. maar ook de apostel Paulus, mede omdat er een directe relatie bestaat tussen Paulus en Rufus Pudens, want Paulus schreef "Groet Rufus, ... en zijn moeder en de mijne". Ook als je niet letterlijk neemt dat de moeder van Rufus Pudens ook de moeder is van Paulus, dan neem je het overdrachtelijk, maar duidelijk is dat er een directe relatie bestond tussen deze beide mannen. Dat betekent dat Paulus op een of andere wijze contact had met dat Britse vorstenhuis. Vermoedelijk was hij daar zelfs familie van, al was het aangetrouwde familie.

Paulus was weliswaar Jood, wat de Godsdienst betreft, en hij behoorde tot de twee stammen van Israël. Maar zelf zegt hij, met grote nadruk: "van den stam Benjamin". (Romeinen 11 : 1; Filippenzen 3 : 5) Benjamin is de enige echte volle broer van Jozef. (Genesis 35 : 24) Daar heb je dus ook de relatie tussen Jozef, via Caradoc, en Paulus, als Benjaminiet, die de naam droeg van de eerste koning van Israël: "Saul". Ook hij was uit de stam van Benjamin. "Jozef" werd dus vertegenwoordigd door Caradoc en vervolgens door zijn schoonzoon Rufus Pudentius. Uit de geschiedenis is bekend, dat toen Caradoc met een deel van zijn familie na zeven jaar Rome terugkeerde naar Britannië, het huis waarin hij gewoond had, het "Palatium Britannicum" (Brits paleis) vererfd werd aan dochter Gladys en schoonzoon Rufus Pudentius. Vervolgens staat het ook te boek als het onderkomen van de apostelen, namelijk "Hospitium Apostolorum", het "Huis van Apostelen".

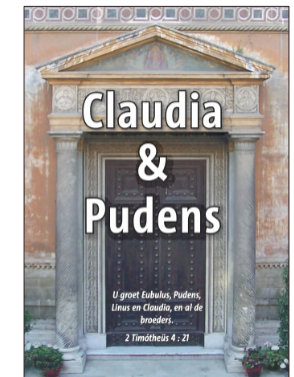
Dit huis was het eerste Christelijke kerkgebouw in Rome. Na verloop van tijd is het steeds verbouwd en uiteindelijk in de loop van de tweede eeuw getransformeerd tot kerkgebouw. Als zodanig (zie onderstaande foto) is het nog steeds te bezoeken.

Zijlijn 14

De protestanten hebben zich in hun geschiedschrijving van het hele verhaal ontdaan. Die willen er liever helemaal niets over weten, want als Petrus helemaal niet in Rome geweest is en daar gewerkt heeft, dan heeft de paus helemaal geen gezag. Dus men redeneert dat weg.

[Zie brochure "Claudia en Pudens"](#)

Paulus kwam terecht bij keizer Claudius aan het hof en daar ontmoette hij dus leden van zijn familie. In ieder geval Rufus Pudens, maar vermoedelijk het Britse Koninklijk Huis, want de gedachte is dat heel die gemeente in Rome ontstaan is door de aanwezigheid van het Britse Koninklijke Huis aldaar. Dat is de plek waar die gemeente samenkwam en met een adres waaraan je brieven kon adresseren. (Romeinen 1 : 7) Dat het gaat om het "Palatium Britannicum", daarover is geen twijfel mogelijk. Men vertelt er alleen niet altijd bij dat het huis van Pudens oorspronkelijk van Caradoc was. Maar niettemin staat het te boek als de oorspronkelijke nederzetting van een Christengemeente in Rome. Een gemeente uit de heidenen, uit niet-Joden namelijk. Het is de uitdrukking van hoe "de zaligheid", die oorspronkelijk werd aangeboden aan Juda, bij Efraïm terecht kwam. Eerst in het land waar Efraïm woonde en daarna in Rome, de hoofdstad van de toenmalige wereld, waar dus notabene een Brits paleis was.

Pudens en Claudia kregen vier kinderen: twee meisjes, Pudentiana en Praxedes en twee jongens Timótheüs en Novatus. Over Timótheüs wordt altijd moeilijk gedaan, maar deze Timótheüs is natuurlijk niet de Timótheüs uit de Bijbel. De oudste zoon zal genoemd zijn naar de naaste medewerker van de apostel Paulus, de Timótheüs uit de Bijbel. De Timótheüs van Pudens en Claudia is op zendingsreis gegaan, uiteindelijk naar Bretagne. Wat hij daar gedaan heeft, is nog allemaal tamelijk gedetailleerd bekend.

Pudentiana en Praxedes zijn bekend vanwege het werk wat ze verricht hebben in de dagen van de grote vervolgingen onder keizer Nero en ook daarna zelfs nog. Ze zijn weliswaar oud geworden, maar ze zijn toch, op moeder Claudia na, de marteldood gestorven. Bekend is dat de familie van Claudia een eigen begraafplaats had, aan de Via Ostiensis. (foto rechts) Dat is waar ook Paulus, Petrus en vele anderen begraven zijn. Waar duizenden martelaren begraven zijn, omdat Pudentiana en Praxedes zich over de lichamen ontfermden. Zij waren redelijk onaantastbaar als kleindochters van de Britse koning. Ze eisten dus de lichamen van de martelaren op. Dat kon in die tijd. Jozef van Arimathea deed dat eerder ook met het lichaam van de Here Jezus. Onder andere omdat hij connecties had met het Britse Koninklijk Huis. Maar dat is weer een ander verhaal.

De meest voor de hand liggende gedachte is, dat die "uitverkoren vrouwe" in 2 Johannes 1 : 1 de echtgenote is van die uitverkoren Rufus uit Romeinen 16 : 13. Dat ligt ook het meest voor de hand en dan is 3 Johannes geschreven aan Claudia. Dan kennen we de ook kinderen, omdat de brief geschreven is "aan de uitverkoren vrouwe en aan haar kinderen": Timótheüs, Pudentiana, Praxedes en Novatus. Wat zij hebben bijgedragen aan de verspreiding van het Evangelie, en aan de opbouw van de Christengemeente, daar en in andere landen, is historisch vastgelegd.

2 Johannes 1 : 13

13 U groeten de kinderen van uw zuster, de uitverkorene. Amen.

De naam van de kinderen ken ik niet, maar "uw zuster" ken ik wel. Dat is "Urgain", als ik het tenminste goed uitspreek. Het is een Keltische naam. Van haar weten wij dat zij in Britannië getrouwd is met "Saloch", The lord of Salisbury. Dat zij kinderen gehad hebben is ook nog duidelijk, maar wat er van terecht gekomen is, weten wij niet. Het vermoeden bestaat dat ook zij op zendingsreizen gegaan zijn binnen het Romeinse rijk, omdat alle zending in de praktijk bedreven werd vanuit Britannië. [Bonifatius, gedood op 5 juni 754 in Dokkum](#), kwam daar vandaan. In die eerste eeuwen kwamen de zendelingen allemaal uit Britannië. Ook waar ze op de bladzijden van de Bijbel genoemd worden. Heel wat figuren uit Romeinen 16 waren afkomstig van de Britse eilanden. Dat ze Latijnse of soms Griekse namen hadden, doet daar niks aan af. Sinds [Jozef van Arimathea het Evangelie bracht in Britannië](#), brachten zendelingen vanuit Britannië het Evangelie in Europa. Ook hier in Nederland, aan het einde van de eerste eeuw al.

Op de achtergrond van de tweede brief van Johannes vinden we de kwestie van die twee en die tien stammen en hoe de zaligheid terecht kwam bij de ander. Die twee volken, de twee en de tien stammen worden in de Bijbel voorgesteld als twee vrouwen, als zusters. Op negatieve wijze, in de dagen van hun ongeloof. Ze heten dan "Oholá en Oholiba", in Ezechiël 23. Via deze indicatie moet toch duidelijk zijn dat, als deze Brief van Johannes geschreven is aan die ene "uitverkoren vrouwe", uit het huis van Efraïm, je achter die vrouw dat volk van de tien stammen moet zien. De conclusie daarna is dat "haar kinderen" de gelovigen uit die 10 stammen zijn. En wie is dan "uw zuster"? De 2 stammen! De "kinderen van uw zuster" zijn de gelovigen uit de Joden. Dat is de echte strekking van de Brief. Het is wat verborgen, maar zo gaat het nou eenmaal met dit onderwerp. Wie er echter naar zoekt, loopt onvermijdelijk tegen deze eenvoudige waarheid op.

De oproep aan deze "uitverkoren vrouwe" is om vooral het goede werk voort te zetten. Dat goede werk betreft de verspreiding van het Evangelie in het algemeen en de zorg voor de Gemeente in het bijzonder. Hierna kunnen we vaststellen dat deze dingen van oudsher gedaan zijn onder aanvoering van het Britse Koningshuis. Dat is historisch en heeft niks te maken met het wel of niet fan zijn van het Britse Koningshuis. Die taken zijn in heel de wereld beschouwd als zijnde de verantwoordelijkheid van dat vorstenhuis. Het is niet voor niks dat de Britse vorst de officiële titel "Defender of the Faith" draagt. Helaas wordt dat uitgelegd als "hoofd van de kerk", maar het is de oude titel ter aanduiding van de "Verdediger van het Geloof". Het staat voor de Waarheid en trouw aan de Waarheid. Dat daar in onze dagen bitter weinig van over is, is jammer genoeg zo.

Als in 2 Johannes de Bijbelse geschiedenis toegesloten wordt, wordt toch nog wel even aangegeven hoe het verder zou gaan en waar de verantwoordelijkheden zouden liggen. Niet bij Judas, maar bij Jozef en dus bij Efraïm. Als er sprake is van een Israëlitisch koninkrijk, buiten het beloofde land, onder de heidenen ergens, dan komt je terecht bij Jozef en niet bij Juda(s). Dat is wat we hier vinden, net zoals aan het einde van de Tweede Timótheüs-brief en aan het einde van de Romeinen-brief. We worden er bij bepaald via de groeten die gedaan worden aan al die figuren, die op z'n minst onder bescherming stonden van een Brits Koningshuis en er soms zelfs deel van uit maakten. Dat is ook zo in de brief aan Filémon.

Bij Paulus vind je de verwijzing naar Pudens, Claudia en vooral Linus, die door de Rooms-katholieken nog altijd beschouwd wordt als de opvolger van Petrus. Linus was een Britse vorst en hij werd weer opgevolgd door Clemens. Hij staat bekend in de geschiedenis als "[Clemens Romanus](#)". Hij is de marteldood gestorven in de Krim, aan de Zwarte Zee. Dat gebied heeft sowieso met de afstammelingen van de tien stammen van Israël te maken, maar dan veel eerder.

Er kwam uiteindelijk iemand, die een vooraanstaande positie in de gemeente van Rome had bekleed, helemaal uit Ierland, via Glastonbury, de nederzetting van Jozef van Arimathea, naar Europa om op zijn zendings-reis, terug naar de oorsprong van de 10 stammen, de marteldood te sterven.

7. 3 Johannes

3 Johannes 1 : 1-15

- 1 De ouderling aan den geliefden Gajus, welken ik in waarheid liefheb.
- 2 Geliefde, voor alle dingen wens ik, dat gij welvaart en gezond zijt, gelijk uw ziel welvaart.
- 3 Want ik ben zeer verblijd geweest, als de broeders kwamen, en getuigden van uw waarheid, gelijk gij in de waarheid wandelt.
- 4 Ik heb geen meerdere blijdschap dan hierin, dat ik hoor, dat mijn kinderen in de waarheid wandelen.
- 5 Geliefde, gij doet trouwelijk, in al hetgeen gij doet aan de broederen en aan de vreemdelingen,
- 6 Die getuigd hebben van uw liefde, in de tegenwoordigheid der Gemeente; welken indien gij geleide doet, gelijk het Gode waardig is, zo zult gij weldoen.
- 7 Want zij zijn voor Zijn Naam uitgegaan, niets nemende van de heidenen.
- 8 Wij dan zijn schuldig de zodanigen te ontvangen, opdat wij medearbeiders mogen worden der waarheid.
- 9 Ik heb aan de Gemeente geschreven; maar Diótrefes, die onder hen zoekt de eerste te zijn, neemt ons niet aan.
- 10 Daarom, indien ik kom, zo zal ik in gedachtenis brengen zijn werken, die hij doet, met boze woorden snaterende tegen ons; en hiermede niet vergenoegd zijnde, zo ontvangt hij zelf de broeders niet, en verhindert degenen, die het willen *doen*, en werpt ze uit de Gemeente.
- 11 Geliefde, volgt het kwade niet na, maar het goede. Die goed doet, is uit God; maar die kwaad doet, heeft God niet gezien.
- 12 Aan Demétrius wordt getuigenis gegeven van allen, en van de waarheid zelve; en wij getuigen ook, en gij weet, dat onze getuigenis waarachtig is.
- 13 Ik had veel te schrijven, maar ik wil u niet schrijven met inkt en pen;
- 14 Maar ik hoop u haast te zien, en wij zullen mond tot mond spreken.
- 15 Vrede zij u. De vrienden groeten u. Groet de vrienden met name.

De derde brief van de apostel Johannes is, wat de inhoud in het algemeen betreft, een afwijkende brief, omdat we hierin op geen enkele wijze leerstellige waarheid vinden. Met veel moeite misschien

een heel klein beetje, maar dan toch niets wat met name al in de eerste Johannes-brief geschreven werd. We vinden in 3 Johannes hooguit wat praktische omstandigheden beschreven, zonder dat daarbij op de details ingegaan wordt.

Het is voer voor theologen om te zoeken naar de omstandigheden, over welke gemeente het gaat, wie Gajus was, wie Diótréfes en wie Demétrius was, want dat zijn de namen die in de Brief genoemd worden. En ook wanneer dat zich moet hebben afgespeeld. Ik kan u daar niks verder over vertellen, omdat er ook niks over in de Bijbel staat. Misschien kan ik wel zeggen, dat een situatie, zoals die hierin naar voren komt, overal kan plaatsvinden in Christelijke gemeenschappen. Dat komt helaas veel te vaak voor.

Om met de deur in huis te vallen: de clou van het verhaal, en de achtergrond van deze brief, is natuurlijk gelegen in vers 9.

3 Johannes 1 : 9

9 Ik heb aan de Gemeente geschreven; maar Diótréfes, die onder hen zoekt de eerste te zijn, neemt ons niet aan.

Daar hebben we het hele probleem. Er is iemand die "zoekt" in de gemeente, dat woord staat er uitdrukkelijk bij, "de eerste te zijn". Dat is het probleem. Als je carrière wilt maken in de kerk, dan moet je Rooms-katholiek worden, en zelfs zorgen dat je paus wordt. Hoger kan niet. Wat een onzin is dat toch, want hoe dan ook is er in de Gemeente geen sprake van iets dergelijks als meerder zijn, minder zijn, de eerste zijn of de laatste zijn. De Heer zei tot Zijn discipelen, tot ergernis van alle Rooms-katholieken:

Mattheüs 23 : 8-11

- 8 Doch gij zult niet Rabbi genaamd worden; want Eén is uw Meester, *namelijk* Christus; en gij zijt allen broeders.
- 9 En gij zult niemand uw vader noemen op de aarde; want Eén is uw Vader, *namelijk* Die in de hemelen is.
- 10 Noch zult gij meesters genoemd worden; want Eén is uw Meester, *namelijk* Christus.
- 11 Maar de meeste van u zal uw dienaar zijn.

Daar was Petrus ook bij, dus die kan nooit de eerste paus geweest zijn, denk ik altijd. "Gij zijt allen broeders" en daarmee "gelijken", maar bovendien dienstknechten. Als leden van de Gemeente zijn wij betrokken in het werk van Christus aan de Gemeente en dat betekent

dat wij een dienende functie hebben. In Efeze 4 : 12 heet dat "het werk der bediening, tot opbouwning des lichaams van Christus". Hoe meer wij de Heer dienen, hoe meer wij de Gemeente dienen en dus de broeders dienen en liefhebben. Die termen zijn we uitgebreid tegengekomen in 1 Johannes.

Beschouw deze derde Brief maar als een soort praktijkvoorbeeld van hoe het er dan in een gemeente aan toe gaat, als het niet gaat zoals het moet. Op risico dat men mij cynisch vindt: het gaat meestal niet zoals het zou moeten. Daar heeft men in de loop der tijd van alles aan geprobeerd te veranderen. Door orde op zaken te stellen, door gelovigen te organiseren, door regels te maken, zodat iedereen weet waar hij aan toe is. Dat zou dan voor iedereen het beste zijn. Het valt wel te verdedigen, maar het hele probleem is dat in de praktijk blijkt dat men het juist níet op orde stelt. Het werk van de Heer Zelf wordt volkomen buiten beschouwing gelaten en zelfs buiten de deur gezet. Hoe meer je als kinderen Gods in de gemeenschap zelf organiseert, hoe minder ruimte er is voor de werking van de Geest.

3 Johannes 1 : 1

1 De ouderling aan den geliefden Gajus, welken ik in waarheid liefheb.

De "ouderling" is de afzender, dezelfde als van de vorige Brief. "Ouderling" of "oudste" heeft in de Bijbel van doen met het dragen van verantwoordelijkheid in de Gemeente, vooral wat betreft het Woord. In het algemeen is men van mening, en ik ook, dat de Apostel zich zo noemt mede omdat hij oud is, want dat betekent het woord ook, namelijk dat de man al op leeftijd is en dat geeft hem eventueel ook meer autoriteit. Met die autoriteit schrijft hij. Een autoriteit die toekomt aan de oudsten in het algemeen en in elk geval aan de apostelen, waardoor ze eventueel ook orde op zaken konden stellen.

Hij schrijft aan "de geliefde Gajus". In het [Jiddisch](#) is het een scheldwoord. Via het Hebreeuws betekent het "een heiden". Maar dit is Grieks en dan is de betekenis bijna niet meer interessant, om de eenvoudige reden dat het een zeer veel voorkomende naam is onder de Grieken. Gajus betekent namelijk "meneer" of "heer". Zo laat men zich kennelijk graag noemen, maar wij weten dus op geen manier wie het is. Er komen nog vier, vijf andere mensen onder deze naam in het Nieuwe Testament voor en wie wie is, dat weten wij echt niet. Daarmee weten we ook niet in welke plaats dit hele verhaal zich afspeelt. Maar het is wel een persoonlijke brief.

Het woord "geliefde" verklaart Johannes nader, als hij zegt: "welke ik in waarheid liefheb". Daar gaat het immers om in deze Brieven, met name in de eerste Johannes-brief. Dat men de broeders zou liefhebben, als uitdrukking dat "wij uit God zijn". Dat is een praktische aangelegenheid en de normale vrucht van de Geest.

2 Petrus 1 : 1

- 1 Simeon Petrus, een dienstknecht en apostel van Jezus Christus, aan degenen, die even dierbaar geloof met ons verkregen hebben, door de rechtvaardigheid van onzen God en Zaligmaker, Jezus Christus:

Wij zouden nu eenmaal liefde ontwikkelen voor allen "die een even dierbaar geloof deelachtig zijn". Ik zeg bij dit soort dingen er bijna altijd bij: geef elkaar alsjeblieft de tijd, want die dingen die komen niet van de ene dag op de andere. Bij sommigen helemaal nooit of nauwelijks. Helaas, maar daar kun je niks aan doen. Dat is dan zo en moet je maar mee leren leven. Dat liefhebben is vaak niet van twee kanten. Vraag dat maar eens aan de apostel Paulus. Die heeft dat beleefd en laat in zijn Brieven ook duidelijk merken hoe dat zit. Liefhebben als opdracht is een tamelijk moeilijke aangelegenheid. Ik wil niet zeggen dat het helemaal niet kan, maar in het algemeen gaat het zo niet. Liefde zou "ongeveinsd zijn", (Romeinen 12 : 9) zou vanzelf ontstaan. "VanZelf, met een hoofdletter, want we hebben het dan over de "vrucht van de Geest" in ons. (Galaten 5 : 22) Nergens in de Bijbel staat dat wij moeten doen alsof wij elkaar liefhebben. De gedachte is gewoon dat als wij elkaar liefhebben, in de praktijk, als praktische aangelegenheid, dan drukt het zich uit in dienst aan elkaar. Dat is de achtergrond ook van deze derde brief van Johannes. Daarna blijkt, zoals wij gelezen hebben, dat Gajus ook andere gelovigen liefhad in waarheid, maar dat werd hem niet in dank afgenomen. Dat is vaak het probleem. Er is dus kennelijk sprake van een persoonlijke relatie tussen de apostel Johannes en deze Gajus, wie dat dan ook geweest moge zijn.

3 Johannes 1 : 2

- 2 Geliefde, voor alle dingen wens ik, dat gij welvaart en gezond zijt, gelijk uw ziel welvaart.

Opnieuw "geliefde", en voordat hij overgaat tot het onderwerp van de Brief, wenst Johannes deze Gajus lichamelijke welvaart en gezondheid. Het woord "ziel" slaat niet op zijn lichaam, maar op zijn doen en laten, op de levenswandel als zodanig. Het heeft ook van doen, ook

in dit verband, met "de zaligheid der ziel", want de gedachte is dat Gajus het een en ander gedaan heeft, wat hem niet in dank werd afgenomen. We hebben zelfs de stellige indruk dat Gajus uit de gemeente geworpen werd. Ik zou die term nooit gebruiken, maar nu wel, omdat die hier staat aan het einde van vers 10.

3 Johannes 1 : 10

- 10 Daarom, indien ik kom, zo zal ik in gedachtenis brengen zijn werken, die hij doet, met boze woorden snaterende tegen ons; en hiermede niet vergenoegd zijnde, zo ontvangt hij zelf de broeders niet, en verhindert degenen, die het willen *doen*, en werpt ze uit de Gemeente.

Dat doet die Diótfrefes uit vers 9. Hij werpt sommigen uit de gemeente. Het zal duidelijk zijn dat hier de sprake is van wat wij dan gewoonlijk noemen "een plaatselijke gemeente", wat het ook zijn moge, en wat het uitwerpen dan ook betekent. Het zal eveneens duidelijk zijn dat deze Gajus, en vermoedelijk ook Demétrius uit vers 12, niet langer welkom waren in de bijeenkomsten van de gelovigen ter plekke. Daar komt het op neer. Dat was het resultaat van dat Gajus iets deed dat voortkwam uit liefde tot de broeders, maar toch niet door, in ieder geval, Diótfrefes gewaardeerd werd. Maar Gajus deed wat van hem, van Godswege, verwacht mocht worden. Dat schrijft Johannes in vers 5 en in vers 11 nog een keer.

3 Johannes 1 : 5 en 11

- 5 Geliefde, gij doet trouwelijk, in al hetgeen gij doet aan de broeders en aan de vreemdelingen,

- 11 Geliefde, volgt het kwade niet na, maar het goede. Die goed doet, is uit God; maar die kwaad doet, heeft God niet gezien.

Dat deed Gajus en dus was het met zijn "ziel", zijn "wandel" goed. Daarnaast wenst Johannes hem in vers 2 toe dat het ook goed gaat met zijn lichaam. In de praktijk is dat een betrekkelijk logisch verband, want het is dikwijls zo, dat als het met iemands levenswandel als zodanig niet goed gaat, het met zijn gezondheid ook niet goed gaat. En dan zeg ik het heel terughoudend. Als je "niet lekker in je vel steekt", als het niet gaat zoals je wil, dan heeft dat weerslag op de lichamelijke gezondheid. Mensen zijn lichamelijk zwak en hebben altijd overal last van. Dat hoeft niet noodzakelijk te komen van een verkeerde levenswandel, of dat ze hun leven niet goed hebben ingericht, maar andersom weet ik heel zeker.

3 Johannes 1 : 3

- 3 Want ik ben zeer verblijd geweest, als de broeders kwamen, en getuigden van uw waarheid, gelijk gij in de waarheid wandelt.

Die "welvaart van de ziel" wordt hier toegelicht. De broeders, die gekomen zijn en Gajus ontmoet hadden, wie dat ook waren, kwamen het een en ander vertellen aan Johannes over hoe het was. Johannes zegt dan, dat hij heel blij is geweest met het verhaal zij verteld hebben. Onder "uw waarheid" wordt verstaan dat Gajus "wandelde in de Waarheid". Daar ging die eerste Johannes-brief uitgebreid over. Niet in zijn "eigen waarheid", zoals nu populair is. Dan noemt men iets "eigen waarheid", "mijn waarheid" en "uw waarheid". Dat betekent dat iedereen zijn eigen waarheid maakt, zijn eigen structuur, zijn eigen wijze van denken, zijn eigen huisjes of luchtkastelen bouwt, en dat beschouwt als waarheid. Maar dat is leugen. Dan heeft iedereen niet zijn eigen waarheid, maar zijn eigen leugen. Precies het tegenovergestelde dus. Dat is hetzelfde als "iedereen heeft zijn eigen geloof". Nee, iedereen heeft zijn eigen óngeloof! Geloof is er maar één, namelijk alleen geloven in het Woord Gods. Er is één waarheid en die kan wel ons eigen zijn en dat is ook de bedoeling. De basis is in ieder geval Waarheid, zo blijkt uit deze Brief.

3 Johannes 1 : 8

- 8 Wij dan zijn schuldig de zodanigen te ontvangen, opdat wij medearbeiders mogen worden der waarheid.

Het gaat over dienstknecht van Christus zijn, over het dienen van de Gemeente, over het prediken van het Evangelie in het bijzonder en het Woord Gods in het algemeen, maar het heet "medearbeiders zijn der waarheid". Men dient dus de waarheid onder het Nieuwe Verbond.

Terug naar vers 3. Ze hebben Johannes dus verteld dat Gajus zich houdt aan de Waarheid en daaruit leeft en dat hij consequenties trekt uit het feit dat dit zijn leven is en van die Waarheid dienstknecht is. En daarna voegt Johannes eraan toe:

3 Johannes 1 : 4

- 4 Ik heb geen meerdere blijdschap dan hierin, dat ik hoor, dat mijn kinderen in de waarheid wandelen.

Hij zegt: dit is mijn grootste blijdschap, die ik me denken kan, namelijk "dat mijn kinderen (= jongelingen) in de waarheid wandelen".

Als kinderen Gods zoeken wij de Waarheid. Niet terwille van de discussie, maar echt de Waarheid zoeken en daartoe komen wij samen. Dat is wat ons bindt en het enige dat ons bindt. Daarin zouden wij wandelen. Met alle consequenties van dien. Die komen in de volgende vers aan de orde.

3 Johannes 1 : 5

- 5 Geliefde, gij doet trouwelijk, in al hetgeen gij doet aan de broederen en aan de vreemdelingen,

"Gij doet trouwelijk" is: "Gij handelt getrouw" of "U bent trouw", maar "trouw" is fundamenteel hetzelfde woord als "geloven". Het had daarom vertaald kunnen worden met: "Gij handelt uit geloof", want daar komt het in de praktijk op neer. Dat is trouw namelijk. Trouw aan de Heer, trouw aan de Waarheid en dus trouw aan "de broederen". Maar dat wordt door hen niet altijd in dank afgenomen, omdat er broeders zijn die andere belangen hebben. Sommigen willen namelijk "de eerste zijn" en dan wordt het problematisch, zoals blijkt.

Als er staat "aan de broederen en aan de vreemdelingen", dan beschouw ik dat als een [hendiadys](#), namelijk "gij doet trouw in al hetgeen gij doet aan de broeders die vreemdelingen zijn". Aan "de vreemde broederen". Dus niet aan de broederen in die plaatselijke gemeente, waarover later gesproken wordt in vers 10, maar broederen die ze helemaal niet kenden. Die voorbij kwamen of zo. Dit woord voor "vreemdelingen" zou ook betekenis hebben van "voorbijgangers", heb ik mij laten vertellen. Iemand die langs reist, en niet "buitenlander" of zoiets. Zoals in:

1 Petrus 1 : 1 en 2 : 11

- 1 Petrus, een apostel van Jezus Christus, aan de vreemdelingen, verstrooid in Pontus, Galatië, Kappadocië, Azië en Bithynië,

- 11 Geliefden, ik vermaan u als inwoners en vreemdelingen,

Het gaat om voorbijgangers. Mensen die voorbij komen. Je kent ze niet en dus zijn het "onbekende broeders". Gajus moet wel gedaan hebben aan de broederen die zomaar voorbij kwamen. In die dagen werd er erg veel gereisd via de grote Romeinse wegen die aangelegd werden. Er was dus contact tussen gelovigen. Er waren gezelschappen van broeders, zo blijkt uit deze Brief, en ook uit Handelingen, die van de ene plaats naar de andere reisden en daar een poosje bleven om wat door te geven of te ontvangen. Om dingen te bespreken en daarna

trokken ze weer verder. Men deed dat tamelijk beroepsmatig. Niet meteen zeggen dat het zendingen waren, want het gaat om uitwisseling van gemeenten onderling. Niet officieel geregeld. Het waren gewoon mensen die in die bediening stonden. Vroeger in kringen van de "Vergaderingen van gelovigen" kende men het principe van de "reizende broeders". Iedereen wist dan waar het over ging. Dat deed John Nelson Darby in zijn tijd (midden 1800) ook. Vanuit Engeland reisde hij heel Europa af. Zo ontstonden er "Vergaderingen" over heel Europa. Broeder Klaas Rozendal deed dat ook zo in Friesland in die tijd. Mijn vader was in de vijftiger jaren van de vorige eeuw bekend als "Klein Haneveld, reizend evangelist". Later ging dat "reizend" eraf, maar in die tijd moest hij overal bij mensen overnachten. Een paar dagen tot een week zelfs, als hij ergens in het land een tentcampagne had. Daar ging hij dan met een koffer de trein in en zagen we hem een poos niet.

Ook in de tijd van Johannes en Gajus werd er gereisd door gelovigen om andere gelovigen te ontmoeten. Er werden groeten over en weer overgebracht. Ik verbaas me nog altijd over dat Paulus, die nooit in Rome geweest was, een Brief schrijft aan de gemeente in Rome. En daar in het laatste hoofdstuk de groeten doet aan zovelen die hij kende, omdat ze reisden. Ze kwamen elkaar onderweg tegen. Dat is een reden waarom wij onze [Bijbelstudie Contactdagen](#) hebben. Die zijn ook bedoeld om elkaar te ontmoeten. Men kent elkaar in beginsel niet, maar men heeft dezelfde belangstelling voor de Waarheid.

3 Johannes 1 : 6

6 Die getuigd hebben van uw liefde, in de tegenwoordigheid der Gemeente; welken indien gij geleide doet, gelijk het Gode waardig is, zo zult gij weldoen.

De gedachte is dat Gajus deze broeders, die in zijn plaatselijke gemeente langskwamen, "geleide gedaan heeft". Dat is "begeleiden", "verder helpen", "onderdak verzorgen". Deze broeders, deze vreemdelingen, hebben daar kennelijk later verslag van uitgebracht aan Johannes. Hij schrijft dan die brief aan Gajus en zegt "dat heb je goed gedaan, zo moet dat." Gajus heeft ongetwijfeld deze mensen onderdak verschaft. Gewoon bij hem thuis. Dat herinner ik mij ook nog van thuis. Dat was een groot gezin., maar niettemin was er altijd een logeerkamer beschikbaar als er iemand was die onderdak nodig had. Mijn ouders dachten dat het bij hun bediening hoorde. Dienen met het Woord kan ook betekenen dat je als "ouderling" onderdak verleent, zo blijkt ook uit 1 Timótheüs 3 : 2.

3 Johannes 1 : 7

7 Want zij zijn voor Zijn Naam uitgegaan, niets nemende van de heidenen.

Die broeders, die vreemdelingen leefden van wat hen door gelovigen werd aangereikt. Dat is overigens een mooi voorbeeld van hoe de term "heidenen" gebruikt wordt, namelijk ter aanduiding van ongelovigen, want over Joden gaat het hier niet. Als ongelovigen "heidenen" heten, dan is het tegenovergestelde daarvan: "Israel", maar nu in geestelijke zin. "Zij zijn uitgegaan voor Zijn Naam", voor de "Naam des Heeren" en dan neem je niets aan van de wereld. De conclusie van Johannes in vers 8 is dus:

3 Johannes 1 : 8

8 Wij dan zijn schuldig de zodanigen te ontvangen, opdat wij medearbeiders mogen worden der waarheid.

"Zodanigen te ontvangen" wil zeggen: "hen onderdak te verlenen" en "geleide te doen". Op die wijze zouden zij medearbeiders der waarheid mogen worden. Ook in deze tijd kan iedereen meewerken aan "der waarheid". De meest eenvoudige manier is door degene die de directe verantwoordelijkheid voor het werk dragen te ondersteunen, op welke manier dan ook. Ik geef een voorbeeld uit Mattheüs 25 vanaf vers 34. Dat gaat weliswaar over de volgende bedeling, maar dat maakt voor het principe niet uit. Het gaat daarom het "herbergen", te eten en drinken geven, kleden, verzorgen bij ziekte, en bezoeken in de gevangenis van de Heer Zelf. Letterlijk kan dat helemaal niet en dan blijkt dat het veel omvattender is:

Mattheüs 10 : 40 en 25 : 40

40 Die u ontvangt, ontvangt Mij; en die Mij ontvangt, ontvangt Hem, Die Mij gezonden heeft.

40 En de Koning zal antwoorden en tot hen zeggen: Voorwaar zeg Ik u: Voor zoveel gij *dit* een van deze Mijn minste broeders gedaan hebt, zo hebt gij *dat* Mij gedaan.

De Here Jezus identificeert Zichzelf met degenen die Hem dienen en hulp nodig hebben ofwel kunnen gebruiken. Men zou die dingen (o.a. "ontvangen") niet eens zozeer doen voor die mensen, maar voor de Heer Zelf. Met "Voor zoveel gij *dit één van deze Mijn minste broeders gedaan hebt, zo hebt gij dat Mij gedaan*" ben ik weer terug in 3 Johannes en wel bij Diótréfes.

3 Johannes 1 : 9

9 Ik heb aan de Gemeente geschreven; maar Diótréfes, die onder hen zoekt de eerste te zijn, neemt ons niet aan.

De uitdrukking *"Ik heb aan de gemeente geschreven"* is voldoende om vast te stellen dat deze Gajus met die gemeente niets meer van doen had. Anders had Johannes niet hoeven zeggen dat hij aan de gemeente geschreven heeft. Kennelijk is Gajus uit die gemeente gezet. Er is dus een probleem met een man in die gemeente. Diótréfes speelt uit persoonlijke ambitie de baas over de gelovigen daar ter plekke. Hij wil niet naar Johannes luisteren en ook niet naar Gajus. Bovendien had hij zijn plicht verzaakt, zoals uit de volgende verzen blijkt.

De duivel, de satan, zoekt het ook *"de eerste te zijn"*. Het kan dus nooit deugen als iemand *"zoekt de eerste te zijn"*. De naam *"Diótréfes"* wordt naar mijn beste weten vertaald met *"opgevoed door Zeus"*, de Griekse oppergod. Maar *"Zeus"* is dezelfde als *"satan"*. De naam is illustratief genoeg. Dat die hier vermeld wordt, is natuurlijk omdat de Bijbel zegt dat *"zoekt de eerste te zijn"* nog steeds voorkomt. We vinden dat met name in de kerkelijke instituten. In de Bijbel bestaat zo'n kerkelijke organisatie echter absoluut niet. Mensen die *"zoeken de eerste te zijn"* en macht willen uitoefenen over hen die in werkelijkheid dienstknechten van Christus zouden zijn, zullen er altijd zijn. Daar kun je niks tegen doen. Het enige wat je kunt doen, is je niet aan zo iemand onderwerpen, want iemand kan alleen macht uitoefenen als er anderen zijn die zich aan hem onderwerpen.

Dat er zoveel religies en sekten zijn, komt omdat er zoveel mensen zijn die niet echt de waarheid zoeken. Die niet echt de Heer zoeken, maar iemand zoeken. Iets zichtbaars. Die een mens, een voorganger, of wat dan ook, adoreren. Ik verwacht van de Heer helemaal niet dat hij zulke dingen zou voorkomen, omdat die mensen in de praktijk niet naar de goede weg geleid willen worden. Als mensen de Waarheid niet willen weten, of hun eigen waarheid creëren en zich op die grond met elkaar verbinden, met aan het hoofd iemand die ze zwaar onder de plak houdt, waarom zou de Heer daar dan wat aan doen? Dat doet hij niet. Ik maak me daar niet de minste zorgen over. Ik vind het alleen vervelend dat de Naam des Heeren misbruikt wordt. Maar als de Heer het laat gebeuren, wie ben ik dan om er wat aan te doen? Dat is onze verantwoordelijkheid niet. Onze verantwoordelijkheid is in de eerste plaats, dat wij niet zoeken de eerste te zijn, maar dat wij zoeken te dienen. Wij zouden ons alleen onderwerpen aan de Heer en aan Zijn Woorden. Daar gaat het om.

Wij zijn allemaal vrij en hebben alleen verantwoording af te leggen voor onszelf en dat aan niemand anders dan alleen aan de Heer.

Romeinen 14 : 12

12 Zo dan een ieder van ons zal voor zichzelf Gode rekenschap geven.

Als Diótréfes probeert de eerste te zijn in de gemeente, moet hij zorgen dat alle post bij hem binnenkomt. Maar Diótréfes *"neemt ons niet aan"*, wat betekent: *"hij wil niet naar ons luisteren"*. Hij geeft geen gehoor aan de Brief of een oproep daarin. En dus zegt Johannes:

3 Johannes 1 : 10

10 Daarom, indien ik kom, zo zal ik in gedachtenis brengen zijn werken, die hij doet, met boze woorden snaterende tegen ons; en hiermede niet vergenoegd zijnde, zo ontvangt hij zelf de broeders niet, en verhindert degenen, die het willen *doen*, en werpt ze uit de Gemeente.

Johannes, met de autoriteit als apostel, was van plan te komen om het e.e.a. *"in gedachtenis te brengen"*. Hij doet een boekje open over Diótréfes en noemt vier dingen:

1. *Zijn werken die hij doet.*
2. *Boze (hoogmoedige) woorden snaterende tegen ons.*
3. *Zo ontvangt hij zelf de broeders niet.*
4. *Werpt ze uit de Gemeente.*

Gajus, die zijn plicht als kind van God kende, heeft zich over *"de broeders"* ontfermd en toen kreeg hij dus ruzie met zijn eigen voorganger. Althans degene die zich zelf zo graag zag als voorganger (*"de eerste"*). Als de voorganger van de plaatselijke gemeente zegt: we doen het zus en zo, en één van de gemeenteleden handelt direct in strijd daarmee, dan loopt die persoon het risico uit de gemeente *"gecommuniceerd"* te worden. Ja dat is het goede woord. Dan loopt hij het risico uit de gemeente geëxcommuniceerd te worden. Vooropgesteld dat degene *"die zoekt de eerste te zijn"* inderdaad voldoende macht heeft om dat te doen. Het is riskant. Want als je in die positie over de schreef gaat, is de kans groot dat die voorganger er zelf uit gegooid wordt. Diótréfes wilde dus zelf deze broeders niet ontvangen. Kennelijk omdat hij zijn grip niet wilde verliezen op *"zijn eigen gemeente"*. Dat was die natuurlijk niet, want het blijft altijd de Gemeente van Christus.

Zo werd ook Gajus de gemeente uitgeknikkerd en was hij meteen een bedreiging. Anderen zouden zomaar het hetzelfde als Gajus kunnen doen of gaan doen...

Vers 10 zegt: *"en verhindert degenen, die het willen"*. D.w.z.: die het wél willen en ook daadwerkelijk deden. In de vertaling raakt dat zoekt, want daarin lijkt het of men het alleen maar van plan was. De gedachte is juist dat ze wel wilden, in tegenstelling tot Diótrefes. Ze deden dat ook daadwerkelijk, waaronder Gajus, die dus uit de gemeente geworpen werd, net als vermoedelijk ook Demétrius uit vers 12.

3 Johannes 1 : 11

11 Geliefde, volgt het kwade niet na, maar het goede. Die goed doet, is uit God; maar die kwaad doet, heeft God niet gezien.

Johannes zegt: neem geen voorbeeld aan Diótrefes en zijn handelen. Laat je er niet door beïnvloeden, *"volg het kwade niet na"*. Dat *"kwade"* is niet het werk van de Heer. Het heeft er absoluut niks mee te maken. Het is het werk van de duivel en dat op een belachelijk en volstrekt bespottelijk niveau. Ruzie maken over wie de broeders ontvangt. Over wie aan wie onderdak verleent, dat is toch bespottelijk? Johannes beveelt daarom *"het goede"* na te volgen, want *"die goed doet is uit God"* en daar gaat het maar om. *"Die zijn broeder liefheeft"*, (1 Johannes 2 : 10) en dus *"geleide doet"*, *"ontvangt"* en huisvest, is uit God.

"Maar die kwaad doet", is uit de duivel, ben ik geneigd te lezen. Dat staat hier niet, maar woorden van die strekking staan wel in de eerste Johannes-brief. (1 Johannes 3 : 8) Als het de Waarheid niet is, dan is het *"uit de duivel"*, of uit *"de geest van de antichrist"*. (1 Johannes 4 : 3) Hier zegt Johannes het wat voorzichtiger, het gaat namelijk over kinderen Gods, maar niettemin gaat het om de duivelse invloed. *"Maar die kwaad doet, heeft God niet gezien"*. Aangezien we geen van allen God gezien hebben, betekent de uitdrukking: *"die heeft geen gemeenschap met God"*. In de praktijk. Ik zeg het wel vaker. Het woord *"zien"* heeft, zeker in het Grieks in de Bijbel, nogal eens de betekenis van *"gemeenschap oefenen"*, *"elkaar ontmoeten en met elkaar spreken"*. *"Die kwaad doet"* heeft geen gemeenschap met God. Maar wij zouden juist gemeenschap hebben met God en met Zijn Zoon Jezus Christus en met elkander.

3 Johannes 1 : 12

12 Aan Demétrius wordt getuigenis gegeven van allen, en van de

waarheid zelve; en wij getuigen ook, en gij weet, dat onze getuigenis waarachtig is.

Wat er met Demétrius aan de hand is, weet ik niet. Het meest voor de hand ligt, dat hij met Gajus betrokken is geweest in de begeleiding van die broeders, hoewel het ook iets heel anders geweest kan zijn. In elk geval twijfelt Johannes niet aan de oprechtheid en de goede bedoelingen van Demétrius. Kennelijk was hij ook uit die gemeente geworpen, neem ik maar aan. Meer weten we er ook niet van.

Wij komen nog een Demétrius tegen in de Bijbel, maar of dat dezelfde is, weten we net zo min. Het is dus echt niet te plaatsen. De naam Demétrius echter wel, want die betekent *"gewijd aan Demeter"*. Dat is een godin, overeenkomend eigenlijk met *"Ceres"* in het Latijn. Het is de *"Iris"* van de Egyptenaren, de godin van de vruchtbaarheid, net als *"Demeter"*. Ze wordt in verband gebracht met Israël, omdat Israël voorgesteld wordt als een vrouw en uit haar zou een staat moeten voortkomen. Er zou vruchtbaarheid plaats moeten vinden; er zou iets tot stand komen. Via die vrouw zou dat Koninkrijk van Christus, dat is *"vruchtbaarheid"*, en daarmee een Nieuwe Schepping, voortkomen. Als Demeter, de godin van de vruchtbaarheid, in verband gebracht kan worden met Israël, dan kan het dus ook beschouwd worden als een beeld van de Gemeente. Want de Gemeente is in meer dan één opzicht Israël of heeft deel aan Israël. Waar de Gemeente de Heer zou dienen, wordt in de Bijbel - in Efeze 5 - de vergelijking gemaakt van de vrouw die de man dient.

"Gewijd aan Demeter", als vertaling van de naam van Demétrius, wil dus zeggen: *"gewijd aan de Gemeente als zodanig"*. Aan deze *"vrouw"* dus. Hij dient de Gemeente. Dat is wat hij doet en daar is uiteraard niets op aan te merken. *"Aan Demetrius wordt getuigenis gegeven"*. Door allen en door de Waarheid Zelf. Daarna ook nog: *"en wij getuigen ook, en gij weet dat onze getuigenis waarachtig is"*.

Over Demétrius wordt kennelijk gekletst, geroddeld. Johannes zegt: ik weet ervan. We hebben het er nog over. Dat zijn de volgende verzen namelijk.

3 Johannes 1 : 13, 14

13 Ik had veel te schrijven, maar ik wil u niet schrijven met inkt en pen;

14 Maar ik hoop u haast te zien, en wij zullen mond tot mond spreken.

"Inkt en pen", of "papier en inkt", verdraagt over het algemeen "het goede", de goede dingen. Goede dingen kun je best toevertrouwen aan papier. Er is niks mis met het opschrijven daarvan. Het is soms zelfs heel verstandig om dat te doen. De slechte dingen opschrijven, moet ik echter iedereen ontraden. Dat verdraagt elkaar niet zo goed. De slechte dingen kun je het beste zo snel mogelijk vergeten en kun je beter niet aan papier toevertrouwen. Als je iets tegen iemand hebt, kun je het beter niet opschrijven en aan hem sturen. De kans is groot dat zoiets toch een eigen leven gaat leiden. Wie weet waar het nog ooit eens terecht komt. Daarmee blijft een conflict dikwijls ook bestaan of wordt het zelfs juist groter. Je neemt zo in ieder geval de mogelijkheid weg dat men het vergeet. Dan verdwijnt iets niet, omdat het zwart op wit staat. Die kwade dingen horen daarom niet zwart op wit te staan, maar horen te verdwijnen. Als je dan toch iets zwart op wit wilt zetten, dan zouden het de goede dingen moeten zijn. Dingen waar je je over verblijden kunt. Die staan heel goed op papier en mogen ook blijvend zijn.

Ik heb net wat gezegd over John Nelson Darby. Een belangrijk deel van wat hij zwart op wit heeft gezet, bestaat uit brieven die hij schreef. Daarbij ging het heel dikwijls over conflicten. Over wie wie eruit gezet had en wie wie niet toeliet tot het avondmaal. Dat de één iemand wel toeliet tot het Avondmaal en de andere had dat juist niet gedaan, en andersom. Dus werd er weer iemand uitgeknikkerd. Daar ging het allemaal over en natuurlijk wat Darby daarover gezegd had in brieven. Dat is allemaal verzameld in een boek. Het staat nu nog bij mij in de boekenkast. Ik gooi het niet weg, maar dat hoort niet zo. Je kunt het zo niet doen.

De hele wereld van de reformatorische kerk hier in Nederland zit net zo in elkaar. Het gaat over dominees, die elkaar nog net niet naar het leven stonden. Ze vochten over komma's en punten en woordgebruik. Ze hadden het over kerkscheuringen. Daarna zeggen ze: maar het is toch weer goed gekomen. Veel van hen zijn toch weer een beetje tot elkaar gekomen. Dan zeg ik: dat kan wel zijn, maar dan toch pas nadat ze de Waarheid aan de kant hebben geschoven. Ja, dan kan men het ineens weer met elkaar vinden. Dit soort conflicten zouden er niet moeten zijn natuurlijk. Maar je moet er in ieder geval niet over gaan corresponderen. Want dan leg je die dingen vast. Later moet je er wellicht weer op terugkomen, omdat je dan duidelijk wordt dat je het zelf fout had en dan wordt het helemaal wat. Dat risico loop je altijd, want je schrijft altijd dingen waar je spijt van hebt en waarvan je achteraf denkt: dat had ik beter toch niet kunnen schrijven.

Als u zegt dat Johannes hier die conflictsituatie toch zelf beschrijft, dan moet ik u daarop zeggen: nee dat is niet waar. Hij heeft het niet beschreven. Wij herleiden de conflictsituatie uit wat hier staat. Het enige wat wij concreet weten, is dat Johannes zegt: neem geen voorbeeld aan Diótrefes, "die onder hen zoekt de eerste te zijn" en zich misdraagt.

Diótrefes wordt met name genoemd. Daarvan moet ik, met de Bijbel open, zeggen: als het gaat om leerstellige dingen, om verantwoordelijkheid in de Gemeente, zouden personen in kwestie ook met name genoemd worden. Dat gebeurt meer en dat blijkt hier ook uit. D.w.z. niet binnenskamers, maar open en bloot. Ook dat wat in het openbaar gebeurt, zou in het openbaar aan de orde gesteld moeten worden, en dus gebeurt het hier op die wijze. Net zoals dat Paulus schrijft, dat hij bij gelegenheid Petrus nog eens terecht gewezen heeft. (Galaten 2) Dat gebeurde in het openbaar. Paulus schrijft aan Timótheüs, inzake ouderlingen:

1 Timótheüs 5 : 20

20 Bestraf die zondigen in tegenwoordigheid van allen, opdat ook de anderen vreeze mogen hebben.

Dit is niet algemeen bekend en niet populair, want wij horen altijd: dat moet je onderling doen. Als het over persoonlijke dingen gaat, is het inderdaad niet nodig om dat aan de grote klok te hangen. Maar in dit geval gaat het over degenen die "met het Woord dienen". Zij doen dat in het openbaar en als het nodig is, als zij "zondigen", zouden zij in het openbaar bestraft worden. Waarbij "zondigen" uiteraard nooit kan slaan op een of andere daad, maar over wangedrag binnen de Gemeente, en dat is in ieder geval een verkeerde leer.

Het gedrag van iemand als Diótrefes, die kennelijk voor ouderling doorging in die gemeente, en "die zoekt de eerste te zijn", kun je rustig "zondigen" noemen. Dat is "een misser" van de eerste orde. Zo'n misser dient bestraft te worden "in tegenwoordigheid van allen". Dat gebeurt niet binnenskamers, maar in het publiek. Omdat het gaat om dingen die ook in het publiek gezegd worden. Ik zeg het ook wel eens: die of die leert ..., en die zegt ... Daar noem ik dikwijls ook een naam bij en daar geneer ik me niet voor. Als iemand in het openbaar bepaalde dingen leert, mag ik toch gewoon zeggen, die of die leert? Dan kan ik toch ook zeggen: ik ben het er niet mee eens. En ook: dit is volstrekt onbijbels. Soms zeg ik zelfs: het is hartstikke belachelijk, hoewel ik mij meestal wel in hou, omdat het geen persoonlijke zaak

is. Het gaat niet om de persoon in kwestie, maar het moet op een of andere wijze wel aangeduid worden en dus wordt het in het openbaar gedaan. Dat is wat Paulus doet in Galaten 2, en wat hij aan Timótheüs schijft in 1 Timótheüs 5, en ook wat hier in de derde Johannes-brief naar voren komt.

“Mond tot mond spreken” is altijd de veel betere manier om conflicten op te lossen. Johannes zou daarom zelf naar hen toe komen, kondigt hij aan, en hij besluit dan met: *“Vrede zij u”*.

3 Johannes 1 : 15

15 Vrede zij u. De vrienden groeten u. Groet de vrienden met name.

“Vrede zij u” is een bekende groet en gaat over *“de vrede van het Nieuwe Verbond”*.

Vervolgens krijgen we, helemaal tot besluit, een zeer merkwaardige groet. Natuurlijk zijn die *“vrienden”* *“broeders”*, maar de gedachte die erachter steekt is, dat niet alle broeders vrienden zijn. Wie dan wel? Dat zijn degenen die trouw zijn aan de Heer, en aan de Waarheid. Dat zijn degenen die niet *“zoeken de eerste te zijn”*, maar die zoeken elkaar te dienen. Dat zijn niet alleen broeders, maar bovendien ook vrienden.

De groeten zijn dus hier niet voor de broeders (gelovigen) in het algemeen, maar voor *“de vrienden”*. Ze zijn kennelijk niet allemaal vrienden in die plaats, waar het dan ook maar is. Diótrefes hoort daar in elk geval niet bij, en de medestanders, die hij kennelijk had, ook niet. Het is tragisch, maar zo werkt het nou eenmaal.

Persoonlijk beschouw ik wat hier staat als bemoedigend, omdat in de praktijk blijkt dat niet alle broeders vrienden zijn. Als ik het dan hier in de Bijbel tegenkom, dan denk ik: zo gaat het dus, daar kan ik ook niks aan doen. Gajus kon er niks aan doen, net zomin als Demétrius en Johannes, hoewel die er nog wel wat aan probeert te doen.

Tot slot: We hebben een verantwoordelijkheid naar elkaar toe. Niet om over elkaar te heersen (*“zoekt de eerste te zijn”*), maar om elkaar te dienen. Daar zou ruimte voor moeten bestaan. Dat hoort niet geregeld te zijn, of door een insituut of organisatie georganiseerd te worden, maar daar hoort binnen de plaatselijke samenkomst de vrijheid voor te bestaan. Voor elk kind van God. Individueel. Dat is een kwestie van gewetensverantwoordelijkheid. Paulus schrijft daarover:

Filippenzen 2 : 14

14 Doet alle dingen zonder murmureren en tegenspreken;

“Tegenspreken” vertaal ik altijd met *“samensprekingen”*, of *“overleggingen”*. D.w.z. je doet het gewoon, dat hoef je niet te overleggen. *“Want het is God, Die in u werkt beide het willen en het werken, naar Zijn welbehagen”*, schreef Paulus al in vers 13.

Als u denkt dat de Heer u iets in het hart geeft. Of u denkt dat u een bepaalde verantwoordelijkheid hebt, wellicht naar de Heer toe, misschien weet u het niet eens zeker, maar dat maakt niks uit, dan hoef je niet aan een ander te vragen of je dat moet doen of niet. Dan zeg je gewoon tegen de Heer: ik denk dat ik dat voor u moet doen of mag doen. Ik geloof dat en ik doe het. Als de Heer het van je vraagt, dan doe je dat dus toch, ook al zeggen anderen dat je daar niet voor geschikt bent. Dat is de enige echt goede manier.

Dat dienen begint wellicht meteen met een strijd, maar het dienen van de Heer blijkt eigenlijk altijd een strijd te zijn. Maar ... in het hart zouden we daar juist onze vrede in vinden. Daarom eindigt de derde Johannes-brief ook met: *“Vrede zij u”*.

Amen